

NUMĂRUL 1 ÎN NEW YORK TIMES

„O POVESTE

DE DRAGOSTE INTENSA

FERMECĂTOARE

ȘI SENZUALĂ.

CARE VĂ VA CAPTIVA.”

PUBLISHERS

WEEKLY.

EDITURA MIRON

A woman in 18th-century attire, possibly a historical figure, is the central focus of the cover. She is wearing a white lace-trimmed bodice with a low neckline, a large white feathered wig, and a long, flowing skirt with a red and white patterned section at the bottom. Her hands are resting on her lap.

JULIA QUINN

VICONTELE CARE MĂ IUBEA

EA ÎL ÎNNEBUNEȘTE CU URZILELE
DE A ÎMPIEDICA NUNTA

ȘI ÎI BÎNTUIE SOMNUL ÎN CAPTA CUVISE EROTICE...

JULIA QUINN

VICONTELE
CARE MĂ IUBEA

The Viscount Who Loved Me
by Julia Quinn

Toate drepturile rezervate acestui titlu aparțin
Editurii MIRON

JULIA QUINN

**VICONTELE
CARE MĂ IUBEA**

Editura MIRON

Traducerea:
Andreea Radu

Prolog

Anthony Bridgerton știa dintotdeauna că va muri tânăr. Nu de mic copil, fiindcă atunci nu avea nici un motiv să se gîndească la moarte. Primii lui ani de viață fuseseră perfecți. Deși era moștenitorul unui titlu de viconte și al unei averi considerabile, lordul Bridgerton și soția lui erau foarte îndrăgostiți unul de celălalt și priviseră venirea sa pe lume nu ca pe nașterea unui moștenitor, ci ca pe aceea a unui copil. Nu fuseseră petreceri, sărbătoare și veselie, altele decît acelea ale unor proaspeți părinți care își priveau cu uimire și bucurie fiul.

Soții Bridgerton erau tineri. Edmund abia împlinise douăzeci de ani, iar Violet, optsprezece. Dar erau puternici și înțelepți și își iubeau fiul cu devotament, lucru rar întîlnit în înalta societate. Spre oroarea mamei ei, Violet insistase să-și alăpteze fiul, iar Edmund credea că un tată trebuie să-și vadă și să-și audă copiii, așa că îl lua pe băiețel în drumurile sale prin ținutul Kent, îi vorbea despre filozofie și îi recita poezii, deși copilul încă nu pricepea cuvintele și îi spunea cîte o poveste în fiecare seară.

Fiindcă vicontele și soția sa erau atît de tineri și de îndrăgostiți, nu a fost o surpriză pentru nimeni că la numai doi ani după nașterea lui Anthony, familiei i s-a alăturat un al doilea fiu, botezat Benedict. Edmund îi lua pe amîndoi cu el în călătorii, după ce petrecuse o săptămînă în grajd, meșterind o

șă care să îi permită să-l așeze pe micuțul Anthony pe cal și să țină în brațe bebelușul.

Mergeau peste câmpii și traversau râuri, iar el le povestea despre minuni, despre flori perfecte și ceruri limpezi, despre cavaleri în armuri strălucitoare și despre domnițe la ananghie. Violet râdea când îi vedea întorcându-se, cu părul încurcat de vînt și cu pielea sărutată de razele soarelui, iar Edmund spunea „Vedeți? Iată domnița la ananghie. Trebuie să o salvăm.”, iar Anthony fugea în brațele ei și jura să o apere de dragonul cu răsufare de foc pe care îl văzuseră nu departe de aici, pe drumul spre sat.

– Nu era departe? întreba Violet pe un ton speriat. Cerule mare, ce m-aș face dacă nu aș avea trei bărbați puternici care să mă apere?

– Benedict e bebeluș, spunea Anthony.

– Dar va crește, răspundea ea, la fel ca tine. Și tu o să mai crești.

Edmund își trata fiii cu afecțiune și devotament egale, dar seara tîrziu, cînd Anthony strîngea la piept ceasul de buzunar al bărbaților din familie, ceas pe care îl primise la opt ani de la tatăl lui, care îl primise la rîndul lui de la bunicul, se gîndea că el și tata au o relație mai specială. Nu fiindcă Edmund l-ar fi iubit pe el mai mult. Deja familia număra patru copii, cu Colin și Daphne care se născuseră destul de repede unul după altul, iar Anthony știa că ei toți sînt iubiți la fel.

Nu. Lui îi plăcea să creadă că are o relație specială cu tata fiindcă se cunoșteau de mult. Pîna la urmă, oricît ar fi trecut de cînd apăruse Benedict, Anthony era cu doi ani mai mare decît el și cu șase ani mai mare decît Colin. Cît despre Daphne, ei bine, ea nu doar că era fată, ce oroare, dar între ei erau opt ani întregi, iar asta nu avea cum să se schimbe.

Edmund Bridgerton era centrul universului lui. Era înalt, avea umerii lați și călărea ca și cum s-ar fi născut în șa. Știa răspunsul oricărei probleme de matematică, chiar mai bine decât profesorul, nu vedea de ce fiii lui nu ar trebui să aibă o căsuță în copac pe care să o construiască el însuși și rîdea de-ți încălzea inima.

Edmund îl învățase pe Anthony să călărească, să tragă cu pușca și să înoate. Îl dusesese el însuși la Eton, în loc să trimită o trăsură cu servitori, așa cum făcuseră tații viitorilor lui prieteni. Cînd îl văzuse pe Anthony că se uită emoționat la școala care avea să-i devină casă, vorbise cu el ca de la bărbat la bărbat și îl asigurase că totul va fi cum nu se poate mai bine. Și avusese dreptate. Anthony era oricum sigur că așa va fi, pentru că tatăl lui nu mințea niciodată.

Își iubea mama și ar fi făcut orice pentru ea. Dar tot ce realizase, toate victoriile lui, fiecare scop, fiecare speranță și fiecare vis fuseseră pentru tata. Apoi, într-o zi, totul se schimbă. Cîndva după aceea se gîndise cît e de ciudat cum ți se poate schimba viața într-o clipă. Cum, într-un minut, lucrurile pot sta cu totul altfel decât înainte.

Anthony avea optsprezece ani și venise acasă în vara de dinainte să plece la Oxford. Urma să facă parte din colegiul *All Souls*, la fel ca și tatăl lui înaintea sa, iar viața avea să-i fie ușoară și frumoasă, așa cum merita orice tînăr de vîrsta lui. Descoperise femeile și, poate și mai minunat, femeile îl descoperiseră pe el. Părinții lui încă nu se opriseră din a face copii și îi aduseseră pe lume pe Eloise, Francesca și Gregory, iar Anthony încerca din răspuțeri să nu dea ochii peste cap cînd trecea pe lîngă mama sa, gravidă cu al optulea copil. Era ceva destul de neobișnuit, în opinia lui, să mai faci copii la o astfel de vîrstă, dar își păstra opiniile pentru el. Cine era el ca

să pună la îndoială înțelepciunea lui Edmund? Poate că și el va dori mai mulți copii la înaintata vîrstă de treizeci și opt de ani.

Aflase vestea tîrziu, după-amiaza. Se întorcea de la o cursă de cai cu Benedict și tocmai trecuse de porțile de la Aubrey Hall, căminul ancestral al familiei Bridgerton, cînd o văzu pe sora lui de opt ani stînd pe podea. Benedict era încă în grajd, fiindcă pierduse pariul pe care îl puseseră mai devreme și acum era nevoit să se ocupe de amîndoi caili.

Anthony se opri brusc cînd o văzu pe Daphne. Era ciudat că fetița stătea pe jos, în holul cel mare. Și era și mai ciudat că plîngea, fiindcă ea nu plîngea niciodată.

– Daff, spuse el ezitant, prea mic ca să știe ce să facă atunci cînd o fetiță plîngea și încă întrebîndu-se dacă va ști vreodată. Ce s-a...

Înainte să poată termina întrebarea, Daphne ridică privirea și durerea din ochii ei îl străpunse ca un pumnal. Făcu un pas înapoi, știind că se întîmplase ceva îngrozitor.

– A murit, șopti Daphne. A murit tati.

O clipă, Anthony nu crezu ce auzise. Nu se putea ca tata să fie mort. Alții mureau de tineri, ca unchiul Hugo, dar el era mic și bolnăvicios. Fusese mai mic și mai fragil decît Edmund.

– Te înșeli, îi spuse lui Daphne. Nu se poate.

Ea scutură din cap.

– Mi-a spus Eloise. Era...

Anthony știu că nu e bine să-și bruscheze sora care oricum plîngea, dar nu se putu abține și se răsti:

– Ce s-a întîmplat, Eloise?

– L-a înțepat o albină, șopti ea.

O clipă, Anthony nu putu decît să o privească. Pînă la urmă, cu vocea răgușită și greu de recunoscut, spuse:

– Un bărbat nu moare de la o înțepătură de albină, Daphne.

Ea nu răspunse, ci continuă să stea pe podea și să plîngă cu sughituri.

– A mai fost înțepat și altă dată, adăugă el ridicînd vocea. Eram cu el și ne-au înțepat pe amîndoi albinele. Am dat peste un cuib. Pe mine m-au înțepat în umăr.

Fără să știe ce face, ridică mîna și atinse locul în care intrase acul, cu mulți ani înainte. Adăugă în șoaptă:

– Pe el l-au înțepat în braț.

Daphne îl privi fix, cu o expresie goală.

– Se simțea bine, insistă Anthony.

Auzea tonul panicat pe care îi vorbise și știa că o sperie, dar nu reușea să se controleze.

– Un bărbat nu moare înțepat de o albină!

Daphne scutură din cap și se uită la el cu o privire prea matură pentru anii ei.

– A fost o înțepătură de albină, spuse ea cu vocea spartă. A văzut Eloise. Stătea în picioare, apoi imediat...

Anthony simți cum ceva necunoscut se adună în el, ca și cum mușchii i-ar fi fost gata, gata să iasă prin piele.

– Apoi imediat, ce, Daphne?

– A murit.

Părea șocată de cuvînt. La fel de șocată pe cît se simțea el.

O lăsă pe hol și urcă treptele cîte trei odată, spre dormitorul părinților lui. Tata nu putea fi mort. Ce bărbat moare din cauza unei înțepături de albină? Era imposibil, o nebunie. Edmund Bridgerton era tînăr și puternic. Era înalt, cu umeri lați, cu mușchi puternici și, pentru Dumnezeu, nu putea fi ucis de o albină minusculă.

Dar cînd ajunse în holul de sus, liniștea mormîntală în care se mișcau cei doisprezece servitori îi spuse că lucrurile nu stăteau deloc bine. Privirile lor pline de milă i se întipăriră în

mente. Crezuse că va trebui să își croiască cu greu drum spre dormitorul părinților lui, dar oamenii se dădură la o parte ca picăturile Mării Roșii, iar cînd deschise ușa, știu clar că sora lui nu mințise.

Violet stătea pe marginea patului, fără să plîngă, fără să scoată nici un sunet, ținîndu-l de mîină pe tatăl lui și legănîndu-se înainte și înapoi. Tata era nemișcat, ca și cum... Nu voia să se gîndească la așa ceva.

– Mami? întrebă el înecîndu-se.

Nu îi mai spusese așa de multă vreme. Era „mamă”, încă de cînd plecase la Eton. Ea se întoarse încet, ca și cum l-ar fi auzit de la capătul unui tunel foarte lung.

– Ce s-a întîmplat? șopti el.

Ea clătină din cap, cu privirea pierdută.

– Nu știu, spuse.

Rămase cu buzele desfăcute, ca și cum ar fi vrut să mai spună ceva, dar uitase cuvintele. Anthony păși spre ea cu mișcări nesigure.

– Nu mai e, șopti Violet. Nu mai e și, Doamne, eu...

Își duse o mîină la pîntecele umflat, în care purta bebelușul.

– I-am spus... Anthony, i-am spus...

Părea gata, gata să se prăbușească. Anthony își înghiți lacrimile care îi ardeau ochii și-l înecau și se apropie de ea.

– O să fie bine, mami, spuse el, deși știa că nu va fi așa.

– I-am spus că vreau să fie ultimul copil, spuse ea printre suspine, sprijinindu-se de umărul lui. I-am spus că nu mai pot duce încă unul și că trebuie să fim atenți și... Doamne, Anthony, ce n-aș da să fie aici și să-i dăruiesc încă un copil. Nu înțeleg. Nu înțeleg deloc.

Anthony o ținu în brațe, iar ea plînsese. Băiatul nu spusese nimic, fiindcă părea să n-aibă nici un sens să încerce să pună în cuvinte disperarea pe care o simțea. Nici el nu înțelegea.

În seara aceea venise și doctorul, care nu știa ce să spună. Mai auzise despre astfel de situații, dar niciodată la cineva atât de tânăr și de puternic. Edmund era plin de viață și nimeni nu și-ar fi putut imagina că va sfârși astfel. Fratele lui mai tânăr, Hugo, murise pe neașteptate în urmă cu un an, dar astfel de lucruri nu se moșteneau. Și cu toate că Hugo era singur, afară, nimeni nu văzuse vreo înțepătură pe pielea lui. E adevărat că nimeni nu căutase.

Doctorul tot repeta că n-aveau cum să fi știut, în timp ce Anthony l-ar fi strâns de gât cu plăcere. Pînă la urmă îl poftise să plece și o dusese pe mama la culcare într-un dormitor de oaspeți, fiindcă devenise foarte agitată și spunea că nu poate să doarmă în patul pe care îl împărțise cu Edmund atîția ani. Anthony reușise să-și culce și cei șase frați, spunîndu-le că vor vorbi dimineată, că totul va fi bine și că el va avea grijă de ei toți, așa cum și-ar fi dorit tata.

Apoi intrase în dormitorul în care era trupul tatălui lor. Se așezase și îl privise ore în șir, abia clipind. A doua zi plecase din încăpere cu o imagine nouă asupra vieții lui și, mai ales, asupra propriei morți.

Edmund Bridgerton murise la treizeci și opt de ani. Anthony nu-și putea imagina că îl va depăși pe tatăl lui în vreo privință, iar asta includea și vîrsta.

Capitolul I

Am mai scris despre tinerii cuceritori ai Londrei, iar autoarea a ajuns la concluzia că există două categorii de astfel de bărbați. Unii sînt cuceritori, iar alții, Cuceritori. Anthony Bridgerton e un mare Cuceritor.

Cei cu literă mică sînt tineri și imaturi, se laudă cu femeile pe care le au și se poartă ca niște netoți, crezîndu-se visul oricărei domnișoare. Un Cuceritor cu literă mare știe că e foarte dorit. El nu se laudă cu femeile pe care le seduce, fiindcă nu are nevoie să o facă. Știe că oricum se vor răspîndi zvonuri despre el și ar prefera să nu se întîmple așa. Știe cine este și ce a făcut, așa că nu are rost să audă de la alții, și nu se poartă ca un netot din simplul motiv că nu este unul. Nu mai mult decît orice alt bărbat. Nu are răbdare să meargă la evenimente sociale, iar autoarea îi dă dreptate. Și dacă asta nu e descrierea perfectă a vicontelui Bridgerton, cel mai dorit burlac al acestui sezon, atunci eu renunț la scris.

Singura întrebare e dacă anul acesta va ceda și el în fața minunatei chemări a căsătoriei. Autoarea nu prea crede.

*Jurnalul de societate al lui lady Whistledown, 20 aprilie
1814*

– Te rog, nu-mi spune, rosti Kate Sheffield spre încăpere în general, că a scris din nou despre vicontele Bridgerton.

Sora ei vitregă, Edwina, mai tânără cu aproape patru ani, ridică privirea din spatele ziarului de o pagină.

– De unde știi?

– Chicotești ca o apucată.

Edwina rîse de se clătină divanul, tapițat cu damasc albastru, pe care stăteau amîndouă.

– Vezi? Chicotești mereu cînd e vorba despre cîte un mare cuceritor.

Kate zîmbi. Îi plăcea să-și tachineze surioara, dar o făcea cu afecțiune. Mary Sheffield, mama Edwinei și mama vitregă a lui Kate în ultimii aproape optsprezece ani, ridică privirea de la broderie și își împinse ochelarii în sus, pe nas.

– De ce rîdeți voi două acolo?

– Kate e supărată fiindcă lady Whistledown a scris iar despre viconte, explică Edwina.

– Nu sînt supărată, spuse Kate, deși n-o asculta nimeni.

– Bridgerton? întrebă Mary absent.

Edwina dădu din cap.

– Da.

– Scrie mereu despre el.

– Îi place să scrie despre tinerii cuceritori din oraș, comentă Edwina.

– Sigur, răspuse Kate. Dacă ar scrie despre oameni plictisitori, nu i-ar cumpăra nimeni ziarul.

– Nu e adevărat, rosti Edwina. Săptămîna trecută a scris despre noi, și Dumnezeu știe că nu sîntem cele mai interesante persoane din oraș.

Kate zîmbi, amuzată de naivitatea surorii sale. Ea și Mary nu erau cele mai interesante, dar Edwina, cu părul ei blond deschis și cu ochii albaștri, fusese deja aleasă cea mai frumoasă domnișoară din sezonul 1814. Kate, pe de altă parte, cu ochi căprui și păr castaniu, era numită de obicei „sora mai mare a celei mai frumoase domnișoare din sezon”.

Probabil că, își spuse, existau și situații mai ingrate. Cel puțin nimeni nu începuse să o numească sora mai mare rămasă fată bătrână, deși ar fi fost mai aproape de adevăr decât voiau să recunoască femeile din familia ei. La douăzeci de ani, aproape douăzeci și unu, Kate era cam în vîrstă ca să fie la primul ei sezon londonez. Din păcate nu aveau de ales, fiindcă nu fuseseră bogate nici cînd trăia tatăl lor. De la moartea lui, în urmă cu cinci ani, fuseseră obligate să facă economii. Nu erau sărace lipite pămîntului, dar își chibzuiau cu grijă banii și nu-și puteau permite mai multe călătorii la Londra. Chiria unei case și a unei trăsurii, servitorii pentru întreg sezonul, toate costau, și nu niște sume pe care să le poată cheltui de două ori într-o viață. Economiseră cinci ani ca să-și poată permite călătoria la Londra, iar dacă fetele nu se măritau anul ăsta, poate că nu ar fi ajuns datoare vîndute, dar ar fi fost nevoite să ducă o viață sărăcăcioasă într-o căbănuță simplă din Somerset.

Așa că fetele debutau în societate în același timp. Deciseseră că era cel mai bine să facă asta atunci cînd Edwina împlinea șaptesprezece ani, iar Kate aproape douăzeci și unu. Lui Mary i-ar fi plăcut ca fiica ei mai mică să aibă optsprezece ani și să fie ceva mai matură, dar cea mare ar fi avut aproape douăzeci și doi, și, cerule, cine ar mai fi luat-o atunci?

Kate zîmbi trist. Nici măcar nu voia să participe la vreun bal. Știa de la început că ea nu e genul care ar putea atrage atenția înaltei societăți. Nu era destul de frumoasă pentru ca domnii să uite că nu are zestre și nici nu învățase cum să fie delicată și să facă toate acele lucruri pe care celelalte fete păreau a le ști încă din leagăn. Chiar și Edwina, care nu era falsă niciodată, știa în mod natural cum să se așeze, cum să meargă și cum să ofteze încît să-i facă pe bărbați să se înghesuie în jurul ei.

Kate, pe de altă parte, stătea mereu dreaptă, nu avea răbdare să rămână nemișcată și mergea atât de repede că te făcea să crezi că are de câștigat vreun concurs. Și de ce să nu fi făcut așa, se întreba mereu. Dacă tot mergeai undeva, de ce să nu ajungi cât mai repede?

Cît despre felul în care decurgea sezonul londonez, fata observase că nu prea-i plăcea la oraș. Se distra și cunoscuse cîțiva oameni interesanți, dar i se păruse □i o risipă de bani, și ar fi preferat să rămînă în provincie și să găsească acolo pe cineva potrivit. Însă Mary nici nu voia să audă una ca asta.

– Cînd m-am măritat cu tatăl tău, spusese ea, am jurat să te iubesc și să te cresc așa cum aș crește-o pe fiica mea.

Kate reușise să spună „dar” înainte ca Mary să continue:

– Am o responsabilitate față de mama ta, Dumnezeu să o ierte, iar parte din responsabilitatea asta înseamnă să te văd măritată cu un bărbat cu stare, care să te facă fericită.

– Aș putea găsi pe cineva înstărit și în provincie, replicase Kate.

– În Londra ai de unde alege, spusese Mary.

După aceea intervenise și Edwina, insistînd că nu ar fi fericită fără ea, și cum Kate nu suporta să o știe pe sora ei supărată, își acceptase soarta. Așa că iat-o aici, stînd într-un salon cam demodat dintr-o casă închiriată, într-un cartier nu tocmai la modă. Se uită în jur cu un aer poznaș și se repezi să-i ia ziarul surorii sale.

– Kate! strigă Edwina uitîndu-se uimită la bucățica de hîrtie care îi rămăsese între degete. Nu terminasem de citit!

– Citești de nu știi cînd! spuse Kate. Vreau să aflu ce are de zis lady Whistledown despre vicontele Bridgerton.

Ochii Edwinei, de obicei limpezi ca lacurile Scoției, străluciră cu șiretenie.

– Tare te mai interesează vicontele, Kate. Vrei să ne spui ceva?

– Nu fi prostuță. Nici nu-l cunosc. Și dacă l-aș cunoaște, aș fugi de el ca dracul de tămîie. E un bărbat de care noi două ar trebui să ne ferim cu orice preț. Probabil că ar putea seduce și un ghețar.

– Kate! exclamă Mary.

Fata făcu o grimasă. Uitase că mama lor era acolo, cu ele.

– E adevărat, adăugă ea. Am auzit că numărul amantelor lui îl întrece pe acela al anilor pe care îi are.

Mary o privi cîteva secunde, ca și cum ar fi încercat să se decidă dacă e cazul să-i răspundă, apoi spuse:

– Deși nu e un subiect potrivit pentru voi, să știi că mulți bărbați sînt așa.

– Aha.

Kate roși. Nu era plăcut să fii contrazis atît de categoric atunci cînd încercai să susții un punct de vedere.

– Atunci el a avut de două ori mai multe amante decît alții. Oricum ar fi, are moravuri mai ușoare decît alți bărbați și nu e genul pe care Edwina ar trebui să-l accepte în preajma ei.

– Și tu participi la sezonul de baluri, îi aminti Mary.

Kate o privi sarcastic. Știau toate trei că, dacă vicontele se va decide să o curteze pe vreuna dintre ele, nu va fi ea aceea.

– Nu cred că în ziar e ceva ce o să-ți schimbe părerea, spuse Edwina ridicînd din umeri și aplecîndu-se spre sora ei, ca să vadă mai bine articolul. Nu vorbește prea mult despre el. E despre cuceritori în general.

Kate se uită la pagina pe care o ținea în mîină.

– Hmm, făcu ea.

Îi plăcea să-și exprime disprețul așa.

– Pun pariu că are dreptate și că vicontele nu se va însura nici anul ăsta.

– Tu crezi mereu că lady Whistledown are dreptate, murmură Mary zîmbind.

– De obicei are, răspunse Kate. Trebuie să recunoști că, pentru un ziar de scandal, dă dovadă de un bun simț remarcabil. A avut dreptate în privința tuturor celor pe care i-am întîlnit pînă acum în Londra.

– Ar fi bine să judeci tu însăși, Kate, spuse Mary încet. Nu se face să îți bazezi opiniile pe articolele dintr-un jurnal de bîrfe.

Kate știa că mama ei vitregă avea dreptate, dar nu voia să recunoască, așa că mai scoase un „hmm” și reluă lectura. „*Whistledown*” era, fără doar și poate, cel mai interesant material de citit din oraș. Kate nu știa sigur cînd fusese publicat prima dată, deși auzise că anul trecut, dar un lucru era sigur. Oricine ar fi fost lady Whistledown, fiindcă nimeni nu știa încă cine e, ea făcea parte din înalta societate. Cineva din afară nu ar fi avut de unde să știe toate lucrurile pe care le tipărea ea în fiecare luni, miercuri și vineri.

Lady Whistledown știa cele mai noi zvonuri și, spre deosebire de alți jurnaliști, nu ezita să folosească numele întregi ale persoanelor despre care scria. Decisese săptămîna trecută că lui Kate nu-i stătea bine în galben și scrisese negru pe alb că „galbenul o face pe domnișoara Katharine Sheffield, care are părul închis la culoare, să arate ca o narcisă ofilită.”

Kate nu se supăraseră, fiindcă auzise în repetate rînduri că nu te puteai considera o persoană cunoscută pînă cînd nu erai insultată de lady Whistledown. Chiar și Edwina, care avea un imens succes social, fusese geloasă că ea avusese parte de o insultă chiar din partea faimoasei jurnaliste. Nu voia să fie în Londra pentru sezonul de baluri, dar, dacă tot trebuia să participe, măcar să nu fie un eșec total. Dacă singurul ei succes avea să fie insulta dintr-un jurnal de bîrfe, atunci foarte bine, așa să fie. Kate accepta orice triumf, oricît de mic.

Acum, cînd Penelope Featherington se va lăuda că a fost asemănată cu o portocală prea coaptă în rochia ei portocalie din saten, Kate va putea să dea din mîină și să ofteze dramatic, spunînd „Da, dar eu sînt o narcisă ofilită”.

– Într-o bună zi, anunță Mary din senin, împingîndu-și din nou ochelarii în sus, pe nas, cineva o să descopere identitatea femeii ăsteia, și atunci o să aibă mari probleme.

Edwina își privi cu interes mama.

– Chiar crezi că o să afle cineva? A păstrat secretul mai bine de un an.

– Nici un secret așa de mare nu poate rămîne secret pentru totdeauna, răspunse Mary.

Împunse broderia cu acul, trăgînd un fir lung și galben prin material.

– Țineți minte ce spun eu. O să se afle, mai devreme sau mai tîrziu, și atunci o să fie un scandal rar întîlnit în orașul ăsta.

– Dacă aș ști cine e, anunță Kate întorcînd ziarul ca să citească și pagina doi, probabil că mi-ar deveni cea mai bună prietenă. E foarte distractivă. Și orice s-ar spune, are aproape întotdeauna dreptate.

Chiar atunci Newton, corgiul cam plinuț al lui Kate, intră în salon.

– Cîinele n-ar trebui să fie afară? întrebă Mary.

Apoi țipă „Kate!”, fiindcă animăluțul se ridică în două labe în fața ei și o privi respirînd cu limba scoasă și așteptînd să fie băgat în seamă.

– Newton, treci aici imediat! ordonă Kate.

Cîinele se uită cu regret la Mary, apoi merse la stăpîna lui, sări pe divan și își puse lăbuțele din față în poala rochiei ei.

– Îți umple rochia de păr, spuse Edwina.

Kate ridică din umeri și îl mîngîie pe blănița de culoarea caramelului.

– Nu mă deranjează.

Edwina oftă, dar întinse mîna și-l mîngîie și ea puțin.

– Ce mai scrie? întrebă, aplecîndu-se înainte cu interes.

N-am apucat să citesc pagina doi.

Kate îi zîmbi drept răspuns la replica sarcastică.

– Nu mare lucru. Cîteva cuvinte despre ducele și ducesa de Hastings, care se pare că au venit în oraș la începutul săptămîinii, sînt cîteva cuvinte despre meniul de la balul ducesei Danbury, pe care îl declară „surprinzător de delicios” și face o descriere nefavorabilă rochiei domnișoarei Featherington, de la petrecerea de luna trecută.

Edwina se încruntă.

– Se leagă destul de des de fetele Featherington.

– Nici nu e de mirare, spuse Mary lăsîndu-□i broderia și ridicîndu-se. Femeia aia n-ar ști cum să aleagă o culoare pentru rochiile fetelor ei nici dacă i-ar cădea curcubeul în cap.

– Mamă! exclamă Edwina.

Kate duse mîna la gură, încercînd să nu rîdă. Mary critica rar, dar cînd o făcea, era minunată.

– E adevărat. O tot îmbracă pe cea mai mică dintre ele în portocaliu, deși toată lumea vede că fetei i-ar sta mult mai bine în albastru sau verde crud.

– Și tu m-ai îmbrăcat pe mine în galben, îi aminti Kate.

– Îmi pare rău că am făcut-o. O să mă învăț minte și data viitoare nu o să mai ascult de vînzătoare. Nu trebuia să mă îndoiesc de alegerea mea. O să o scurtăm și o va purta Edwina.

Fiindcă sora ei mai mică era mai scundă și mai delicată, nu avea să fie nici o problemă.

– Cînd faci asta, spuse Kate întorcîndu-se spre Edwina, să scoți și voalul de la mîneci. E foarte deranjant și te înțeapă. Îmi venea să-l smulg chiar acolo, în mijlocul balului Ashbourne.

– Mă mir că nu ai făcut-o, dar nu mă bucur, spuse Edwina zîmbind poznaș. Ia gîndește-te la ce ar fi putut scrie lady Whistledown despre asta.

– Da, spuse Kate zîmbind la fel ca sora ei. Parcă văd. „Narcisa pîrjolită își smulge petalele”.

– Mă duc sus, anunță Mary clătînînd dezaprobator din cap. Încercați să nu uitați că în seara asta mergem la o petrecere. Poate vă odihniți puțin înainte, fiindcă sigur stăm pînă tîrziu.

Kate și Edwina aproară și promiseră să facă așa cum le spunea mama lor, în timp ce aceasta își strînse lucrul și ieși din salon. Imediat după plecarea ei, Edwina se întoarse către sora ei și întrebă:

– Te-ai decis cu ce te îmbraci diseară?

– Cu rochia verde, cred. Ar trebui să port alb, știu, dar mă tem că nu-mi vine bine.

– Dacă nu te îmbraci în alb, spuse Edwina, atunci nici eu nu o să mă îmbrac în alb. Prefer rochia albastră, de muselină.

Kate dădu din cap și se uită din nou la ziar, încercînd să nu-l deranjeze pe Newton, care se întorsese cu burta în sus și aștepta să fie mîngîiat.

– Săptămîna trecută, domnul Berbrooke mi-a spus că arăți ca un înger cînd ești îmbrăcată în albastru. Albastrul se potrivește foarte bine cu ochii tăi.

Edwina clipi surprinsă.

– Ți-a spus ție asta domnul Berbrooke?

Kate ridică din nou privirea.

– Sigur. Toți pețitorii încearcă să-ți transmită complimente prin mine.

– Chiar așa? De ce?

Kate zîmbi încet, înțelegător.

– Edwina, ar putea avea ceva de-a face cu momentul în care ai anunțat în fața tuturor, la spectacolul muzical Smythe-Smith, că tu nu te-ai putea mărita fără aprobarea surorii tale.

Tînăra se înroși puțin.

– Nu a fost în fața tuturor, spuse încet.

– Dar ar fi putut fi. Vestea s-a răspîndit mai repede ca focul pe cîmp. Eu nu eram în cameră atunci cînd ai spus-o, și cu toate astea am aflat la nici două minute după aceea.

Edwina își încrucișă brațele și spuse un „hmm”, ceea ce o făcu să-i semene surorii sale mai mari.

– E adevărat, și nu mă interesează cine află. Știi că lumea se așteaptă să mă mărit cu cineva special, dar nu trebuie să accept un bărbat care nu se poartă frumos cu mine. Oricine e suficient de puternic încît să te impresioneze pe tine, este, cu siguranță, destul de bun pentru mine.

– Atît de greu de impresionat să fiu eu?

Surorile se priviră, apoi răspunseră într-un glas:

– Da.

Dar chiar în timp ce rîdea împreună cu sora ei, Kate se simți puțin vinovată. Toate trei femeile din familia Sheffield știau că Edwina va fi aceea care va pune mîna pe un nobil sau pe un bărbat cu avere și că ea se va asigura că familia nu va fi nevoită să trăiască în sărăcie. Ea era o frumusețe, pe cînd Kate era... doar Kate.

Nu o deranja asta. Frumusețea Edwinei era un fapt, iar Kate acceptase de mult unele adevăruri. Era clar că nu va învăța să valseze fără să încerce să conducă. Îi va fi mereu frică de fulger, oricît și-ar spune că e o teamă irațională și știa că orice ar fi purtat, oricum s-ar fi coafat și oricît și-ar fi ciupit obrazii, nu va fi niciodată la fel de frumoasă ca Edwina. Oricum, nu îi plăcea atenția pe care o primea sora ei și nici nu ar fi vrut să fie ea cea nevoită să se mărite cu cineva care să îi poată întreține familia.

– Edwina, spuse încet, pe un ton serios, nu trebuie să te măriți cu un bărbat care să nu-ți placă. Știi asta.

Mezina dădu din cap, cu lacrimi în ochi.

– Dacă tu te decizi că nu e nimeni din Londra destul de bun pentru tine, atunci asta e. O să ne întoarcem în Somerset și o să ne bucurăm una de compania celeilalte. Oricum nu-mi place nimeni mai mult.

– Nici mie, șopti sora ei.

– Dacă găsești un bărbat de care să te îndrăgostești, atunci eu și Mary o să ne bucurăm foarte mult. Și nu trebuie să-ți faci griji că ne lași singure, fiindcă o să ne simțim foarte bine împreună.

– S-ar putea ca și tu să-ți găsești un soț.

Kate zîmbi încet.

– S-ar putea, admise ea, știind că probabil nu va fi adevărat.

Nu voia să rămînă fată bătrînă, dar se îndoia că va găsi pe cineva în Londra.

– Poate că unul dintre pețitorii tăi se va mulțumi cu mine, după ce se va convinge că nu poate ajunge la tine, o tachină ea.

Edwina aruncă în joacă o pernă.

– Nu te prosti!

– Dar așa e, protestă Kate.

Și vorbea serios. Probabil că asta ar fi fost cea mai simplă cale prin care și-ar fi putut găsi un soț la oraș.

– Știi ce fel de bărbat mi-aș dori drept soț? întrebă Edwina cu o privire visătoare.

Kate clătină din cap.

– Un om de știință.

– Poftim?

– Da. Un om de știință, repetă Edwina pe un ton hotărît.

Kate își drese glasul.

– Nu sînt sigură că o să găsești prea mulți în oraș, veniți pentru sezonul de baluri.

– Știi, oftă Edwina. Dar adevărul este, știi, că eu prefer compania cărților. Deși nu trebuie să se afle. Îmi place mai mult să-mi petrec timpul în bibliotecă, decît în Hyde Park. Cred că mi-ar plăcea un bărbat pasionat de știință.

– Da. Ei bine...

Kate se gîndea intens. Probabil că nu erau oameni de știință nici în Somerset.

– Știi, s-ar putea să fie greu de găsit un astfel de bărbat în afara orașelor universitare. E posibil să fie nevoie să te mulțumești cu cineva căruia îi place să citească și să învețe, la fel ca și ție.

– Ar fi suficient, spuse Edwina fericită. M-aș mulțumi cu un om de știință amator.

Kate răsufală ușurată, fiindcă era sigură că vor găsi în Londra un bărbat căruia să-i placă să citească.

– Și știi ceva? adăugă sora ei. E adevărat că nu poți judeca o carte după copertă. Tot felul de oameni sînt pasionați de știință. Poate chiar și viconteii Bridgerton, cel despre care tot vorbește lady Whistledown.

– Bate-n lemn, Edwina. Nu trebuie să te apropii de viconte. Toată lumea știe că e un mare don Juan. De fapt, cred că e cel mai mare și cu asta, basta. Cel mai mare din Londra. Poate chiar din țară!

– Știi. Era doar un exemplu. Și oricum nu cred că se va însura anul ăsta. Lady Whistledown așa crede, și ai spus chiar tu că are aproape întotdeauna dreptate.

Kate o atinse ușor pe braț.

– Nu te teme. Îți găsim noi un soț potrivit. Dar acela nu va fi viconteii Bridgerton. În nici un caz!

În acel moment, subiectul discuției lor se relaxa la *White's*, alături de doi dintre cei trei frați mai mici, bucurându-se de un pahar de după-amiază. Anthony se sprijini de spătarul scaunului de piele, răsuci paharul, privind mișcarea coniacului din el și anunță:

– Mă gîndeam să mă însor.

Benedict, care făcea un lucru detestat de mama lor, adică se legăna pe cele două picioare de dinapoi ale scaunului, căzu pe spate. Colin Bridgerton se îneacă. Din fericire pentru el, Benedict se ridică la timp ca să îl lovească în spate și să-l facă să scoată pe masă măslina verde pe care o înghițise. Măslina trecu în zbor pe lîngă urechea lui Anthony, care nu comentă în nici un fel evenimentul. Știa că declarația lui era surprinzătoare. Cel puțin surprinzătoare. Cuvinte ca „șocantă” și „de necrezut” erau mai aproape de adevăr. Nu era genul de bărbat care să vrea să se însoare. În ultimii zece ani fusese un mare don Juan, bucurându-se de orice experiență i se ivea în cale. Din punctul lui de vedere, viața era scurtă și trebuia să profiți de ea cît puteai. Avea un oarecare cod al onoarei, fiindcă nu se amestecase niciodată în viața domnișoarelor bine-crescute. Evitase cu grijă pe oricine ar fi avut dreptul să-i ceară să o ia de soție. Avea și el patru surori mai mici și respecta reputațiile tinerelor domnișoare. Deja ajunsese foarte aproape la duel pentru onoarea uneia dintre surorile sale. Cît despre celelalte trei, recunoștea că îl cuprindeau fiori numai la gîndul că ele s-ar apropia de vreun bărbat cu o reputație asemănătoare cu a lui. Nu, cu siguranță nu avea de gînd să se amestece cu sora mai mică a vreunui domn.

Cît despre celelalte femei, văduve și actrițe care știau ce-și doresc și în ce se amestecă, ei bine, se bucura din plin de compania lor. De cînd plecase de la Oxford și se întorsese în

Londra, avusese mereu câte o amantă. Uneori chiar două, se gândi cu un zîmbet obosit.

Participase la aproape toate cursele de cai organizate de înalta societate, boxase la clubul Jackson și câștigase mai multe partide de cărți decît putea ține minte. Mai și pierduse din cînd în cînd, dar pe acelea nu le număra. Petrecuse zece ani căutînd plăcerea și fusese temperat numai de responsabilitatea pe care o simțea pentru familia lui.

Moartea lui Edmund Bridgerton fusese neașteptată, subită, iar vicontele nu avusese timp să îi ceară ceva fiului său mai mare. Dacă ar fi făcut-o, Anthony era sigur că i-ar fi cerut să aibă grijă de mama și de frații săi cu același respect și cu aceeași afecțiune de care dăduse el însuși dovadă.

Așa că, între petreceri și curse de cai, el își trimisese frații la Eton și Oxford, participase la nenumărate recitaluri date de surorile lui, și nu era puțin lucru, fiindcă trei dintre ele nu aveau ureche muzicală, și fusese atent la finanțele familiei. Cu șapte frați și surori, știa că e de datoria lui să câștige destul cît să le asigure un viitor bun fiecăruia.

Cu cît se apropia mai mult de treizeci de ani era mai atent la familie și la moștenirea sa și mai puțin prins de plăcere și decadență, iar acest lucru îi era pe plac. Încă mai avea o amantă, dar niciodată câte două în același timp, și descoperise că nu mai simțea nevoia să participe la fiecare cursă de cai și să câștige fiecare partidă de cărți.

Reputația lui, desigur, rămăsese aceeași. Asta nu îl deranja, totuși, fiindcă existau și beneficii în a fi cel mai mare cuceritor din oraș. De exemplu, aproape toată lumea se temea de el, iar asta era un lucru bun. Dar era momentul să se însoare, să se așeze la casa lui și să aibă un fiu. Avea, pînă la urmă, un titlu care trebuia dat mai departe. Regreta destul de mult și se simțea destul de vinovat din cauză că, probabil, nu

va ajunge să-și vadă fiul devenind adult. Dar ce putea face? El era primul născut al familiei Bridgerton, fiul primului născut al primului născut și tot așa de opt ori. Era responsabilitatea sa, moștenită din tată în fiu, să aibă un băiat care să-i poarte titlul.

Și îl ajuta să se gândească la cei trei frați ai lui, care erau puternici și capabili și care aveau să se ocupe de fiul său, crescându-l cu dragoste și onoare, așa cum crescuse fiecare dintre ei. Surorile lui îl vor alinta pe băiat, iar mama s-ar putea chiar să-l răsfețe.

Anthony zîmbi la gândul familiei sale mari și zgomotoase. Fiul lui va putea crește bine-mersi și fără tată. Și oricîți copii va avea, probabil că ei nu și-l vor aminti deloc după ce nu va mai fi, pentru că la moartea lui ei vor fi mici și încă necopți. Anthony știa că dintre toți frații Bridgerton el, cel mai mare, fusese cel mai afectat de moartea tatălui său.

Mai luă o înghițitură de coniac și își îndreptă spatele, dînd la o parte astfel de gânduri neplăcute. Acum trebuia să se concentreze pe altceva, și anume pe găsirea unei soții. Fiindcă era un bărbat cu discernămînt și destul de bine organizat, făcuse deja o listă a calităților pe care și le dorea de la o soție. În primul rînd, trebuia să fie atrăgătoare. Nu era neapărat nevoie să fie o frumusețe nemaipomenită, deși nu i-ar fi părut rău dacă era, dar, dacă trebuia să o ia în patul lui, știa că e nevoie să existe puțină atracție între ei.

În al doilea rînd, nu trebuia să fie proastă. Asta, se gîndi el, e cea mai greu de găsit calitate. Nu era cine știe ce impresionat de inteligența debutantelor din Londra. Ultima dată cînd greșise și intrase în vorbă cu o domnișorică abia ieșită în lume, ea nu reușise să vorbească decît despre mîncare, fiindcă mîncă niște căpșuni, și despre vreme, deși nu se descurcase prea bine nici aici. El o întrebuse dacă e de părere

că vremea va fi îngăduitoare, iar ea îi răspunsese „Nu știu ce este o găduitoare”. Poate că ar fi reușit să evite conversațiile lungi cu o soție mai puțin isteată, dar nu voia să aibă copii netoți.

În al treilea rînd, și cel mai important, nu putea fi o persoană de care să se îndrăgostească. Iar această regulă era de neîncălcăt. Nu era complet cinic și știa că există dragoste adevărată. Oricine îi cunoscuse părinții era conștient de asta. Dar voia să evite complicațiile inutile și nu-și dorea deloc să aibă parte de acest miracol. Și cum era obișnuit să obțină mereu orice își dorea, nu se îndoia că va găsi o femeie atrăgătoare și inteligentă de care putea să nu se îndrăgostească. Care ar fi fost problema? Oricum șansele să-și găsească marea iubire erau foarte mici. Dovadă că foarte puțini o găseau.

– Doamne, Anthony, de ce te încrunți așa? Doar nu te-ai enervat din cauza măslinii? Am văzut eu că nu te-a atins.

Vocea lui Benedict îl trezi din reverie. Clipi de cîteva ori înainte să răspundă:

– Nu e nimic, nu mă încrunt.

Nu mai spusese nimănui că se gîndește la moarte. Nici măcar fraților lui. Nu era genul de lucru despre care să vrei să vorbești. Dacă i-ar fi spus lui cineva așa ceva, probabil că ar fi rîs și l-ar fi dat afară.

Dar nimeni nu putea înțelege legătura pe care o avusese cu tata și nimeni nu putea pricepe cum se simțea, cum știa că nu se poate să trăiască mai mult decît părintele lui. Edmund fusese toată lumea lui. Întotdeauna își dorise să fie la fel de grozav ca el, deși știa că așa ceva e greu de îndeplinit. El voia să încerce chiar și așa. Era imposibil să facă mai mult decît reușise Edmund. Tatăl lui fusese cel mai grozav bărbat pe care îl cunoștea, probabil cel mai grozav din cîți trăiseră pe lume. A crede că poți fi mai bun decît el părea o infatuare extremă.

În noaptea în care murise tata, lui i se întâmplase ceva. Rămăsese în dormitorul părinților lui și stătuse acolo ore întregi, uitându-se la trupul părintelui său și încercînd cu disperare să-și amintească fiecare moment pe care îl petrecuseră împreună. Era prea ușor să uiți detaliile, lucrurile mărunte ca felul în care tata îl strîngea de braț cînd avea nevoie de încurajare, sau cum putea recita din memorie tot cîntecul „*Nu mai ofta*” al lui Balthazar, nu fiindcă i se părea extraordinar de semnificativ, ci pur și simplu pentru că îi plăcea.

Cînd ieșise pînă la urmă din încăpere se crăpa de ziuă, iar el știa că zilele îi sînt numărate, la fel cum fuseseră și ale lui Edmund.

– Spune-ne ce s-a întîmplat, rosti Benedict întrerupîndu-l din nou din reverie. Nu îți spun că aș da bani ca să aflu, fiindcă sînt sigur că nu merită cheltuiala, dar tot sînt curios.

Anthony își îndreptă spatele, hotărît să fie atent la momentul prezent. Avea de ales o mireasă, ceea ce era, cu siguranță, o treabă dificilă.

– Cine e cea mai frumoasă domnișoară în sezonul ăsta? întrebă el.

Frații lui se gîndiră puțin, apoi Colin spuse:

– Edwina Sheffield. Sînt sigur că ai văzut-o. E micuță, blondă, cu ochi albaștri. O recunoști după valurile de pețitori îndrăgostiți care o urmează peste tot.

Anthony ignoră sarcasmul fratelui său și întrebă:

– Are ceva în cap?

Colin clipi, ca și cum nu s-ar fi gîndit niciodată pînă atunci la mîntea unei femei.

– Cred că da. Am auzit-o vorbind despre mitologie cu Middlethorpe, și părea să știe ce spune.

– Foarte bine, rosti Anthony trîntind paharul pe masă. Atunci cu ea mă însor.

Capitolul II

La balul Hartside de miercuri, vicontele Bridgerton a fost văzut dansînd cu mai multe domnișoare de măritat. Nu putem spune decît că are un comportament neașteptat, fiindcă de obicei evită tinerele respectabile cu o determinare care ar putea fi impresionantă, dacă nu ar fi atît de greu de suportat de către mamele dornice să-și mărite fiicele.

Oare e posibil ca vicontele să fi citit articolul acestei autoare și să se fi decis să-mi arate că nu am dreptate, în stilul caracteristic tuturor bărbaților? S-ar putea să-mi acord mai multă importanță decît am, dar se știe că unii bărbați au luat decizii importante bazîndu-se pe mult mai puțin decît atît.

Jurnalul de societate al lui lady Whistledown, 22 aprilie 1814

Înainte de ora unsprezece, în acea seară, toate temerile lui Kate se îndepliniseră. Anthony Bridgerton o invitase la dans pe Edwina. Mai rău decît atît, Edwina acceptase. Chiar și mai rău, Mary se uita la cei doi ca și cum ar fi fost pregătită să cheme preotul.

– Încetează! șuieră fata împungînd-o cu degetul pe mama ei vitregă.

– Ce să încetez?

– Nu îi mai privi așa!

Mary clipi.

– Așa, cum?

– Ca și cum te-ai gândi la meniul pentru micul dejun din dimineața de după nuntă.

– Ah.

Obrajii mamei ei vitrege căpătară un trandafiriu vinovat.

– Mary!

– S-ar putea să fi făcut asta, recunosc eu ea. Și ce dacă? Ar fi o partidă foarte bună pentru Edwina.

– Tu nu m-ai ascultat deloc azi după-amiază, în salon? E destul de rău că Edwina e curtată de atîția pierde-vară. Nici nu-ți imaginezi cît mi-a luat ca să îi sortez pe cei buni de cei nepotriviți. Dar Bridgerton! se cutremură ea. Cred că el e cel mai mare don Juan din Londra. Doar nu vrei să se mărite cu unul ca el.

– Nu-mi spui tu mie ce să fac și ce nu, Katharine Grace Sheffield, spuse Mary pe un ton ascuțit, îndreptîndu-și spatele și stînd țeapănă, dar rămînînd cu un cap mai mică decît tînăra. Sînt, totuși, mama ta. Mama ta vitregă, e drept, dar tot contează.

Kate se simți imediat foarte mică. Mary era singura mamă pe care o avusese vreodată, și niciodată nu o făcuse să se simtă mai puțin importantă decît Edwina. O sărutase de noapte-bună, îi spusese povești, o îmbrățișase și o ajutase să treacă mai ușor peste anii dificili ai adolescenței. Singurul lucru pe care nu îl făcuse fusese să-i ceară lui Kate să-i spună „mamă”.

– Contează, spuse ea încet, uitîndu-se rușinată la podea. Contează foarte mult. Și ești mama mea în toate felurile în care e important.

Mary o privi cîteva clipe, apoi începu să clipească des.

– Vai de mine, spuse cu o voce înecată, căutînd o batistă în poșetă. Acum m-ai făcut să plîng.

– Îmi pare rău, murmură Kate. Întoarce-te, să nu te vadă cineva. Așa.

Mary scoase o bucățică albă de pînză și se șterse la ochi, care erau la fel de albaștri ca ai Edwinei.

– Te iubesc, Kate. Știi, da?

– Sigur! exclamă fata, șocată că Mary simte nevoia să îi pună o astfel de întrebare. Și știi că și eu...

– Știu, spuse Mary mîngîind-o încet pe braț. Sigur că știi. Doar că, atunci cînd accepți să fii mama unui copil pe care nu l-ai adus tu pe lume, responsabilitatea e de două ori mai mare. Trebuie să muncești și mai din greu ca să fii sigur că acel copil e fericit și că-i e bine.

– Mary, te iubesc. Și pe tine, și pe Edwina.

Atunci cînd pomeni de sora ei, se răsuciră amîndouă și se uitară la ea, dansînd frumos cu viconte. Ca de obicei, fata era foarte frumoasă, așa mignonă și cu părul blond ridicat într-un coc, cu cîteva șuvițe libere care îi încadrau chipul. Dansa cu o grație perfectă.

Viconte, observă Kate iritată, era extraordinar de chipeș. Îmbrăcat în alb și negru, evitase tonurile de gri care se răspîndiseră prin nobilime. Era înalt, puternic și mîndru, iar părul des și castaniu îi cădea peste o sprînceană. Era, cel puțin la suprafață, exact așa cum trebuia să fie un bărbat.

– Sînt un cuplu frumos, nu? murmură Mary.

Kate își mușcă limba. Literalmente.

– E puțin cam înalt pentru ea, dar nu mi se pare că ar fi un obstacol în calea fericirii lor. Nu crezi?

Kate își strînse mîinile una într-alta și își înfipse unghiile în palme, simțindu-le prim mănuși. Mary zîmbi șiret, iar fata o privi cu suspiciune.

– Dansează bine, nu?

– Nu o să se însoare cu Edwina! izbucni Kate.

Zîmbetul mamei ei se transformă într-un rînjel.

– Chiar mă întrebam cît o să rezisti.

– Am rezistat mai mult decît aş fi vrut, răspunse Kate apăsător.

– Asta e clar.

– Mary, ştii că vicontele nu e genul de bărbat pe care ni-l dorim pentru Edwina.

Mama sa înclină capul într-o parte şi ridică sprîncenele.

– Cred că întrebarea este dacă ea crede că se potrivesc.

– Nu crede! răspunse fata, aprinsă. Chiar după-amiază mi-a spus că vrea să se mărite cu un om de ştiinţă!

Arată cu capul spre idiotul care dansa cu sora sa.

– Ție ți se pare că el e om de ştiinţă?

– Nu. Pe de altă parte, nici tu nu arăți ca o pictoriță, dar eu ştiu că ești.

Mary zîmbi de sus, ceea ce o enervă pe Kate, şi aşteptă răspunsul.

– Bine, așa e, spuse ea printre dinți. Nu trebuie să judecăm oamenii după aparențe. Dar sînt sigură că ești de acord că, după tot ce am auzit despre el, nu pare genul care să-și petreacă după-amiezile aplecat deasupra cărților din bibliotecă.

– Poate că nu, spuse Mary gînditoare, dar am avut o discuție foarte plăcută cu mama lui, mai devreme.

– Cu mama lui? Kate nu ştia de unde să apuce ideea. Ce legătură are asta cu orice?

Mary ridică din umeri.

– Mi-e greu să cred că o lady atît de grațioasă și inteligentă a crescut altceva decît un domn desăvîrșit, indiferent ce reputație ar avea.

– Dar, Mary...

– Când o să fii și tu mamă, spuse ea, o să înțelegi ce vreau să spun.

– Dar...

– Ți-am spus vreodată, rosti Mary apăsător, ca fata să priceapă că o întrerupsese intenționat, cât de bine îți stă în rochia asta verde? Mă bucur că am ales-o.

Kate se uită la rochie, întrebându-se de ce schimbase mama ei atât de abrupt subiectul.

– Culoarea îți vine bine. Lady Whistledown nu are nici un motiv să scrie vineri, în ziar, că ai arătat ca un fir de iarbă ofilită.

Kate o privi neștiind ce să creadă. Poate că i se făcuse prea cald? Era aglomerație în sală și se respira cam greu. Apoi simți degetul lui Mary împungându-o în spate și înțelese că despre altceva era vorba.

– Domnule Bridgerton! exclamă Mary dintr-o dată, cu entuziasmul unei fetițe.

Speriată, Kate înteorse capul și văzu un tânăr foarte chipeș, care semăna mult prea mult cu vicontele care dansa cu sora ei. Înghiți în sec. Ori asta, ori rămase cu gura căscată.

– Domnule Bridgerton! spuse Mary din nou. Ce bine îmi pare să te văd. Fiica mea, Katharine.

El îi luă mîna înmănușată, moale, și o sărută din aer. Atît de din aer, încît Kate suspecta că nici nu o atinsese.

– Domnișoară Sheffield, murmură el.

– Kate, continuă Mary, dînsul este domnul Colin Bridgerton. L-am cunoscut mai devreme, cînd vorbeam cu mama sa, lady Bridgerton.

Se întoarse spre Colin și continuă:

– Ce doamnă încîntătoare.

El zîmbi larg.

– Așa credem și noi.

Mary chicoti în spatele mâinii înmănușate. Chicoti! Kate avu impresia că se va îneca.

– Kate, spuse ea din nou. Domnul Bridgerton este fratele vicontelui. Cel care dansează cu Edwina, adăugă, deși nu era necesar.

– M-am gândit eu, răspuse fata.

Colin Bridgerton o privi pe sub gene, iar ea știu că el prinsese nota de sarcasm din tonul ei.

– E o plăcere să vă cunosc, domnișoară, spuse el poli-ticos. Sper să-mi acordați plăcerea unui dans în această seară.

– Eu... Sigur.

Își drese glasul.

– Aș fi onorată.

– Kate, spuse Mary împingînd-o ușor. Arată-i carnetul de bal.

– Da, sigur.

Kate căută neîndemînatic carnețelul, care era frumos legat de încheietura ei cu o panglică verde. Era alarmant că fusese nevoită să caute ceva ce-i era legat de mînă, dar decise că era de vină neașteptata întîlnire cu un frate Bridgerton despre care nu știa nimic și faptul că, din păcate, ea oricum nu era cea mai grațioasă făptură, chiar și în situații obișnuite.

Colin își scrisese numele în dreptul unui dans din acea seară, apoi o întrebă dacă dorește să-l însoțească la masa cu limonadă.

– Mergi, du-te, spuse Mary înainte ca fata să poată răspunde. Nu-ți face griji din cauza mea. Mă descurc fără tine.

– Pot să-ți aduc și ție un pahar, se oferi Kate, încercînd să-și dea seama dacă se putea uita urît la mama ei vitregă fără ca domnul Bridgerton să observe.

– Nu e nevoie. Oricum trebuie să mă întorc la locul meu, alături de celelalte mame.

Mary se uită agitată în jur pînă cînd văzu pe cineva cunoscut.

– Uite-o pe doamna Featherington. Trebuie să plec. Portia!
Kate o privi retrăgîndu-se rapid, apoi se răsuci spre domnul Bridgerton.

– Cred, spuse ea sec, că nu vrea limonadă.

Ochii lui verzi ca smaraldul străluciră cu amuzament.

– Fie asta, fie vrea să fugă tocmai în Spania, ca să aducă ea însăși niște lămîie.

În ciuda ei înseși, Kate rîse. Nu voia să-l placă pe Colin Bridgerton sau pe oricine din familia lui, mai ales după ce citise în ziar despre viconte. Dar probabil că nu era cinstit să judece un bărbat în funcție de nefăcutele fratelui său, așa că se relaxă puțin.

– Și, vă este sete, domnule, sau erați doar politicoși?

– Eu sînt întotdeauna politicoși, spuse el rînjind mișelește, dar de data asta mi-e și sete.

Kate îi văzu rînjetul, combinat cu ochii aceia verzi, devastatori, și aproape că gemu.

– Și dumneavoastră sînteți un don Juan.

Colin se înecă. Nu se știe cu ce, dar se înecă.

– Mă scuzați?

Kate roși, dîndu-și brusc seama că vorbise cu voce tare.

– Nu, eu vă rog să mă scuzați. Îmi pare rău. Am fost foarte nepoliticoasă.

– Nu, nu, spuse el repede, părăind foarte interesat și deloc amuzat. Continuați.

Kate înghiți în sec. Nu avea cum să mai scape.

– Voiam doar...

Își drese glasul.

– Dacă îmi permiteți să fiu sinceră...

El dădu din cap, zîmbind într-un fel care spunea că nu și-o poate imagina fiind altfel decît sinceră. Kate își dresă din nou glasul. Era ridicol. Se simțea ca și cum ar fi înghițit o broască.

– Mă gîndeam că este posibil să semănați cu fratele dumneavoastră.

– Cu fratele meu?

– Cu vicontele, spuse ea, gîndindu-se că era evident la ce se referă.

– Am trei frați, explică ea.

– Aha.

Acum se simțea prostuță.

– Îmi pare rău.

– Și mie, spuse el patetic. De cele mai multe ori sînt foarte enervanți.

Kate tuși, ca să-și ascundă surpriza.

– Măcar nu m-ați comparat cu Gregory, spuse el oftînd dramatic a ușurare.

O privi obraznic, pe sub sprîncene.

– El are treisprezece ani.

Kate îi văzu privirea și înțelese că glumise tot timpul. Nu își detesta frații.

– Sînteți devotat familiei dumneavoastră, așa este? întrebă ea.

Ochii săi, care străluciseră glumeț tot timpul, deveniră brusc serioși.

– Cu trup și suflet.

– La fel ca și mine, spuse Kate apăsător.

– Iar asta înseamnă?

– Înseamnă, spuse ea știind că ar fi trebuit să nu rostească nimic, că nu voi permite nimănui să-i frîngă inima surorii mele.

Colin rămase tăcut cîteva clipe, întorcîndu-se să-i privească pe Edwina și pe Anthony, care tocmai încheiau dansul.

- Înțeleg, murmură el.
- Chiar așa?
- Da.

Ajunseră la masa pe care erau așezate carafele de limonadă, iar el apucă două pahare, oferindu-i și ei unul. Kate băuse deja trei pahare în acea seară, lucru pe care, era sigură, Mary îl știa, deși insistase să mai bea puțină. Era cald în sală, așa cum era în toate sălile de bal, iar ei îi era din nou sete. Colin bău puțin, privind-o pe deasupra marginii paharului, apoi rosti:

- Fratele meu dorește să se însoare anul ăsta.

Era un joc pe care și ea știa să-l joace. Sorbi din limonadă, încet, înainte de-a vorbi.

- Chiar așa?
- Cu siguranță că sînt în postura de-a ști.
- Are o reputație de mare cuceritor.

Colin o măsură cu privirea.

- E adevărat.

– Mi-e greu să-mi imaginez un astfel de bărbat fiindu-i fidel unei singure femei, fericit să fie căsătorit.

– Se pare că v-ați gîndit destul de mult la asta, domnișoară Sheffield.

Ea îl privi direct.

– Fratele dumneavoastră nu este primul bărbat cu un caracter îndoielnic care o curtează pe sora mea, domnule Bridgerton. Și vă asigur că fericirea ei este foarte importantă pentru mine.

– Sînt sigur că orice domnișoară s-ar bucura să se mărite cu un domn bogat și cu titlu. Nu pentru asta participăm cu toții la sezonul de baluri?

– Poate, spuse Kate, dar mă tem că acest lucru nu are legătură cu problema în discuție.

– Care este...

– Care este aceea că un soț poate frînge o inimă cu mai multă putere decît ar putea-o face un pețitor.

Zîmbi în colțul gurii, cu o expresie atotștiutoare pe chip, apoi adăugă.

– Nu credeți?

– Nu am fost niciodată însurat, așa că nu-mi pot da cu părerea.

– Ce rușine, domnule Bridgerton. Ați ales calea cea mai ușoară pentru a scăpa de subiect.

– Chiar? Eu credeam că e cea mai potrivită replică. Mi-am pierdut priceperea.

– Mă tem că asta nu va trebui să vă îngrijoreze vreodată.

Kate termină limonada. Era un pahar mic. Lady Hartside, gazda lor din acea seară, era cunoscută ca fiind strînsă la pungă.

– Sînteți prea generoasă, spuse el.

Ea zîmbi cu căldură.

– Sînt foarte rar acuzată de așa ceva, domnule Bridgerton.

El rîse tare, chiar acolo, în mijlocul sălii de bal. Kate își dădu seama cu prea puțină bucurie că deveniseră centrul atenției cîtorva dintre invitați.

– Dumneavoastră, spuse el amuzat, trebuie să-l cunoașteți pe fratele meu.

– Pe viconte? întrebă ea nevenindu-i să creadă.

– S-ar putea să vă placă și compania lui Gregory, admise el, dar, așa cum am mai spus, el are numai treisprezece ani și s-ar putea să vă așeze vreo broască pe scaun.

– Și vicontele?

– Nu, el nu ar face așa ceva, spuse el serios.

Kate nu știu cum reușise să nu rîdă în hohote. Îi răspunse pe un ton serios:

– Înțeleg. Înseamnă că e un bărbat de ispravă.

Colin zîmbi.

– Nu e atît de rău pe cît s-ar crede.

– Sînt ușurată. Încep imediat pregătirile de nuntă.

Colin rămase cu gura căscată.

– Nu am vrut să spun... Să nu... Adică, ar fi prea devreme.

Tinerei i se făcu milă de el și spuse:

– Am glumit.

El roși ușor.

– Desigur.

– Acum vă rog să mă scuzați, dar trebuie să îmi iau la revedere de la dumneavoastră.

El ridică o sprînceană.

– Doar nu plecați atît de devreme, domnișoară Sheffield?

– Deloc.

Dar nu îi putea spune că merge la toaletă. Deși, după patru pahare de limonadă, era de așteptat.

– I-am promis unei prietene că îi acord cîteva clipe.

– A fost o plăcere, spuse el făcînd o scurtă plecăciune. Îmi permiteți să vă conduc la destinație?

– Nu. Mulțumesc. Mă descurc.

Și, aruncînd un zîmbet peste umăr, se retrase din sala de bal.

Colin Bridgerton o privi cu o expresie gînditoare, apoi se apropie de fratele lui mai mare, care se sprijinea de un perete, cu brațele încrucișate într-o poziție bățăioasă.

– Anthony! spuse el tare, bătîndu-și fratele pe spate. Cum ți-a plăcut dansul cu minunata domnișoară Sheffield?

– E destul de bună, răspunse acesta sec.

Amîndoi știau ce înseamnă asta.

– Chiar așa?

Colin zîmbi imperceptibil.

- Atunci cred că e cazul s-o cunoști pe sora ei.
- Poftim?
- Pe sora ei, repetă Colin rîzînd. E neapărat nevoie să o cunoști.

Douăzeci de minute mai tîrziu, Anthony era sigur că aflate totul despre Edwina Sheffield de la fratele lui, Colin. Se părea că drumul spre inima și mîna domnișoarei trecea direct pe sub nasul surorii sale, fiindcă tînăra nu voia să se mărite fără aprobarea acesteia. Colin spunea că e un lucru foarte cunoscut, cel puțin de o săptămîină încoace, de cînd Edwina îl anunțase în gura mare, la spectacolul muzical anual al familiei Smythe-Smith. Frații Bridgerton pierduseră marea declarație, fiindcă evitau cu orice preț manifestarea mai sus menționată, la fel ca toți aceia care țineau cîtuși de puțin la Bach, Mozart sau orice alt fel de muzică.

Sora mai mare a Edwinei, Katharine Sheffield, cunoscută drept Kate, debuta și ea anul acesta, chiar dacă se zvonea că are cel puțin douăzeci și unu de ani. O astfel de alegere îl făcea pe Anthony să creadă că familia Sheffield nu era cea mai bogată, fapt care lui îi convenea de minune. El nu avea nevoie de o mireasă cu zestre mare, însă cineva fără prea mulți bani ar fi putut avea destul de multă nevoie de el. Anthony era de părere că e bine să te folosești de orice avantaj.

Spre deosebire de Edwina, Kate nu luase pe nimeni prin surprindere. Colin spunea că lumea o place, dar că nu era la fel de frumoasă ca sora ei. Era înaltă spre deosebire de aceasta și avea pielea măslinie, nu albă ca laptele. Și nu avea grația Edwinei. Tot după cele spuse de Colin care, deși venise în Londra abia de curînd pentru sezonul de baluri, știa toate zvonurile și bîrfele, mai mulți domni spuneau că fuseseră călcați pe picioare de Katharine Sheffield. Situația i se părea

absurdă lui Anthony. Cine mai auzise de vreo domnișoară care să aibă nevoie de aprobarea surorii ei pentru a se mărita? Poate a unui tată, a unui frate sau chiar a unei mame. Dar a unei surori? Era de neînchipuit. Mai mult, părea ciudat că Edwina voia sfatul lui Katharine, cînd aceasta nu știa, clar, care e mersul lucrurilor în înalta societate.

Dar Anthony nu simțea nevoia să caute o altă potențială soție, așa că decise să creadă doar că familia era importantă pentru Edwina. Și, pentru că și el simțea la fel, se gîndi că ei doi s-ar fi potrivit cu atît mai mult. Nu mai avea decît să o cucerească pe sora ei. Cît de dificil ar fi putut să fie?

– O să o cucerești imediat, spuse Colin zîmbind încrezător. Nici o problemă. O fată bătrînă și pe deasupra și timidă? Probabil că nu a primit niciodată atenție din partea unui bărbat ca tine. Nici nu o să știe ce i s-a întîmplat.

– Nu vreau să se îndrăgostească de mine, răspuse Anthony. Vreau doar să mă recomande surorii ei.

– Nu ai cum să dai greș. Nu se poate. Ai încredere în mine. Am petrecut cîteva momente conversînd cu ea, mai devreme. A avut foarte multe de spus despre tine.

– Foarte bine.

Anthony se îndreptă de umeri și se uită împrejur, cu un aer hotărît.

– Unde este? Vreau să mă prezinți.

Colin privi prin încăpere, apoi spuse:

– Uite-o acolo. Vine spre noi. Ce coincidență minunată.

Anthony începea să creadă că nimic din ce se întîmpla în jurul fratelui său nu era o coincidență, dar îi urmă, oricum, privirea.

– Care dintre ele?

– Cea în verde, spuse Colin arătînd discret cu capul spre ea.

Nu era deloc așa cum se aștepta Anthony. O privi cum își face loc prin mulțime. Nu era vreo amazoană și numai prin comparație cu sora ei ar fi putut fi considerată așa. De fapt, domnișoara Katharine Sheffield era destul de frumoasă, cu păr șaten, des, și ochi căprui. Avea pielea albă, buze trandafirii și mergea într-un fel sigur de sine, pe care el îl găsea atrăgător.

Nu putea fi considerată frumoasa balului, precum sora sa, dar Anthony nu vedea nici un motiv pentru care fata să nu-și găsească ea însăși un soț. Poate că, după ce se însura cu Edwina, îi va da și ei o zestre. Măcar atât putea face. Alături de el, Colin înainta prin mulțime.

– Domnișoară Sheffield!

Anthony îl urmă pe fratele lui, pregătindu-se sufletește ca s-o cucerească pe sora mai mare a Edwinei. O fată bătrână uitată de toți? O să-i mănince din palmă.

– Domnișoară Sheffield, spuse Colin. Cît mă bucur să vă revăd!

Ea păru puțin surprinsă, iar Anthony o înțelegea. Colin vorbise ca și cum s-ar fi întâlnit întâmplător, cînd, de fapt, știa toți trei că îi împinsese pe cîțiva ca să ajungă alături de ea.

– Și eu mă bucur să vă revăd, domnule, răspunse ea. Și atât de neașteptat, după ultima noastră întâlnire.

Anthony zîmbi în sine sa. Era mai inteligentă decît fusese lăsat să înțeleagă. Colin zîmbi cu toată gura, iar el avu impresia clară și neplăcută că fratele lui pune ceva la cale.

– Nu știu de ce, îi spuse acesta domnișoarei Sheffield, dar mi s-a părut imperios necesar să vă prezint fratelui meu.

Ea se uită brusc la dreapta lui Colin și îngheță văzîndu-l pe Anthony. Arăta de parcă tocmai ar fi luat o doctorie amară. Ceea ce, se gîndi tînărul, era neașteptat.

– Ce drăguț din partea dumneavoastră, murmură domnișoara Sheffield printre dinți.

– Domnișoară, continuă Colin plin de entuziasm, arătînd spre el, fratele meu, Anthony, viconte Bridgerton. Anthony, fă cunoștință cu domnișoara Katharine Sheffield. Cred că o cunoști deja pe sora dumneaei.

– Chiar așa, spuse Anthony, simțind nevoia arzătoare de-al strînge de gît pe fratele lui.

Domnișoara Sheffield făcu o plecăciune scurtă și neîndemînică.

– Lord Bridgerton, spuse ea, este o onoare să vă cunosc.

Colin scoase un sunet tare asemănător cu pufnitul. Sau, poate, chiar cu rîsul. Sau cu amîndouă. Atunci, deodată, Anthony înțelese. Numai o privire spre chipul fratelui său ar fi trebuit să fie suficientă. În fața lui nu era o fată bătrînă timidă și neapreciată, și orice i-ar fi spus ea mai devreme lui Colin, cu siguranță nu fuseseră cuvinte de admirație. Uciderea propriului frate era legală în Anglia, nu? Dacă nu era, ar fi fost tare bine să fie.

Anthony își dădu tîrziu seama că domnișoara Sheffield îi întinsese mîna, așa cum era politicos. O luă și o sărută ușor, pe deasupra mînușii.

– Domnișoară Sheffield, murmură el fără să se gîndească, sînteți la fel de încîntătoare ca și sora dumneavoastră.

Dacă fata păruse iritată înainte, acum privirea ei deveni de-a dreptul ostilă, iar Anthony își dădu seama că spusese exact ce nu trebuia. Nu era cazul să o compare cu sora ei, fiindcă era singurul compliment pe care ea nu avea cum să-l creadă.

– Și dumneavoastră, lord Bridgerton, răspunse ea pe un ton care ar fi înghețat șampania, sînteți aproape la fel de chipeș ca fratele dumneavoastră.

Colin pufni din nou, ca și cum s-ar fi sufocat.

– Vă simțiți bine? întrebă domnișoara Sheffield.

– Nu are nimic, se răsti Anthony.

Ea îl ignoră, atentă în continuare la Colin.

– Sînteți sigur?

Colin dădu din cap cu putere.

– M-am înecat puțin.

– Sau poate ai conștiința încărcată? spuse fratele lui.

Colin se întoarse încet spre Kate.

– Cred că mai am nevoie de niște limonadă, spuse el fără suflare.

– Sau poate, spuse Anthony, de ceva mai puternic? Mătrăgună?

Domnișoara Sheffield își acoperi gura cu mîna, probabi ca să astupe o chicoteală îngrozită.

– Mi-e de-ajuns niște limonadă, spuse Colin calm.

– Să vă aduc un pahar? întrebă ea.

Anthony observă că făcuse deja un pas, căutînd orice pretext ca să fugă. Colin clătină din cap.

– Nu, mulțumesc. Îmi iau eu. Dar cred că urmează dansu pe care l-am rezervat pentru noi, domnișoară.

– Nu mă supăr dacă nu dansăm, spuse ea fluturînd c mîină.

– Dar nu mi-aș ierta-o dacă ar trebui să vă las singură.

Anthony văzu cum domnișoara Sheffield tresare, văzînd privirea fratelui său, și se bucură, lipsit de compasiune. Știa că exagerează puțin, dar ceva din felul de-a fi al domnișoarei Katharine Sheffield îl provoca și-l determina să vrea să-și măsoare puterile cu ea. Și să cîștige, evident.

– Anthony, spuse Colin pe un ton sincer și nevinovat care îl făcu pe tînăr să-și dorească să-l ucidă, tu nu ai promis nimănui dansul ăsta, nu?

Anthony nu răspunse, dar îi aruncă o căutătură urîță.

– Foarte bine. Atunci, te rog, dansează tu cu domnișoara Sheffield.

– Nu e absolut deloc nevoie, spuse domnișoara în chestiune.

Anthony se uită la fratele său, apoi la Kate, care îl privea ca și cum ar fi deflorat câteva fecioare chiar sub ochii ei.

– Ba sigur că este, spuse Colin cu emfază, ignorând privirile tăioase pe care le aruncau cei doi. Nici nu-mi pot închipui cum aș putea să părăsesc o tânără domnișoară la ananghie. Cît de lipsit de politețe ar fi! se cutremură el.

Anthony se gîndea foarte serios să fie lipsit de politețe. Poate cu o lovitură directă în falca fratelui său.

– Vă asigur, spuse repede domnișoara Sheffield, că prefer să fiu lăsată pe cont propriu, decît să dansez...

Destul, se gîndi Anthony furios. De-ajuns! Colin își bătuse joc de el, și nu avea de gînd să îi permită acestei fete bătrîne cu limbă ascuțită să îl insulte și mai mult. Puse hotărît mîna pe brațul ei și spuse:

– Permiteți-mi să vă opresc din a greși, domnișoară Sheffield.

Ea îngheță. Cum reușea să fie și mai țepănă, deși stătea deja foarte dreaptă și nemișcată, nu se știa.

– Poftim? rosti ea.

– Cred, spuse el calm, că voi ați să spuneți ceva ce ați fi regretat curînd.

– Nu, spuse ea, prefăcîndu-se că are nevoie să se gîndească puțin. Nu prevăd nici un fel de regret în viitorul apropiat.

– Cu toate astea, veți avea parte de cîteva, spuse el amenințător.

Apoi o apucă de braț și aproape că o trase la dans.

Capitolul III

Vicontele Bridgerton a fost, de asemenea, văzut dansînd cu domnișoara Katharine Sheffield, sora mai mare a blondei Edwina. Acest lucru nu poate însemna decît un singur lucru. Nimănui nu i-a scăpat faptul că domnișoara Sheffield cea mare este foarte solicitată la dans de cînd sora ei mai mică a făcut bizarul anunț la spectacolul Smythe-Smith de săptămîna trecută.

Cine a mai auzit ca o domnișoară să aibă nevoie de aprobarea surorii ei pentru a alege un soț? Și, mai important, cine a decis că numele Smythe-Smith și ideea de spectacol muzical se potrivesc împreună? Autoarea a mers la un astfel de spectacol în trecut, și nu a auzit absolut nici un sunet care să poată fi numit, cu conștiința împăcată, „muzică”.

Jurnalul de Societate al lui lady Whistledown, 22 aprilie 1814

Kate înțelese cu părere de rău că nu are de ales. El era viconte, iar ea era o necunoscută din Somerset, și erau, împreună, în mijlocul unei săli de bal aglomerate.

– Nu e nevoie să mă trageți, șuieră ea.

El îi dădu drumul cu un gest dramatic. Kate strînse din dinți și își jură că bărbatul ăsta nu se va însura niciodată cu sora ei. Era prea rece și prea superior. Era, se gîndi, și nedrept de chipeș, cu ochii calzi, căprui, de aceeași culoare cu părul. Era

înalt, și avea buzele frumoase, de-o formă clasică, așa cum studiasse la orele de artă, dar cu colțuri rigide, ca și cum nu ar fi știut să zîmbească.

– Ei bine, spuse el odată început dansul, ce-ar fi să-mi spuneți de ce nu mă puteți suferi?

Kate îl călcă. Doamne, ce direct era.

– Poftim?

– Nu e nevoie să mă răniți, domnișoară Sheffield.

– A fost un accident, vă asigur.

Chiar fusese, deși în acel moment nu-i părea rău că e lipsită de grație.

– De ce oare, se întrebă el gânditor, nu-mi vine să vă cred?

Sinceritatea, decise repede Kate, era cea mai bună alegere. Dacă el își permitea să fie direct, atunci și ea putea să facă la fel.

– Probabil, răspunse zîmbind cu șiretenie, fiindcă știți că, dacă îmi venea ideea să vă calc intenționat, aș fi făcut-o.

El rîse, dîndu-și capul pe spate. Nu era reacția la care se aștepta sau la care sperase ea. De fapt, nu știa la ce se așteptase, dar cu siguranță nu la asta.

– Nu mai rîdeți, sire, șopti ea repede. Se uită lumea la noi.

– Oamenii se uită la noi încă de acum două minute, răspunse el. Nu se întâmplă prea des ca un bărbat ca mine să danseze cu o femeie ca dumneavoastră.

Nu era o înțepătură nereușită, dar, din păcate pentru el, era incorectă.

– Nu e adevărat, răspunse ea veselă. Nu sînteți primul dintre idioții îndrăgostiți de Edwina care încearcă să o cîștige fermecîndu-mă pe mine.

El zîmbi.

– Nu le spuneți pețitori, ci idioți?

Ea îl privi în ochi și rămase uimită de amuzamentul pe care-l văzu în ei.

– Doar nu o să-mi dați o replică atât de facilă, sire.

– Nu ați răspuns la întrebare, rosti el.

Kate privi în jos, ca să găsească o cale discretă de a-l călca din nou.

– Am cizme groase, domnișoară Sheffield, spuse el.

Ea ridică imediat privirea, surprinsă. El zîmbi ironic.

– Și sînt destul de atent.

– Așa se pare. Va fi nevoie să am grijă pe unde calc.

– Doamne, spuse el, oare mi-ați făcut un compliment?

S-ar putea să leșin din cauza șocului.

– Dacă doriți să considerați ceea ce am spus un compliment, vă permit să o faceți, spuse ea de sus. Probabil că nu veți primi multe altele din partea mea.

– Mă răniți, domnișoară Sheffield.

– Deci nu aveți și obrazul la fel de gros ca încălțăminte?

– Absolut deloc.

Ea rîse, înainte să-și fi dat seama că e amuzată.

– Mi-e greu să cred asta.

El așteptă ca zîmbetul ei să se stingă, apoi spuse:

– Nu mi-ați răspuns. De ce mă urîți?

Kate scăpă un suspin. Nu se așteptase ca el să repete întrebarea. Sau cel puțin sperase că nu o va face.

– Nu vă urăsc, sire, răspunse ea încet, alegîndu-și cuvintele cu grijă. Nici măcar nu vă cunosc.

– A cunoaște pe cineva nu e aproape niciodată o condiție necesară pentru a-l urî pe acela, spuse el încet, privind-o în ochi. Haide, domnișoară Sheffield. Nu îmi pareți a fi o lașă. Răspundeți-mi.

Kate tăcu un minut. Era adevărat că nu-l plăcea prea mult. Și nu voia deloc să-i dea voie să o curteze pe Edwina. Nu

credea că marii crai, ca el, chiar dacă reveniți pe calea cea dreaptă, sînt soți de ispravă. Nici măcar nu era sigură că unul de teapa lui putea să revină pe calea cea dreaptă. Dar poate că ar fi putut să îi dovedească altceva. Poate că ar fi putut fi încîntător și sincer și direct, și ar fi reușit să o convingă că poveștile din ziar sînt o exagerare și că nu e cel mai nerușinat bărbat din Londra secolului nouăsprezece. Poate că ar fi convins-o că are onoare și principii și că este onest, dacă nu ar fi comparat-o cu Edwina.

Era o minciună evidentă. Știa că nu e urîtă, că are un chip frumos și un trup armonios. Dar nu puteai să o compari cu Edwina și să crezi că ele două sînt la fel. Sora ei era un diamant, iar Kate era mediocră. Dacă bărbatul ăsta susținea altceva, atunci avea clar un motiv ascuns, fiindcă orb nu era.

I-ar fi putut face orice alt compliment fără substanță, iar ea l-ar fi acceptat ca făcînd parte dintr-o conversație politicoasă. Poate că ar fi fost flatată de cuvintele sale, dacă ele s-ar fi apropiat de adevăr. Dar să o compare cu Edwina...

Kate o adora pe sora ei. Și știa mai bine decît oricine că inima acesteia e la fel de frumoasă ca și chipul. Nu îi plăcea să fie geloasă, dar comparația o duruse.

– Nu vă urăsc, spuse ea pînă la urmă.

Îi privea bărbia, dar nu era genul care să tolereze lașitatea, mai ales la ea însăși, așa că se strădui să-l privească în ochi.

– Dar mi-e foarte greu să vă găsesc simpatic.

Ceva din privirea lui îi spuse că aprecia sinceritatea ei.

– Cum așa? întrebă el pe un ton scăzut.

– Îmi dați voie să fiu directă?

Viconte aproape că zîmbi.

– Vă rog să fiți.

– Dansați cu mine acum fiindcă doriți să o curțați pe sora mea. Iar lucrul ăsta nu mă deranjează deloc, se grăbi să adauge. Sînt obișnuită să fiu abordată de pețitorii Edwinei.

Era clar că nu era atentă la dans. Anthony își trase piciorul de sub al ei înainte să apuce să-l calce din nou. Observă cu interes că nu mai folosisese apelativul de dinainte pentru pețitorii surorii sale.

– Vă rog, continuați, murmură el.

– Nu sînteți genul de bărbat cu care doresc să se mărite sora mea, spuse ea simplu.

Era directă, iar privirea ei inteligentă nu o părăsise nici o clipă pe a lui.

– Sînteți un mare cuceritor, un parșiv. Sînteți și foarte cunoscut ca atare. Nu i-aș da voie surorii mele să se apropie de dumneavoastră.

– Cu toate astea, am valsat cu ea mai devreme.

– Lucru care nu se va repeta, vă asigur.

– Este căderea dumneavoastră să decideți soarta Edwinei?

– Sora mea are încredere în mine, spuse ea scurt.

– Înțeleg, spuse el serios. Foarte interesant. Credeam că Edwina e o persoană adultă.

– Nu are decît șaptesprezece ani!

– Și dumneavoastră sînteți atît de în vîrstă, la cei douăzeci de ani?

– Douăzeci și unu, se răsti ea.

– Atunci sînteți expertă în bărbați, și mai ales în probleme de căsătorie. Fiindcă ați fost căsătorită, nu e așa?

– Știți bine că nu, rosti ea apăsător.

Anthony se abținu să zîmbească. Doamne, era tare distractiv să o contrazici pe domnișoara Sheffield.

– Cred, spuse el încet, deliberat, că v-a fost destul de ușor să vă descurcați cu bărbații care i-au făcut curte pînă acum surorii dumneavoastră. Așa e?

Ea nu răspunse nimic.

– Așa e?

Ea aprobă cu o mișcare scurtă din cap.

– Așa mă gîndeam și eu, murmură el. Păreți genul.

Kate îi aruncă o căutătură urîță, iar el abia dacă reuși să nu rîdă. Dacă nu ar fi dansat, probabil că și-ar fi atins bărbia, prefăcîndu-se că se gîndește profund. Fiindcă nu avea mîinile libere, aplecă doar capul și ridică sprîncenele.

– Dar mai cred și că, adăugă el, ați greșit crezînd că vă puteți descurca și cu mine.

Kate ținea gura închisă strîns, dar reuși să spună printre dinți:

– Nu doresc să mă descurc cu dumneavoastră, lord Bridgerton. Tot ce vreau e să vă țin departe de sora mea.

– Ceea ce dovedește, domnișoară Sheffield, cît de puține știți despre bărbați. Cel puțin, despre cei cuceritori și parșivi.

Se aplecă spre ea, iar respirația lui fierbinte îi atinge obrazul. Ea se cutremură, așa cum el știa că se va întîmpla. Zîmbi încîntat.

– Puține lucruri ne plac mai mult decît o provocare.

Muzica se opri, iar ei rămaseră în mijlocul sălii de bal, unul în fața celuilalt. Anthony o apucă de braț, dar înainte să o conducă înapoi, își apropie buzele de urechea ei și șopti:

– Iar dumneavoastră, domnișoară Sheffield, sînteți o provocare delicioasă.

Kate îl călcă pe picior, cu putere. Destul cît să-l facă să scoată un sunet mic și ascuțit, foarte necaracteristic pentru un cuceritor parșiv. Cînd se uită urît la ea, fata ridică din umeri și spuse:

– Numai așa mă puteam apăra.

Privirea lui se întunecă.

– Sînteți periculoasă, domnișoară.

– Iar dumneavoastră, lord Bridgerton, trebuie să vă cumpărați cizme mai groase.

El o strînse de braț.

– Înainte să vă conduc la adăpostul oferit de supraveghetore și de fetele bătrîne, trebuie să vă explic foarte clar un lucru.

Kate își ținu respirația, fiindcă nu-i plăcuse tonul lui dur.

– O voi curta pe sora dumneavoastră. Și dacă decid că e o viitoare lady Bridgerton potrivită, mă voi însura cu ea.

Kate îl privi brusc, cu foc în privire.

– Înțeleg că sînteți de părere că e căderea dumneavoastră să decideți soarta Edwinei. Nu uitați, sire, că s-ar putea să vă decideți că e „potrivită” să vă fie soție, rosti ea cu dispreț, iar ea să aleagă altfel.

El o privi de sus, cu încrederea în sine a unui bărbat peste al cărui cuvînt nu se trecuse niciodată.

– Dacă voi decide să îi cer mîna Edwinei, nu mă va refuza.

– Vreți să spuneți că nici o femeie nu v-a rezistat vreodată?

El nu răspunse, ci ridică o sprînceană și o lăsă pe ea să tragă ce concluzie vrea. Kate își trase brațul din mîna lui și merse la mama ei vitregă, tremurînd de furie, de resentiment și de teamă. Fiindcă avea impresia clară că el nu minte. Și, dacă într-adevăr era irezistibil... Se cutremură. Ea și Edwina aveau să fie în mare încurcătură.

După-amiaza următoare se dovedi a fi una obișnuită ca după un mare bal. Salonul familiei Sheffield era plin de buchete de flori, fiecare însoțit de cîte un cartonaș alb, strălucitor, pe care scria „*Edwina Sheffield*”. Ar fi fost suficient să scrie „*domnișoarei Sheffield*”, se gîndi Kate strîmbîndu-se, dar probabil că era normal ca pețitorii Edwinei să dorească să se

asigure că florile ajungeau la aceea dintre ele căreia îi erau destinate.

Oricum, nimeni nu se putea înșela în privința asta. Aranjamentele florale ajungeau, de obicei, la sora ei mai mică. De fapt, nu de obicei. Absolut toate buchetele care soseau la reședința Sheffield îi erau trimise surorii ei. Lui Kate îi plăcea să creadă, totuși, că ea râde la urmă și, deci, mai bine, fiindcă florile o făceau să strănute pe Edwina, așa că buchetele ajungeau tot în camera ei pînă la urmă.

– Frumoaso, îi spuse ea unei orhidee pe care o atingea cu drag. Cred că tu ar trebui să stai pe noptieră. Iar tu, se aplecă și miroși un buchet de trandafiri albi, perfecți, tu o să stai foarte bine pe măsuța de toaletă.

– Întotdeauna vorbești cu florile?

Kate se răsuci la auzul unei voci grave, masculine. Cerule, era lordul Bridgerton, chipeș și ferchezuit, îmbrăcat într-o haină albastră, de zi. Ce naiba căuta aici? De ce să nu-l întrebe.

– Ce naiba...

Se opri la timp. Nu voia să-i permită acestui bărbat să o facă să vorbească astfel, indiferent cît de des folosea astfel de cuvinte în gînd.

– Ce căutați aici?

El ridică sprînceană și aranjă buchetul imens pe care-l ținea la subraț. Trandafiri roz, cu boboci perfecți, observă ea. Erau minunați, simpli și eleganți. Exact genul de floare pe care ar fi ales-o pentru camera ei.

– Cred că se obișnuiește ca pețitorii să le facă vizite domnișoarelor pe care le curtează, nu? murmură el. Sau iar am rătăcit cartea de bune maniere?

– Voiam să aflu, spuse ea, cum ați intrat. Nu m-a anunțat nimeni că ați sosit.

El arătă cu capul spre hol.

– Am intrat pe unde se intră. Am bătut la ușa din față.

Privirea ei iritată nu-l opri:

– Uimitor, dar majordomul a răspuns la ușă. Apoi eu i-am dat cartea mea de vizită, el s-a uitat la ea și m-a condus în salon. Mi-ar plăcea să pot spune că m-am folosit de vreun subterfugiu, continuă el pe un ton superior, dar adevărul este că am venit pe căi tradiționale.

– Majordom insuportabil, bombăni Kate. Trebuie să vadă mai întâi „dacă sîntem acasă” înainte să invite pe cineva înăuntru.

– Poate că l-a instruit altcineva, dinainte, să spună că sînteți acasă oricînd aș fi bătut eu.

Ea se oțărî:

– Eu n-am zis așa ceva.

– Nu, chicoti lordul Bridgerton. Nici nu mă gîndeam.

– Și știi că Edwina nu a făcut asta.

El zîmbi.

– Poate mama dumneavoastră?

Desigur.

– Mary, mormăi ea un singur cuvînt acuzator.

– Îi spuneți pe nume? întrebă el politicoș.

Ea aprobă.

– E mama mea vitregă, deși e singura mama pe care am avut-o vreodată. S-a măritat cu tata cînd aveam trei ani. Nu știu de ce îi mai spun încă Mary.

Clătină din cap, apoi ridică din umeri, nedumerită.

– Pur și simplu asta fac.

Ochii lui căprui rămaseră ațintiți asupra ei, iar ea își dădu seama că tocmai îi permisese inamicului ei cel mai mare să vadă o părticică din viața ei personală. Simți nevoia să spună „îmi pare rău”, din reflex probabil, fiindcă vorbise prea liber. Dar nu voia să își ceară iertare de la el pentru nimic, așa că spuse:

– Mă tem că Edwina nu este acasă, așa că ați venit degeaba.

– Nu știu, răspunse el.

Apucă buchetul, ascuns sub brațul drept, cu mâna stîngă, iar Kate văzu că nu era unul singur, imens, ci erau trei mai mititele.

– Acesta, spuse el așezînd unul dintre buchete pe o măsuță, sînt pentru Edwina. Iar acesta, făcu la fel cu al doilea buchet, este pentru mama voastră.

Îi mai rămăsese un buchet. Kate rămase nemișcată, incapabilă să-și ia ochii de la bobocii perfecți. Știa că el o inclusese și pe ea în gestul frumos numai ca să o impresioneze pe Edwina, dar, fir-ar să fie, nimeni nu-i mai adusese flori pînă acum, iar ea nici măcar nu avusese habar cît de mult își dorea asta.

– Acesta, spuse el pînă la urmă, întinzîndu-i cel de-al treilea buchet, sînt pentru dumneavoastră.

– Mulțumesc, spuse ea ezitînd, dar luînd florile. Sînt minunate.

Se aplecă să le miroasă, oftînd de plăcere atunci cînd le simți parfumul. Ridicînd privirea, adăugă:

– Foarte frumos din partea dumneavoastră să vă gîndiți la mine și la Mary.

El dădu din cap.

– A fost plăcerea mea. Mărturisesc că unul dintre pețitorii surorii mele a făcut la fel pentru mama mea, și nu cred că am văzut-o vreodată mai încîntată.

– Pe mama, sau pe sora dumneavoastră?

El zîmbi la întrebarea ei impertinentă.

– Pe amîndouă.

– Și ce s-a întîmplat cu pețitorul? întrebă Kate.

Zîmbetul lui deveni diabolic, iar el spuse:

– S-a însurat cu sora mea.

– Nu cred că istoria se va repeta. Dar...

Kate tuși, fiindcă nu voia să fie sinceră, dar nici nu putea să facă altceva.

– Dar florile sînt un gest minunat din partea dumneavoastră.

Înghiți în sec. Nu fusese ușor.

– Și vă mulțumesc.

El se aplecă înainte, cu o privire seducătoare.

– Un cuvînt bun, rosti pe un ton gînditor. Și pentru mine nici mai mult nici mai puțin. Ați văzut că nu e greu?

Kate, care se aplecase deasupra buchetului, își îndreptă imediat spatele, într-o poziție incomodă.

– Păreți a avea un talent deosebit în a spune exact ce nu trebuie.

– Numai în fața dumneavoastră, dragă domnișoară Sheffield. Celelalte femei, vă asigur, îmi sorb fiecare cuvîntel.

– Așa am citit și eu, bombăni ea.

Privirea lui deveni strălucitoare.

– De acolo v-ați format părerea despre mine? Desigur Stimabila lady Whistledown. Trebuia să-mi imaginez. Doamne aș putea-o strînge de gît pe femeia asta!

– Mie mi se pare inteligentă și la obiect, spuse Kate.

– Normal, răspuse el.

– Lord Bridgerton, spuse Kate apăsător, sînt sigură că nu ați venit în vizită ca să mă insultați. Doriți să îmi transmiteți ceva Edwinei, din partea dumneavoastră?

– Nu cred. Nu am încredere că mesajul meu va ajunge la ea așa cum l-am intenționat.

Era prea mult.

– Nu m-aș coborî într-atît încît să mă amestec în mesajele private ale altora, reuși Kate să spună.

Tremura de furie, și dacă ar fi fost mai lipsită de control, cu siguranță că s-ar fi repezit să-l strângă de gât.

– Cum îndrăzniți să sugerați că aș face una ca asta?

– Pînă la urmă, domnișoară, nu vă cunosc prea bine. Ce știu este că nu doriți să mă apropii de sfînta dumneavoastră soră. În locul meu, ați avea încredere să lăsați un bilet?

– Dacă încercați să vă apropiați de sora mea prin intermediul meu, răspunse ea pe un ton de gheață, nu vă descurcați prea bine.

– Îmi dau seama, spuse el. Nu ar trebui să vă provoc. Nu e frumos din partea mea, așa e? Dar mă tem că nu reușesc să mă abțin.

Rîse cu îndrăzneală și ridică palmele spre tavan, într-un gest neputincios.

– Ce pot să spun? Aveți un efect neobișnuit asupra mea, domnișoară Sheffield.

Zîmbetul lui, realizează Kate cu regret, avea o forță de temut. Simți brusc că îi vine să leșine. Un fotoliu. Da, trebuia să se așeze.

– Vă rog, luați loc, spuse ea arătînd spre divanul tapițat cu damasc albastru și îndreptîndu-se amețită spre un fotoliu din cealaltă parte a încăperii.

Nu voia neapărat ca el să mai rămînă, dar nu putea să se așeze și să nu îi ofere și lui un loc, iar picioarele nu o mai ascultau.

Dacă vicontelui i se păru ciudat că este politicoasă dintr-o dată, nu spuse nimic. În loc de asta, ridică o cutie neagră și lungă de pe divan și o puse pe o masă, apoi se așeză în locul ei.

– E un instrument muzical? întrebă, arătînd cutia.

Kate aprobă.

– E un flaut.

– Cîntați?

Ea clătină din cap, apoi aprobă.

– Încerc să învăț. Am început anul ăsta.

El aprobă, și aici se încheie subiectul, fiindcă apoi o întrebă politicos:

– Cînd așteptați întoarcerea Edwinei?

– Mai durează cel puțin o oră, cred. Domnul Berbrooke a luat-o la plimbare în șareta dînsului.

– Nigel Berbrooke? aproape că se înecă el.

– Da. De ce?

– Omul ăla are mai mult păr decît are minte. Mult mai mult păr.

– Dar... are un început de chelie, nu rezistă ea.

El făcu o grimasă.

– Dacă asta nu-mi susține afirmația, nu știu ce altceva ar putea-o face.

Kate ajunsese cam la aceeași concluzie în legătură cu inteligența sus-numitului domn, dar spuse:

– Oare nu e lipsă de bune maniere să insulti pețitorii care îi fac curte aceleiași domnișoare?

Anthony pufni.

– Nu a fost o insultă, ci adevărul. A curtat-o și pe sora mea anul trecut. Sau cel puțin a încercat. Daphne a făcut tot posibilul să-l descurajeze. E un om binevoitor, e adevărat, dar nu e cineva pe care l-ai lăsa să-ți construiască o barcă dacă ai fi naufragiat pe o insulă pustie.

Kate își imagină, dintr-o dată, cum ar arăta vicontele dacă ar naufragia pe o insulă, cu hainele rupte și cu pielea bronzată, iar asta o făcu să îi fie cam prea cald. Anthony înclină capul și o privi întrebător:

– Domnișoară Sheffield, vă simțiți bine?

– Foarte bine! se răsti ea. Nu mi-a fost niciodată mai bine. Ce spuneți?

– V-ați înroșit puțin.

Se aplecă spre ea, privind-o de aproape. Chiar părea a nu se simți bine. Kate își făcu vînt.

– E cam cald aici, nu vi se pare?

El clătină încet din cap.

– Absolut deloc.

Ea privi cu dor spre ușă.

– Mă întreb unde e Mary.

– Așteptați să vină?

– Nu-i stă în fire să mă lase atît de mult timp nesupravegheată, explică ea.

Nesupravegheată? Implicațiile cuvîntului erau înspăimîntătoare. Anthony se imagină prins într-o căsnicie cu domnișoara Sheffield și se sperie. Kate era atît de diferită de celelalte debutante pe care le cunoștea, încît uitase că are nevoie de supraveghere.

– Poate că nu știe despre sosirea mea, spuse el repede.

– Probabil că aveți dreptate.

Se ridică brusc și trase de cordonul unui clopoțel, apoi rosti:

– O să sun, ca să o anunțe cineva. Sînt sigură că vrea să vă cunoască.

– Bine. Poate că ne va ține companie, cît timp o aștept pe sora dumneavoastră.

Kate se opri brusc, la jumătatea drumului spre fotoliul ei.

– Vreți să o așteptați pe Edwina?

El ridică din umeri, bucurîndu-se de neplăcerea pe care i-o provocase.

– Nu am alte planuri în această după-amiază.

– Dar ar putea lipsi ore întregi!

– Cel mult o oră, sînt sigur. În plus...

Se întrerupse, fiindcă în pragul ușii apăruse o cameristă.

– Ați sunat, domnișoară? Întrebă femeia.

– Da. Mulțumesc, Annie. Vrei, te rog, să o anunți pe doamna Sheffield că avem un oaspete?

Camerista făcu o plecăciune, apoi se retrase.

– Sînt sigură că Mary va coborî imediat, spuse Kate bătînd încontinuu din picior. Imediat. Sînt sigură.

El zîmbi în felul acela enervant, părăind relaxat și stînd confortabil pe divan. Se lăsă o tăcere stîngenitoare. Kate îi zîmbi crispat. El ridică sprînceana.

– Sînt sigură că va veni...

– Imediat, îi termină el propoziția, amuzat.

Ea se așeză mai bine în fotoliu, străduindu-se să nu se strîmbe. Probabil că nu reușise. Chiar atunci se auzi zgomot pe coridor. Cîteva lătrături, urmate de o voce ascuțită, strigînd „Newton! Încetează!”

– Newton? întrebă vicontele.

– Cățelul meu, explică ea, offînd și ridicîndu-se. Nu prea...

– Newton!

– Nu prea se înțelege cu Mary.

Kate se apropie de ușă.

– Mary!

Anthony se ridică odată cu ea, tresărind atunci cînd cățelul mai lătră de trei ori, cu putere. Mary țipă iar, speriată.

– E mastif? întrebă el încet.

Sigur era mastif. Domnișoara Sheffield părea exact genul care să aibă un cîine mare și amenințător.

– Nu, spuse Kate ieșind pe hol în timp ce Mary țipa din nou. Este...

Dar Anthony nu o mai auzi. Nici nu conta, fiindcă, o secundă mai tîrziu, un corgi prea puțin fioros intră în cameră.

Avea blănița de culoare caramel și o burtă care ajungea pînă aproape de podea. Tînărul rămase pe loc, surprins. Aceasta era creatura de temut de pe coridor?

– Bună ziua, cățelule, spuse el pe un ton ferm.

Cățelul se opri, se așeză și... zîmbi?

Capitolul IV

Autoarea nu a reușit, din păcate, să afle toate detaliile, dar se pare că joia trecută s-au întâmplat multe în Hyde Park. Au fost implicați viconte Bridgerton, domnul Nigel Berbrooke, amîndouă domnișoarele Sheffield și un cățel ale cărui nume și rasă nu le știm.

Autoarea nu a fost martoră la evenimente, dar toată lumea spune că animalul a ieșit victorios.

Jurnalul de Societate al lui lady Whistledown, 25 aprilie 1814

Kate intră înapoi în salon, lovindu-se de Mary, fiindcă încercau amîndouă să intre în același timp. Newton se așezase fericit în mijlocul încăperii, lăsînd fire de blană pe covorul alb cu albastru și rînjindu-i vicontelui.

– Cred că vă place, spuse Mary pe un ton întrucîtva acuzator.

– Și pe tine te place, Mary, spuse Kate. Problema e că tu nu-l placi pe el.

– L-aș plăcea mai mult dacă nu ar încerca să mă acosteze de fiecare dată cînd trec pe coridor.

– Parcă spuneți că doamna Sheffield și cățelul dumneavoastră nu se înțeleg, rosti lordul Bridgerton.

– Nu se înțeleg, răspunse fata. De fapt, se înțeleg. Și da, și nu.

– Acum lucrurile sînt mult mai clare, murmură el.

Kate ignoră replica lui sarcastică.

– Newton o adoră pe Mary, explică ea, dar Mary nu îl adoră pe el.

– L-aș adora, o întrerupse mama ei, dacă el m-ar adora mai puțin.

– Așadar, continuă Kate hotărîtă, săracul de el consideră că Mary e o provocare. Așa că, atunci cînd o vede...

Ridică din umeri, într-un gest neputincios.

– O mai adoră puțin.

Ca la un semnal, cățelul o văzu pe doamna Sheffield și se ridică, pornind spre ea.

– Kate! exclamă aceasta.

Fata se repezi spre ei, exact cînd Newton se ridicase în două labe, ajungînd puțin mai sus de genunchii mamei ei.

– Newton, jos! îl certă ea. Nu fi rău!

– Kate, spuse Mary pe un ton foarte serios. Cățelul trebuie dus imediat la plimbare.

– Asta voiam să fac atunci cînd a sosit vicontele, răspuse fiica ei, arătînd spre bărbatul din cealaltă parte a camerei.

Era impresionant numărul de lucruri de care îl putea acuza pe neferit, dacă își propunea asta.

– Mă scuzați, sire. Ce nepoliticos din partea mea că nu v-am salutat.

– Nu e nici o problemă, spuse el calm. Erați puțin preocupată atunci cînd ați intrat.

– Da, bombăni ea. Cățelul ăla îngrozitor... Dar unde-mi sînt manierele? Vă putem oferi un ceai? Ceva de mîncare? Ne bucurăm că ați venit în vizită.

– Nu, mulțumesc. Mă bucuram de compania fiicei dumneavoastră, în timp ce așteptam să se întoarcă domnișoara Edwina.

Kate aprobă cu o expresie neclintită, nesigură dacă îi plăcea ca lordul să se bucure de compania ei.

– Îl cunoașteți pe domnul Berbrooke, lord Bridgerton? întrebă Mary.

– Da, spuse el cu o reticență care lui Kate i se păru surprinzătoare. Da, îl cunosc.

– Nu știam dacă să îi permit Edwinei să plece la plimbare cu dumnealui, fiindcă șaretele sînt tare greu de condus, nu găsiți?

– Cred că domnul Berbrooke se descurcă la cai, răspunse Anthony.

– Foarte bine, spuse Mary, oftînd ușurată. M-ați liniștit.

Newton lătră sacadat, doar ca să le amintească de prezența sa.

– Mă duc să caut lesa, ca să-l scot la plimbare, spuse Kate grăbită.

I-ar fi folosit și ei puțin aer curat și abia aștepta să scape de compania vicontelui.

– Mă scuzați.

– Așteaptă, Kate! strigă Mary. Nu îl poți lăsa pe vicontele Bridgerton aici, cu mine. Sînt sigură că l-aș plictisi pînă la lacrimi.

Kate se răsuci încet, temîndu-se de cuvintele pe care avea să le rostească Mary în continuare.

– Nu m-ați putea plictisi vreodată, doamnă Sheffield, spuse vicontele, cuceritor cum era.

– Ba da, îl asigură ea. Nu ați fost niciodată obligat să faceți conversație cu mine o oră. Și cam atît durează pînă se întoarce Edwina.

Kate se uită la mama ei vitregă, cu gura căscată de uimire. Ce credea că face?

– Nu ați vrea să mergeți cu Kate și cu Newton la plimbare? sugeră Mary.

– Nu l-aș putea ruga pe lordul Bridgerton să mă însoțească la o astfel de sarcină, spuse Kate repede. Ar fi mai mult decît nepoliticos și, pînă la urmă, ne este oaspete.

– Nu fi prostuță, răspuse Mary înainte ca bărbatul să poată rosti ceva. Sînt sigură că nu l-ar deranja. V-ar deranja, sire?

– Sigur că nu, murmură el, părăind cu adevărat sincer.

Dar ce altceva ar fi putut spune?

– Poftim. S-a aranjat, spuse Mary foarte mulțumită de sine. Și, cine știe? Poate vă întîlniți cu Edwina. Nu ar fi bine?

– Chiar așa, spuse Kate printre dinți.

I-ar fi părut bine să scape de viconte, dar ultimul lucru pe care-l voia era să o întîlnească pe Edwina cît timp era împreună cu el. Sora ei era tînără și ușor de impresionat. Dacă nu rezista zîmbetului lui? Sau vorbelor meșteșugite?

Chiar și Kate recunoștea că lordul Bridgerton avea farmec, deși ea nu-l plăcea deloc. Edwina, care era mai puțin suspicioasă, ar fi fost, cu siguranță, copleșită. Se întoarse către el:

– Nu ar trebui să vă simțiți obligat să mă însoțiți, sire.

– Dar mi-ar face foarte mare plăcere, spuse el, zîbind viclean.

Kate avu impresia foarte clară că acceptase invitația numai ca să o supere pe ea.

– În plus, așa cum a spus și mama dumneavoastră, ne-am putea întîlni cu Edwina, iar asta ar fi o coincidență foarte plăcută.

– Foarte plăcută, spuse ea sec. Minunată.

– Excelent! spuse Mary bătînd din palme de fericire. Am văzut lesa lui Newton pe masa din hol. Mă duc să o aduc.

Anthony privi cum mama fetelor iese din încăpere, apoi se răsuci spre Kate și spuse:

– A acționat foarte frumos.

– Și eu cred la fel, bombăni Kate.

– Crezi, șopti el, aplecându-se spre ea, că încearcă să îi găsească un soț Edwinei, sau ție?

– Mie? aproape că țipă fata. Glumiți, desigur.

Anthony își frecă bărbia, gânditor, uitându-se în urma lui Mary.

– Nu sînt sigur, spuse el, dar...

Închise gura, fiindcă pe coridor se auzeau pași.

– Poftim, spuse Mary întinzîndu-i ıiceei ei vitrege lesa.

Newton lătră entuziast și făcu doi pași înapoi, ca și cum s-ar fi pregătıt să sară la Mary și să o iubească așa cum își dorea, dar Kate îl ținu strîns.

– Poftim, spuse Mary întinzîndu-i lesa lui Anthony. Dați-i asta lui Kate. Prefer să nu mă apropii mai mult.

Newton lătră și se uită cu dor la mama fetelor, care se retrăgea.

– Tu, spuse Anthony cu hotărîre, șezi și taci din gură.

Spre surpriza lui Kate, Newton făcu ce i se spusese, așezîndu-și fundul gras pe covor cu o viteză aproape comică.

– Așa, spuse vicontele, mulțumit de sine însuși.

Îi întinse lesa lui Kate.

– Faceți dumneavoastră onorurile, sau îmi permiteți mie?

– Vă rog, spuse ea. Păreți a vă pricepe la cîini.

– E clar, spuse el încet, în așa fel încît Mary să nu-l audă, că nu sînt foarte diferiți de femeii. Amîndouă speciile îmi sorb fiecare cuvîntel.

Kate îl călcă pe mîna atunci cînd el se aplecă să-i pună lesa lui Newton.

– Îmi pare rău, spuse ea pe un ton nesincer.

– Grija și atenția dumneavoastră pentru mine m-au cucerit definitiv, răspuse el ridicându-se. Îmi vine să și plîng.

Mary se uita de la unul la celălalt. Nu auzea ce spun, dar, clar, era fascinată.

– S-a întîmplat ceva? întrebă ea.

– Absolut nimic, răspuse Anthony.

În același timp, Kate spunea:

– Nu.

– Bine, răspuse scurt Mary. Atunci vă conduc la intrare.

Ca răspuns la lătratul entuziast al lui Newton, adăugă:

– Sau mai bine nu. Prefer să nu mă apropii de cățel. Dar vă fac cu mîna cînd ieșiți.

– Ce m-aș face, spuse Kate trecînd pe lîngă ea, dacă nu ne-ai face tu cu mîna?

Mary zîmbi poznaș.

– Nu știu, Kate. Chiar nu știu.

Ceea ce îi dădu fetei un sentiment ciudat și impresia că lordul Bridgerton avusese dreptate. Poate că Mary nu voia să facă pe pețitoarea doar pentru Edwina. Era un gând înspăimîntător.

Doamna Sheffield rămase în hol, iar Kate și Anthony ieșiră din casă și se îndreptară spre vest, pe strada Milner.

– De obicei mă plimb pe străzile mai lăturalnice la început, apoi merg spre Brompton Road, explică fata gîndindu-se că, poate, el nu cunoaște atît de bine acea parte a orașului. Apoi ajung în Hyde Park. Dar acum putem merge direct pe strada Sloane, dacă preferați.

– Cum doriți, spuse el. Eu vă urmez.

– Foarte bine, spuse Kate, apucînd-o hotărîtă pe Milner, spre grădinile Lenox.

Poate, dacă se uita înainte și mergea repede, vicontele nu va dori să converseze. Plimbările zilnice erau momentele ei de reflecție și nu îi plăcea că trebuia să îl ia și pe el cu ea.

Strategia funcționează destul de bine câteva minute. Merseră în tăcere spre colțul străzii Hans Crescent cu strada Brompton, apoi el spuse, destul de brusc:

– Fratele meu și-a bătut joc de noi aseară.

Cuvintele lui o făcură să se oprească.

– Poftim?

– Știți ce mi-a spus despre dumneavoastră înainte să ne facă prezentările?

Kate făcu un pas mic, apoi clătină din cap că nu. Newton nu se oprise și trăgea de lesă.

– Mi-a spus că ați vorbit foarte mult despre mine.

– Ei bine, spuse Kate, nu e cu totul neadevărat.

– El mi-a sugerat, adăugă Anthony, că ați vorbit numai de bine.

Kate știa că nu trebuia să zîmbească.

– Asta nu e adevărat, așa e.

Probabil că nici el nu trebuia să zîmbească, dar ea se bucură că a făcut-o.

– Nici nu mă gîndeam că ar fi, răspunse vicontele.

Ajunseră pe strada Brompton, spre Knightsbridge și Hyde Park, iar Kate întrebă:

– De ce să fi făcut așa ceva?

Anthony o privi cu coada ochiului.

– Nu aveți frați, nu e așa?

– Nu. Sîntem numai noi, eu și Edwina. Iar ea este, cu siguranță, de gen feminin.

– A făcut asta, explică Anthony, numai ca să mă tortureze pe mine.

– Un angajament nobil, spuse ea încet.

– V-am auzit.

– Așa mă și gîndeam că se va întîmpla, răspunse ea.

– Presupun, continuă el, că voia să vă tortureze și pe dumneavoastră.

– Pe mine? exclamă ea. De ce? Cu ce i-am greșit eu?

– S-ar putea să-l fi provocat, denigrându-l pe fratele lui mult iubit.

Ea ridică sprâncenele.

– Mult iubit?

– Foarte admirat? Încercă el.

Ea clătină din cap.

– Nici așa nu merge, spuse.

Anthony zîmbi. Domnișoara Sheffield, deși era enervantă, avea o inteligență admirabilă. Ajunseseră la Knightsbridge, așa că o luă de braț și traversară, îndreptându-se spre o alee mai îngustă, care ducea la strada South Carriage din Hyde Park. Newton, un cîine de țară în sufletul lui, începu să meargă mai repede odată ajunși în parc, deși era greu de imaginat că un animaluț atît de gras putea merge cu viteză. Cu toate astea, părea a se bucura și era interesat de fiecare floare, animal mic sau trecător pe care îl întâlneau. Aerul de primăvară era proaspăt și rece, dar soarele încălzea, iar cerul era de un albastru surprinzător de limpede după atît de multe zile ploioase, tipic londoneze.

Deși femeia de la brațul lui nu era aceea pe care dorea să o aibă de soție, sau de orice, că tot veni vorba, Anthony se simțea mulțumit și împăcat.

– Să mergem la Rotten Row? o întrebă el pe Kate.

– Cum ați spus? întrebă ea distrasă. Ridicase chipul spre soare și se bucura de căldura lui. Pentru o clipă amețitoare, Anthony simți tăișul ascuțit al unei emoții greu de identificat.

Greu de identificat? Scutură puțin capul. Nu putea fi dorință. Nu pentru această femeie.

– Ați spus ceva? murmură ea.

El își dresese glasul și respiră adânc, sperînd să-și revină puțin. În loc de asta, simți parfumul ei plăcut, o combinație neobișnuită de crini exotici și săpun serios, de casă.

– Pare să vă facă plăcere soarele, spuse el.

Ea zîmbi, întorcîndu-se și privindu-l în ochi.

– Știu că nu ați spus asta înainte, dar, da, îmi face plăcere.

A plouat foarte mult în ultima vreme.

– Credeam că tinerele domnișoare nu trebuie să fie atinse de razele soarelui, o tachină el.

Ea ridică din umeri, părăind puțin jenată, și spuse:

– Nu trebuie să fie. Adică, să fim. Dar e foarte plăcut.

Oftă, apoi avu o expresie atît de plină de dor încît Anthony aproape că simți și el dorul ei.

– Aș vrea să-mi pot scoate boneta, spuse ea visătoare.

Anthony dădu din cap, simțind și el la fel față de pălăria proprie.

– Probabil că ați putea să o împingeți puțin mai spre spate, și nimeni nu ar observa.

– Credeți?

Chipul i se luminează la această idee, și emoția de mai devreme îl încercă din nou pe viconte.

– Sigur, murmură el, ridicînd mîna ca să aranjeze marginile bonetei.

Era unul dintre acele accesorii preferate de femei, plină de funde și de satin, legată în așa fel încît nici un bărbat nu ar fi putut vreodată să o desfacă.

– Așa. Nu vă mișcați. O aranjez eu.

Kate rămase neclintită, așa cum îi ordonase blînd, dar cînd degetele lui îi atinseră din greșeală tîmpla, ei i se tăie răsuflarea. Era foarte aproape și o făcea să se simtă tare ciudat. Căldura trupului lui, mirosul de curat, de săpun, ajungeau pînă la ea. O trecură fiori.

Îl ura, sau cel puțin nu-l plăcea deloc și nu era de acord cu comportamentul lui, și cu toate astea simți un impuls absurd de a se apleca spre el, pînă cînd spațiul dintre ei ar fi dispărut, și... Înghiți în sec și se strădui să stea dreaptă. Doamne, ce era cu ea?

– Stați puțin, spuse el. Nu am terminat.

Kate ridică mîna și, cu degetele tremurînd, încercă să aranjeze boneta.

– Sînt sigură că e foarte bine. Nu trebuie să vă îngrijorați.

– Simțiți soarele mai bine? Întrebă el.

Ea dădu din cap, deși era atît de tulburată încît nu știa sigur dacă e așa sau nu.

– Da. Mulțumesc. Eu... O!

Newton lătră tare și trase de lesă. Cu toată puterea.

– Newton! strigă ea țîșnind după lesă. Dar cîinele deja văzuse ceva, deși Kate nu știa ce, și se repezise înainte, trăgînd-o în urma lui. Ea se împiedică și se întinse ca să nu scape lesa, cu umărul mult înaintea restului corpului.

– Newton! strigă din nou, fără speranță. Newton! Oprește-te!

Anthony privi amuzat cum cîinele trăgea înainte, mișcîndu-se mai repede decît ai fi crezut că poate, cu picioarele lui scurte și grăsuțe. Kate încerca să-l țină, dar Newton lătra deja ca apucatul și fugea entuziast.

– Domnișoară Sheffield, dați-mi mie lesa, strigă el, mergînd spre ea ca să o ajute.

Nu era cel mai admirabil mod în care puteai face pe eroul, dar atunci cînd încercai să o impresionezi pe sora viitoare tale soții, orice ocazie era bună.

Exact cînd vicontele ajunsese lîngă ea, Newton trase lesa, care îi zbură din mînă. Kate strigă și se repezi înainte, dar cîinele fugea deja, cu lesa în urma lui, atîrnînd în iarbă.

Anthony nu știa dacă să rîdă sau să geamă. Newton nu voia să fie prins, asta era clar.

Kate rămase pe loc o clipă, cu mîna la gură. Apoi se uită la Anthony, iar el simți că știe ce are ea de gînd.

– Domnișoară Sheffield, spuse repede, sînt sigur...

Dar ea o luase la fugă, strigînd în gura mare:

– Newton!

O totală lipsă de considerație pentru aparențe. Anthony oftă obosit și începu să fugă în urma ei. Nu o putea lăsa să fugă singură după cîine și să mai aibă pretenția că e un domn. Ea era ceva mai înainte, și cînd o ajunse, la colț, se oprise deja. Abia respira și își pusese mîinile în șold, uitîndu-se în jur.

– Unde s-a dus? întrebă Anthony încercînd să nu se gîndească la faptul că o femeie respirînd din greu poate fi o imagine atrăgătoare.

– Nu știu, spuse ea, apoi făcu o pauză ca să-și recapete răsufierea. Cred că aleargă după un iepure.

– Ei, atunci cu siguranță o să-l prindem foarte repede, spuse el. Fiindcă iepurii aleargă mereu pe drumul cunoscut.

Ea se uită urît la el.

– Ce să facem?

Lui Anthony îi venea să spună „Cumpărăm un cîine adevărat”, dar ea părea atît de îngrijorată, încît preferă să își muște limba. De fapt, dacă se uita mai atent, era mai mult iritată decît îngrijorată. Era, oricum, și îngrijorată.

– Propun să așteptăm pînă cînd auzim pe cineva țipînd. Va sări pe vreo domnișoară și o va speria de moarte.

– Credeți?

Nu părea convinsă.

– Nu e cel mai înfiorător cățel. El crede că este, ceea ce e foarte drăguț, dar adevărul e că...

– Aaaah!

– Cred că am aflat răspunsul, spuse Anthony sec, pornind în direcția de unde se auzise țipătul anonim.

Kate se grăbi în urma lui, peste gazon, spre Rotten Row. Vicontele alerga înaintea ei, iar ea nu se putea gândi decât că probabil voia mult să se însoare cu Edwina, fiindcă, deși era un foarte bun atlet, arăta foarte nedemn alergînd prin parc după un corgi gras. Ba mai rău, trebuia să fugă prin Rotten Row, locul preferat de plimbare, cu calul sau pe jos, al aristocrației. Toată lumea avea să-i vadă. Un bărbat mai puțin hotărît ar fi renunțat de mult.

Kate continuă să fugă după el, dar pierdea teren. Nu petrecuse prea mult timp îmbrăcată în pantaloni, dar era destul de sigură că e mai simplu să alergi în ei decât în rochie. Mai ales cînd erai în public și nu puteai să ridici poalele deasupra gleznelor. Se repezi peste Rotten Row, refuzînd să se uite la vreunul dintre cei veniți acolo la plimbare. Poate că nu va fi recunoscută dacă fugea destul de repede. Nu prea avea șanse, dar trebuia să încerce.

Cînd ajunse din nou pe iarbă, se împiedică și trebui să se oprească, să-și tragă răsuflarea. Și atunci văzu, îngrozită, că sînt aproape de Serpentină. Nu se poate! Lui Newton nu îi plăcea aproape nimic la fel de mult ca scăldatul. Și era destul de cald încît lacul să i se pară tentant, mai ales fiindcă avea o blană deasă și fugise ca apucatul timp de cinci minute. Bine, cît de „ca apucatul” putea fugi un corgi supraponderal. Oricum, destul de repede cît să îl țină departe pe un viconte mare și înalt.

Kate ridică puțin poalele rochiei și o luă din nou la fugă. Nu se putea îngrijora acum din cauza celor care ar fi putut-o vedea. Nu l-ar fi putut prinde pe Newton, dar poate că ar fi putut să-l ajungă din urmă pe lordul Bridgerton, înainte să-iucidă cățelul. Era aproape sigură că bărbatul se gîndise la asta

deja. Ar fi trebuit să fie sfânt ca să nu, și dacă numai o mică parte din ce scria Whistledown era adevărat, vicontele nu era un sfânt. Kate înghiți în sec.

– Lord Bridgerton! strigă ea, încercînd să-l facă să se oprească. Trebuia să aștepte ca Newton să obosească. La cît de scurte îi erau picioarele, probabil că nici nu ar fi durat prea mult.

– Lord Bridgerton! Am putea...

Se împiedică. Oare era Edwina, acolo, lîngă Serpentină? Îngustă pleoapele. Chiar ea era, stînd grațios cu mîinile prinse în față. Se părea că neîndemînaticul domn Berbrooke repara ceva la șaretă. Newton se opri puțin, fiindcă o văzuse și el pe Edwina, în același timp cu Kate. Apoi, brusc, schimbă direcția și lătră fericit, alergînd spre mult iubita sa prietenă.

– Lord Bridgerton! strigă Kate iar. Uitați! Este...

Anthony se răsuci la auzul vocii ei, apoi privi în direcția în care indica ea. Deci de asta schimbase cățelul direcția. Aproape că alunecase în noroi încercînd să țină pasul cu el. O să-l omoare pe cîine! Ba nu, mai bine o omora pe Kate Sheffield. Nu. Mai bine... Gîndurile lui de răzbunare fură întrerupte de strigătul Edwinei:

– Newton!

Lui Anthony îi plăcea să creadă despre sine că este un om de acțiune, dar cînd văzu că animalul se aruncă în aer, spre Edwina, rămase nemișcat, șocat. Nici Shakespeare nu ar fi putut gîndi un final mai potrivit pentru această farsă, și totul se desfășura cu încetinitorul în fața ochilor lui, iar el nu avea cum să intervină. Cîinele avea s-o lovească pe Edwina în piept, iar ea avea să cadă. Direct în Serpentină.

– Nu! urlă el, repezindu-se înainte, deși știa că nu are nici un rost.

Pleosc!

– Doamne! exclamă Berbrooke. E udă toată!

– Nu sta acolo, îl repezi Anthony, ajungînd la locul faptei și repezindu-se în apă. Ajută-ne!

Berbrooke, era clar, nu știa ce să facă, pentru că rămase nemișcat, cu ochii mari, în timp ce Anthony îi întinse Edwinei mîna și o ajută să se ridice.

– Te simți bine? întrebă el răgușit.

Ea aprobă, pufnind și strănutînd și incapabilă să răspundă.

– Domnișoară Sheffield, urlă el, văzînd cum Kate se oprește pe mal. Nu, nu tu, adăugă el cînd simți că Edwina devine atentă la el. Sora ta.

– Kate? întrebă ea clipind ca să-și scuture apa murdară din ochi. Unde e Kate?

– E uscată, pe mal, mormăi el.

Apoi urlă spre Kate:

– Ține-ți cîinele în frîu!

Newton sărise pe mal și acum stătea pe iarbă, cu limba atîrnîndu-i afară din gură. Kate se grăbi lîngă el și apucă lesa. Anthony observă că nu îi răspunsese la ordin în nici un fel. Bine, gîndi victorios. Nu credea că a naibii femeie va avea bunul simț să tacă. Se întoarse spre Edwina care, uimitor, încă arăta minunat, deși era plină de apă din lac.

– Dă-mi voie să te scot de aici, spuse el.

Înainte ca ea să poată reacționa, o ridică în brațe și o duse pe uscat.

– Nu am mai văzut așa ceva, spuse Berbrooke scuturînd din cap.

Anthony nu răspunse. Nu credea că poate să facă altceva decît să-l arunce pe idiot în apă. Ce credea, stînd acolo degeaba, în timp ce Edwina era lovită de imitația aia de cîine?

– Edwina? întrebă Kate mergînd spre ei atît cît îi permitea lesa lui Newton. Te simți bine?

– Cred că ați făcut destul, domnișoară, spuse Anthony apropiindu-se foarte mult de ea.

– Eu? tresări Kate.

– Uitați-vă la ea, se răsti el arătînd spre Edwina, deși era atent numai la Kate. Uite!

– Dar a fost un accident!

– Nu am pățit nimic! strigă Edwina, părînd speriată de furia vicontelui. Mi-e frig, dar sînt întregă.

– Vedeți? spuse Kate înghițînd în sec la vederea surorii sale, udă toată. A fost un accident.

El încrucișă brațele și ridică o sprînceană.

– Nu mă credeți, suspină ea. Nu pot să cred!

Anthony nu răspuse. Era de necrezut că domnișoara Kate Sheffield, atît de inteligentă și isteată, nu era geloasă pe sora ei. Chiar dacă nu ar fi avut cum să prevină nefericita întîmplare, cu siguranță că se bucura măcar puțin fiindcă ea era bine-mersi, uscată, iar sora ei semăna cu un șobolan înecat. Un șobolan frumos, dar clar înecat.

Kate, evident, nu încheiase conversația.

– Nu numai că, spuse ea pe un ton provocator, nu i-aș face niciodată rău Edwinei, dar ce ați fi vrut să fac?

Duse mîna la obraz, într-un gest batjocoritor.

– Da, așa e. Știu limbajul secret al cîinilor din rasa corgi. I-am ordonat să tragă de lesă și, fiindcă am un al șaselea simț, am știut că Edwina e lîngă apă și i-am spus cîinelui, prin puterea legăturii pe care o am cu el, de la minte la minte, fiindcă era prea departe ca să-mi audă vocea, să schimbe direcția, să se repeadă la ea și să o arunce în lac.

– Sarcasmul nu vi se potrivește, domnișoară Sheffield.

– Dumneavoastră nu vi se potrivește nimic, lord Bridgerton.

Anthony se aplecă spre ea, cu bărbia înainte, amenințător.

– Femeile nu ar trebui să aibă animale de companie, dacă nu le pot controla.

– Iar bărbații nu ar trebui să însoțească femeile cu animale de companie atunci când acestea ies la plimbare în parc, dacă nu sînt în stare să controleze nici femeia, nici animalul, răspunse ea cu aceeași înflăcărare.

Anthony simți cum i se înroșesc de furie vîrfurile urechilor.

– Dumneavoastră, domnișoară, sînteți o amenințare pentru societate.

Ea deschise gura, ca pentru a răspunde, dar apoi îl privi cu un zîmbet înfiorător, diavolesc, se întoarse către cîine și spuse:

– Scutură-te, Newton.

Newton se uită în direcția degetului ei, care era îndreptat spre Anthony, și se apropie de el, apoi se scutură din tot corpul, împrôșcînd apă din lac în toate direcțiile.

Anthony se repezi la beregata ei.

– Te omor! răcni el.

Kate se aplecă și se feri, repezindu-se alături de Edwina.

– Lord Bridgerton, îl provocă ea, căutînd să se ascundă în spatele siluetei umede a surorii ei, nu e frumos să vă pierdeți cumpătul în fața Edwinei.

– Kate? șopti aceasta pe un ton urgent. Ce se petrece? De ce ești rea cu el?

– De ce e el rău cu mine? șuieră Kate.

– Ei na, spuse deodată domnul Berbrooke. Cîinele ăsta m-a udat tot.

– Ne-a udat pe toți, spuse Kate.

Inclusiv pe ea. Dar meritase. Îi plăcuse expresia surprinsă și furioasă de pe figura aristocratului înfumurat.

– Tu! urlă Anthony, arătînd furios cu degetul spre Kate. Taci din gură!

Kate nu spuse nimic. Nu era destul de nesăbuită încît să-l provoace mai departe, mai ales că pierduse, în mod clar, orice urmă de demnitate pe care o avea mai devreme. Mîneca dreaptă era udă toată după ce o scosese pe Edwina din apă, cizmele păreau a nu mai putea fi vreodată curățate, iar restul îmbrăcămintei era udă din loc în loc, mulțumită lui Newton.

– Vă spun eu ce o să facem, continuă el pe un ton grav și amenințător.

– Eu trebuie, spuse domnul Berbrooke, nedîndu-și seama că lordul Bridgerton ar fi ucis pe oricine scotea un cuvînt, să termin de reparat șareta asta. Apoi o pot duce acasă pe domnișoara Sheffield.

O arătă pe Edwina, doar ca să fie sigur că toată lumea știa la care dintre ele se referise.

– Domnule Berbrooke, spuse Anthony apăsător, știți să reparați o șaretă?

Omul clipi de cîteva ori.

– Știți, măcar, ce are șareta?

Berbrooke deschise și închise gura, apoi spuse:

– Am cîteva idei. Nu ar trebui să-mi ia prea mult ca să aflu despre ce e vorba.

Kate se uită fix la Anthony, fascinată de vena care îi pulsa pe gît. Nu mai văzuse niciodată un bărbat atît de furios. Îi era teamă că el va exploda, așa că păși prudent în spatele Edwinei. Nu îi plăcea să se simtă lașă, dar instinctul de conservare nu era lașitate.

Vicontelescu reuși, totuși, să se controleze, și, cu o voce egală, rosti:

– Uite cum o să facem.

Trei perechi de ochi se întoarseră spre el.

– Eu o să merg acolo, arătă spre un domn și o doamnă aflați la o oarecare distanță și care încercau fără succes să nu se uite la ei, și o să îl întreb pe Montrose dacă pot să împrumut șareta lui câteva minute.

– Ia te uită, rosti Berbrooke întinzînd gîtul, e Geoffrey Montrose? Nu l-am văzut de nu știu cînd.

O a doua venă începu să pulseze, de data asta la tîmpla lordului Bridgerton. Kate o apucă pe Edwina de mîină și strînse, pentru suport moral. Dar Bridgerton, spre lauda sa, ignoră întreruperea nejustificată a lui Berbrooke și continuă:

– Fiindcă el nu mă refuză niciodată...

– Sînteți sigur? spuse Kate înainte să se poată opri.

Cumva, ochii lui căprui părăură de gheață.

– Dacă sînt sigur de ce anume? se răsti el.

– Nimic, spuse Kate supărată pe sine însăși. Vă rog, continuați.

– Așa cum spuneam, fiindcă mi-e prieten și e un domn, se uită urît la Kate, nu mă va refuza, iar eu o să o duc acasă pe domnișoara Sheffield, apoi voi merge și eu acasă și-l voi ruga pe unul dintre vizitii mei să-i aducă șareta înapoi.

Nimeni nu se obosi să întrebe la care dintre domnișoarele Sheffield se referea.

– Și Kate? întrebă Edwina.

Șareta, pînă la urmă, nu avea decît două locuri. Kate o strînse de mîină. Drăguța, scumpa de Edwina. Anthony o privi direct.

– Domnul Berbrooke o va aduce acasă pe sora ta.

– Dar nu pot, spuse acesta. Trebuie să termin de reparat șareta.

– Unde locuiești? se răsti Anthony.

Berbrooke clipi surprins, apoi își spuse adresa.

– Voi trece pe la tine și voi trimite un servitor să-ți păzească șareta cît timp o conduci pe domnișoara Sheffield acasă. E clar?

Făcu o pauză și privi pe toată lumea, inclusiv pe Newton, cu un aer dur. Edwina nu avu parte de acest tratament, fiindcă era singura care nu pusese paie pe foc.

– E clar? repetă.

Toată lumea aprobă dînd din cap, și planul lui se îndeplini. Cîteva minute mai tîrziu, Kate se uita la lordul Bridgerton și la Edwina cum pleacă spre casă. Cei doi oameni despre care jurase că nu vor fi în aceeași încăpere împreună. Și, mai rău, ea rămăsese cu domnul Berbrooke și cu Newton. Iar dintre cei doi, deveni repede clar că Newton e mai priceput la a face conversație.

Capitolul V

Autoarea a auzit că domnișoara Katharine Sheffield s-a simțit ofensată fiindcă mult iubitul ei animal de companie a fost numit în acest ziar „un câine de rasă necunoscută”. Autoarea e jenată și supărată din cauza acestei erori și te roagă, dragă cititorule, să accepți scuzele mele și să citești prima erată din istoria acestui ziar.

Câinele domnișoarei Sheffield este un corgi. Se numește Newton, deși e greu de imaginat că marele inventator și fizician al Angliei ar fi apreciat acest omagiu adus de un câine scund, gras și prost educat.

Jurnalul de societate al lui lady Whistledown, 27 aprilie 1814

Pînă seara deveni clar că Edwina nu a trecut cu bine peste chinul de după-amiaza. Nasul i se înroși, începură să-i curgă ochii și oricine se uita la chipul ei putea spune fără îndoială că, deși nu era grav bolnavă, răcise destul de rău.

Dar chiar și așa, așezată în pat, cu o sticlă cu apă caldă la picioare și cu un ceai medicinal pregătit de bucătăreasă și așezat pe noptieră, Kate tot voia să îi vorbească.

– Ce a spus pe drumul spre casă? întrebă ea, stînd pe marginea patului surorii sale.

– Cine? întrebă Edwina mirosind temătoare ceaiul. Uită-te la asta, întinse ea cana înainte. Scoate fum.

– Vicontele, spuse Kate apăsător. Cine altcineva ar fi putut să-ți vorbească pe drumul spre casă? Și nu fi o fricoasă. E doar abur.

Edwina mai miroși o dată, apoi se strîmbă.

– Nu pare abur.

– E abur, se răsti Kate, strîngînd marginea saltelei pînă cînd o duru mîna. Ce a spus?

– Lordul Bridgerton? Întrebă Edwina. Lucruri obișnuite. Știi de care. A făcut conversație politicoasă.

– A făcut conversație politicoasă, deși tu erai udă pînă la piele? Întrebă Kate neîncrezătoare.

Edwina sorbi puțin din ceașcă, apoi aproape că se îneacă.

– Ce e în asta?

Kate se apropie și miroși.

– Mi se pare că e lemn dulce, și cred că văd o stafidă înăuntru.

Dar atunci cînd se aplecă să miroasă ceaiul, i se păru că aude ploaia la fereastră, așa că își îndreptă repede spatele.

– A început să plouă?

– Nu știu, spuse Edwina. S-ar putea. Era înnorat cînd a apus soarele.

Se mai uită o dată, nesigură, la ceașcă, apoi o așeză pe noptieră.

– Dacă beau asta, știu că o să îmi fie și mai rău, spuse ea.

– Dar ce altceva a mai spus? insistă Kate, ridicîndu-se ca să se uite pe fereastră.

Trase puțin draperia și se uită afară. Ploua, dar nu prea tare, și era prea devreme ca să poată să-și dea seama dacă vor urma tunete și fulgere.

– Cine? Vicontele?

Kate se gîndi că e o sfîntă fiindcă nu o apucă pe sora sa de umeri, s-o scuture.

– Da, vicontele.

Edwina ridică din umeri, evident mai puțin interesată de conversație decât sora sa.

– Nu prea multe. A întrebat cum mă simt, bineînțeles. Ceea ce era normal, fiindcă tocmai căzusem în lac. Și, dacă îmi permiți să adaug, a fost oribil. Nu doar că era rece, dar apa nu era nici foarte curată.

Kate își dresese glasul și se așeză la loc, pregătindu-se să pună cea mai scandaloaasă întrebare, dar una care, în opinia ei, trebuia pusă. Încercînd să vorbească pe un ton calm, și nu cu interesul și fascinația pe care le simțea, rosti:

– Ți-a făcut vreun avans necuviincios?

Edwina se lipi de perne, cu ochii mari, șocată.

– Sigur că nu! exclamă ea. A fost un domn. Serios, nu știu de ce ești atît de agitată. Nu a fost o conversație prea interesantă. Nici măcar nu-mi amintesc jumătate din lucrurile despre care am vorbit.

Kate se uită fix la sora sa, incapabilă să înțeleagă cum se putea ca o conversație de zece minute cu ființa aceea odioasă să nu fi lăsat o impresie de neșters asupra ei. Spre dezamăgirea sa, fiecare cuvînt pe care i-l adresase ei îi rămăsese pentru totdeauna înscris în memorie.

– Apropo, spuse Edwina, cum te-ai simțit cu domnul Berbrooke? Ați ajuns acasă după aproape o oră.

Kate se cutremură vizibil.

– Atît de rău?

– Sînt sigur că va fi un soț bun pentru cineva, spuse Kate, dar acea persoană nu trebuie să aibă minte nici cît o găină.

Edwina chicoti.

– Kate, ești îngrozitoare.

Sora sa oftă.

– Știu. Am fost tare crudă. Săracul om nu e rău. Doar că...

– Nu e nici inteligent, termină Edwina fraza.

Kate ridică sprâncenele. Edwina nu făcea, de obicei, astfel de comentarii.

– Știu, spuse ea zîmbind jenată. Acum nici eu nu sînt prea cumsecade. Nu ar fi trebuit să spun nimic, dar sincer, credeam că o să mor în trăsura lui.

Kate se uită îngrijorată la sora sa.

– Nu a fost atent la cai?

– Nu e vorba despre asta. Conversația era să măucidă.

– Plictisitoare?

Edwina dădu din cap, cu ochii albaștri ușor uimiți.

– Era atît de greu de urmărit! E aproape fascinant să încerci să-ți dai seama cum îi funcționează mintea.

Tuși, apoi adăugă:

– Simțeam o durere aproape fizică.

– Deci nu este el soțul tău ideal, omul de știință?

Edwina mai tuși puțin.

– Cred că nu.

– Poate că ar fi bine să mai bei din ceai, sugeră Kate arătînd spre ceașca de pe noptieră. Bucătăreasa spune că are un efect nemaipomenit.

Edwina scutură tare din cap.

– Are gust de moarte.

Kate așteptă puțin, apoi simți nevoia să întrebe:

– A spus viconte ceva despre mine?

– Despre tine?

– Da, o repezi Kate. Da, despre mine. La cine altcineva m-aș putea referi?

– Nu e cazul să te superi.

– Nu sînt supărată.

– Dar nu a spus nimic despre tine.

Kate se simți, brusc, supărată.

– A spus destule despre Newton, totuși.

Kate deschise gura, dezamăgită. Nu era niciodată flatant să fii mai prejos decât un câine.

– L-am asigurat că Newton e animăluțul perfect și că nu sînt supărată pe el, dar el a fost fermecător de supărat în locul meu.

– Ce fermecător, mormăi Kate.

Edwina apucă o batistă și-și suflă nasul.

– Kate, ești destul de interesată de viconte.

– Am petrecut toată după-amiaza conversînd cu el, răspunse ea, ca și cum asta ar fi explicat ceva.

– Bine. Atunci ai avut ocazia să vezi cît de politicoș și de șarmant poate fi. E și foarte bogat.

Edwina strănută, apoi caută o altă batistă.

– Și chiar dacă nu cred că poți să-ți alegi un soț bazîndu-te numai pe averea lui, dată fiind lipsa noastră de finanțe, aș fi o netoată să nu iau și asta în considerare. Nu crezi?

– Ei bine...

Kate ezită, știind că sora ei are dreptate, dar nevrînd să spună ceva ce ar putea fi considerat ca aprobator la adresa lordului Bridgerton. Edwina își suflă nasul cu un gest destul de nefeminin.

– Eu cred că ar trebui să-l adăugăm pe lista noastră, spuse ea pe nas.

– Pe lista noastră, spuse Kate cu vocea pierdută.

– Da, de posibili soți. Cred că eu și cu el ne-am potrivi destul de bine.

– Credeam că îți dorești un om de știință!

– Voiam. Vreau. Dar chiar și tu ai spus că e foarte puțin probabil să găsesc vreunul. Iar lordul Bridgerton pare destul de inteligent. Va trebui să găsesc o cale de-a afla dacă îi place să citească.

– M-ar mira dacă plicticosul ăla ar ști să citească, mormăi Kate.

– Kate Sheffield! exclamă Edwina rîzînd. Ai spus ce cred eu că ai spus?

– Nu, spuse sora ei cu curaj.

Sigur că viconte știa să citească. Dar era îngrozitor în toate celelalte privințe.

– Ba da, o acuză Edwina. Ești rea, Kate, spuse ea zîmbind. Dar mă faci să rîd.

Din depărtare se auzi tunetul, iar Kate se forță să zîmbească și să nu tresară. De obicei, dacă tuna mult după ce fulgera, se simțea bine. Problema era cînd fulgera și tuna aproape în același timp. Atunci avea senzația că totul se întîmplă foarte aproape de ea și se pierdea cu firea.

– Edwina, spuse Kate, nu numai fiindcă trebuia să aibă această discuție cu sora ei, dar și pentru că avea nevoie de ceva care să îi distragă atenția de la furtuna care se apropia, trebuie să-l uiți pe viconte. Nu e genul de soț care te-ar face fericită. Nu doar că e un mare crai și probabil că ți-ar plimba pe sub nas o duzină de amante...

Edwina se încruntă, așa că sora ei nu mai termină fraza și alese să mai vorbească puțin despre acest subiect.

– Așa ar face! spuse ea dramatic. Nu ai citit din *Whistledown*? Nu ai auzit ce spun mamele domnișoarelor care merg la baluri de cîțiva ani și cunosc mai multă lume? Toți spun că e un mare cuceritor și că singura calitate care îl salvează este că se poartă frumos cu familia lui.

– Țsta ar fi un avantaj, îi atrase atenția Edwina. O soție ar face parte din familie, nu?

Kate aproape că gemu.

– O soție nu este o rudă de sînge. Bărbați care nu ar spune un cuvînt urît în fața mamei lor își pot bate joc în fiecare zi de sentimentele soțiilor lor.

– Și de unde știi tu? întrebă Edwina.

Kate rămase mută de uimire. Nici nu-și amintea de ultima dată când Edwina îi pusese la îndoială afirmațiile în privința lucrurilor importante. Din păcate, nu reuși să răspundă decît:

– Știu eu.

Ceea ce, chiar și ea era nevoită să recunoască, nu era un argument suficient de bun.

– Edwina, spuse ea pe un ton hotărît, încercînd să schimbe vorba, nu cred că ți-ar plăcea vicontește dacă ai ajunge să-l cunoști.

– Mi s-a părut destul de amabil pe drumul spre casă.

– Dar atunci s-a purtat cît a putut de frumos, insistă Kate. Sigur că ți s-a părut amabil. Vrea să te îndrăgostești de el.

Edwina clipi.

– Deci tu crezi că se prefăcea.

– Exact! exclamă Kate bucuroasă. Edwina, de aseară și pînă azi după-amiază, eu am petrecut mai multe ore cu el și pot să te asigur că nu mi s-a părut deloc cuviincios.

Edwina tresări speriată și, poate, puțin curioasă.

– Te-a sărutat? întrebă ea aproape în șoaptă.

– Nu! se repezi Kate. Sigur că nu. De unde ți-a venit ideea asta?

– Ai spus că nu a fost cuviincios.

– Mă refeream, spuse sora ei pe un ton apăsător, la faptul că nu a fost politicos sau amabil. De fapt, a fost foarte arogant, nepolitic și m-a insultat.

– Interesant, spuse Edwina.

– Nu a fost deloc interesant. A fost oribil!

– Nu asta voiam să spun, răspunse Edwina ducînd, gînditoare, mîna la bărbie. E foarte ciudat că a fost nepolitic cu tine. Probabil că a auzit și el ce am spus, că țin cont de

părerea ta în alegerea unui soț. Ai zice că ar face tot posibilul să fie amabil. De ce, se întrebă ea, s-ar fi purtat urît?

Kate se înroși puțin, dar din fericire roșeața nu era vizibilă în lumina lumînărilor, și mormăi:

– A spus că nu se poate abține.

Edwina rămase mută de uimire și nemișcată, ca suspendată în timp. Apoi căzu pe perne, rîzînd din toate puterile.

– Kate! E minunat! Ce încurcătură! Îmi place!

Kate se uită urît la ea.

– Nu e amuzant.

Edwina se șterse la ochi.

– Mi se pare cel mai amuzant lucru care s-a întîmplat în ultima lună. În ultimul an! Doamne!

Tuși scurt din cauza rîsului.

– Kate, cred că mi s-a desfundat și nasul.

– Edwina, e dezgustător să spui așa ceva.

Edwina duse batista la nas și suflă.

– Dar e adevărat, rosti ea triumfătoare.

– Nu o să dureze prea mult, bombăni Kate. Dimineață o să te simți foarte rău.

– Probabil că ai dreptate, aprobă Edwina, dar, vai, ce amuzant mi s-a părut. A spus că nu se poate abține? Kate, ce minunat!

– Nu e nevoie să insiști atît, spuse sora ei pe un ton nemulțumit.

– S-ar putea să fie primul domn pe care tu să nu-l poți manipula cum vrei.

Kate făcu o grimasă. Vicontelespusesese același lucru, și amîndoi aveau dreptate. Într-adevăr, își petrecuse destul timp în acest sezon manipulînd domnii, alegîndu-i pentru Edwina. Și deodată nu mai era sigură că îi place rolul de cloșcă în care

fusese pusă. Sau, poate, în care se pusese ea însăși. Edwina văzu emoțiile de pe chipul surorii ei și îi păru imediat rău.

– Vai de mine, murmură ea. Îmi pare rău, Kate. Nu am vrut să te tachinez.

Kate ridică o sprânceană.

– Ei, foarte bine. Am vrut să te tachinez, dar nu să te insult. Nu știam că lordul Bridgerton te-a supărat în așa măsură.

– Edwina, pur și simplu mi-e antipatic. Și nu cred că ar trebui să te gîndești la măritiș cu el, indiferent cît de insistent este sau cît de mult ți-ar face curte. Nu va fi un soț bun.

Mai tînăra ei soră tăcu o vreme, avînd o expresie foarte serioasă, apoi rosti:

– Ei bine, dacă tu așa crezi, atunci probabil că ai dreptate. Pîna acum nu m-ai condus în direcția greșită. Și, așa cum ai spus și tu, ai petrecut mai mult timp cu el decît mine, așa că probabil știi mai bine.

Kate răsufală lung, ușurată.

– Foarte bine, spuse pe un ton ferm. Și cînd o să-ți mai revii, ne vom gîndi la unul dintre peșitorii tăi care ar fi un soț mai potrivit.

– Poate că ai putea și tu să cauți pe cineva, sugeră Edwina.

– Sigur. Caut întotdeauna, insistă Kate. Ce rost ar avea să particip la baluri și petreceri, dacă nu aș căuta pe cineva?

Edwina nu păru convinsă.

– Nu cred că ai căutat, Kate. Cred că nu faci decît să iei în considerare posibili soți pentru mine. Și nu ai de ce să nu găsești și tu un soț. Ai nevoie de o familie a ta. Nu îmi imaginez pe nimeni mai potrivit decît tine să fie mamă.

Kate își mușcă buza, nedorind să răspundă direct afirmației surorii sale. Fiindcă în spatele ochilor albaștri minunați și a chipului perfect, Edwina era cea mai perspicace

persoană pe care o cunoștea. Și avea dreptate. Kate nu-și căutase nici un soț. Dar de ce ar fi făcut-o? Nici pe ea nu o căuta nimeni ca să o ia de soție.

Oftă, uitându-se spre fereastră. Furtuna părea să fi trecut pe lângă Londra. Probabil că era cazul să se bucure pentru micile favoruri.

– Hai să ne ocupăm mai întâi de tine, spuse ea pînă la urmă, dacă tot sîntem de acord că tu ai șanse mai mari ca mine să fii cerută de soție, apoi căutăm un soț și pentru mine.

Edwina ridică din umeri, iar Kate știu că tăcerea ei însemna că nu e de acord.

– Foarte bine, spuse ea ridicîndu-se. Te las să te odihnești. Sînt sigură că ai nevoie.

Edwina tuși ca răspuns.

– Și bea ceaiul. ăla! spuse Kate rîzînd și îndreptîndu-se spre ușă.

În timp ce închidea ușa în urma ei, o auzi pe Edwina bombănind:

– Mai bine mor.

Patru zile după aceea, Edwina bea conștiincioasă ceaiurile făcute de bucătăreasă, deși nu fără să se plîngă și să protesteze. Sănătatea i se ameliorase, dar nu de tot. Era aproape vindecată. Încă mai trebuia să stea în pat, încă mai tușea și era foarte ușor de iritat.

Mary declarase că nu putea merge la nici o petrecere pînă cel puțin marți. Kate înțelesese de aici că vor lua toate trei o pauză, fiindcă, sincer, ce rost avea să meargă fără ea la vreun bal, dar după ce petrecuse trei zile liniștite, de vineri pînă duminică, fără să aibă nimic altceva de făcut decît să citească și să-l scoată pe Newton la plimbare, Mary declarase că ele

două vor merge la spectacolul muzical de la casa lui lady Bridgerton, luni seara.

Kate încercase să se opună și să îi explice de ce nu era deloc o idee bună, dar mama ei nu putuse fi convinsă. Fata cedase destul de repede. Nu avea sens să se certe, mai ales fiindcă Mary se răsucise pe călcîie și plecase imediat după ce îi spusese că decizia ei era finală. Kate avea unele standarde, iar printre ele se număra acela de a nu se certa cu ușile închise.

Așa că luni seara era îmbrăcată într-o rochie din mătase albastră, cu evantaiul în mîină, și, împreună cu Mary, mergeau pe străzile Londrei în trăsura lor nu prea scumpă, spre reședința Bridgerton din Piața Grosvenor.

– Toată lumea se va mira că nu am venit cu Edwina, spuse Kate trecîndu-și printre degetele mîinii stîngi șireturile pelerinei.

– Și tu cauți un soț, spuse Mary.

Kate tăcu o clipă. Nu putea să o contrazică, odată ce, pînă la urmă, se presupunea că așa este.

– Și nu mai trage de pelerină, adăugă mama ei. O să fie mototolită toată seara.

Mîna lui Kate se înmuie. Bătu cu degetele de la dreapta pe banchetă cîteva secunde, pînă cînd Mary se răsti la ea:

– Bunule Dumnezeu, Kate! Nu poți sta liniștită?

– Știi că nu pot, spuse fiica ei.

Mary oftă. După alte cîteva minute lungi de tăcere, punctate numai de bătăile piciorului ei, Kate adăugă:

– Edwina se va simți singură fără noi.

Mary nici nu se mai strădui să o privească atunci cînd răspunse:

– Edwina citește un roman. Cel mai nou scris de femeia aia, Austen. Nici nu o să observe că am plecat.

Și asta era adevărat. Probabil că Edwina nu ar fi observat nici dacă i-ar fi luat patul foc în timp ce citea. Așa că fata spuse:

– Probabil că muzica va fi înfiorătoare. După afacerea Smythe-Smith...

– Muzicalul Smythe-Smith a fost cîntat de fetele familiei Smythe-Smith, răspunse Mary pe un ton care începea să fie nerăbdător. Lady Bridgerton a angajat o cîntăreață profesionistă de operă, care e aici în vizită din Italia. Este o onoare că am fost invitate.

Kate știa că invitația era pentru Edwina. Ea și Mary erau incluse din politețe. Dar dinții lui Mary începeau să scrîșnească, așa că fata jură să-și țină gura tot restul călătoriei cu trăsura. Ceea ce nu putea fi atît de greu, fiindcă tocmai ajunseseră în fața casei Bridgerton. Kate rămase cu gura căscată atunci cînd se uită afară, pe fereastră.

– E imensă, spuse ea prostește.

– Nu e așa? răspunse Mary adunîndu-și lucrurile. Înțeleg că lordul Bridgerton nu locuiește aici. Chiar dacă îi aparține, el stă în casa de burlac, ca mama și frații lui să poată locui aici. Nu e frumos din partea lui?

Kate nu s-ar fi gîndit să folosească, în aceeași frază, numele lordului Bridgerton și expresia „frumos din partea lui”, dar aprobă oricum, prea uimită de mărimea și de frumusețea clădirii de piatră din fața ei ca să mai poată comenta ceva. Trăsura se opri, iar ea și Mary coborîră, ajutate de un servitor al familiei Bridgerton, care se repezi să deschidă ușa. Un majordom luă invitația și le primi înăuntru, luîndu-le pelerinele și arătîndu-le cum se ajunge în salonul de muzică de la capătul coridorului.

Kate intrase în destul de multe case londoneze cu pretenții încît să nu se uite la cît de bogat și de frumos era mobilată și decorată aceasta, dar admiră, oricum, interiorul amenajat

elegant și simplu, în stil Adam. Chiar și tavanele erau opere de artă, în tonuri pastelate de verde și albastru, separate de lucrături fine, care semănau cu o dantelă solidă.

Camera de muzică era la fel de minunată, cu pereții colorați într-un galben prietenos. Rînduri de scaune fuseseră aduse pentru invitați, iar Kate o conduse repede pe mama sa vitregă către partea din spate a încăperii. Nu avea nici un motiv să se așeze într-un loc de unde ar fi putut fi mai ușor observată. Lordul Bridgerton va fi, cu siguranță, prezent, dacă poveștile despre devotamentul său pentru familie erau adevărate, și, dacă avea noroc, poate că nici nu o va observa.

Dimpotrivă, Anthony știa exact momentul în care Kate coborîse din trăsură și intrase în casa familiei sale. Era în birou și bea un pahar înainte să meargă la spectacolul muzical dat de mama sa. Încercînd să aibă parte de puțină intimitate, alesese să nu locuiască în casa Bridgerton cît timp era neîn-surat, dar își păstrase biroul aici. Poziția sa de cap al familiei venea cu responsabilități serioase, iar lui i se părea că e mai simplu să se ocupe de ele atunci cînd era aproape de ai lui.

Ferestrele biroului dădeau în piața Grosvenor, așa că el se amuza privind trăsurile sosind și pe oaspeți dîndu-se jos din ele. Kate Sheffield coborîse și ridicase capul, la fel cum făcuse în parc, sub razele soarelui. Lumina de la felinarele aflate de o parte și de alta a ușii de la intrare îi scăldaseră figura într-o lumină palidă, iar Anthony își ținuse respirația, scăpînd paharul pe pervazul ferestrei. Era ridicol. Nu își imagina nici o clipă că simțea altceva decît dorință. Fir-ar al naibii! Nici măcar nu o plăcea. Era prea dominatoare, avea prea multe opinii și trăgea prea repede concluzii. Nici măcar nu era frumoasă. Cel puțin nu în comparație cu alte domnișoare care participau la sezonul de baluri, inclusiv cu sora ei.

Kate avea chipul puțin prea prelung, bărbia cam prea ascuțită și ochii ceva cam mari. Toate trăsăturile ei erau prea accentuate. Chiar și gura, care îl enerva incredibil din cauza insultelor și opiniilor care ieșeau din ea, era prea generoasă. În rarele ocazii în care o ținea închisă și îi făcea bucuria unui moment de tăcere, te uitai la ea o secundă, fiindcă atît putea să tacă, și nu vedeai decît buzele, pline și puțin bosumflate. Dacă le ținea lipite, dacă nu scotea nici un sunet, erau niște buze numai bune de sărutat.

Bune de sărutat? Anthony se cutremură. Gîndul la a o săruta pe Kate Sheffield îl speria. De fapt, numai pentru că îi venise o astfel de idee și ar fi trebuit să fie închis la un sanatoriu. Și cu toate astea... Anthony se aruncă într-un fotoliu. Și cu toate astea o visase.

Imediat după fiascoul de la Serpentină. Fusese atît de furios pe ea că abia mai putea vorbi. Mare minune că putuse să-i spună două cuvinte Edwinei, pe drumul spre casă. Nu reușise decît să facă puțină conversație politicoasă, cu vorbe cunoscute, la care nu era nevoie să se gîndească și care îi ieșeau din gură automat. O binecuvîntare, fiindcă mintea nu îi stătea deloc acolo unde ar fi trebuit, adică la Edwina, viitoarea lui soție.

Nu acceptase să-l ia de soț, iar el nu o ceruse încă, dar era femeia potrivită pentru el, în toate felurile posibile. Decisese deja că pe ea o va cere pînă la urmă. Era frumoasă, inteligentă, calmă. Era atrăgătoare, dar nu îl făcea să se înfierbînte prea mult. Vor petrece cîțiva ani plăcuți împreună, dar nu se va îndrăgosti niciodată de ea. Era exact cea de care avea nevoie. Și cu toate astea...

Anthony întinse mîna după pahar și dădu pe gît ultimele picături. Și cu toate astea o visase pe sora ei. Încercă să nu-și amintească. Încercă să nu se gîndească la detaliile visului, la

căldură, la apropiere, dar băuse numai un pahar și nu era suficient ca să uite. Deși nu voia să bea mai mult, ideea de a aluneca în uitare începea să sune foarte bine. Orice ar fi sunat bine, dacă ar fi însemnat să nu-și mai amintească.

Dar nu avea poftă să bea. Nu mai întrecuse măsura de ani buni. Părea un joc pentru tineri și nu era interesant pentru cineva de aproape treizeci de ani. În plus, chiar dacă ar fi căutat uitarea într-o sticlă, nu ar fi pierdut suficient de repede amintirea ei. Amintirea? Ha. Nici măcar nu era cu adevărat o amintire. Fusese numai un vis, își spuse. Numai un vis.

Adormise destul de repede după ce ajunsese acasă, în acea seară. Își scosese toate hainele și făcuse o baie fierbinte, aproape o oră, încercînd să scape de frigul din oase. El nu căzuse cu totul în apă, ca Edwina, dar se udase la picioare și pe una dintre mîini, iar Newton, cu scuturatul lui strategic, îi garantase că nici o părțică din corp nu rămăsese caldă în timpul călătoriei spre casă în șareta de împrumut.

După baie se ascunsese sub pături, fără să îi pese că era încă lumină afară și că va mai fi pentru cel puțin o oră. Era epuizat, și voia să alunece într-un somn fără vise și să nu se mai trezească decît a doua zi dimineață, la răsărit.

Dar, la un moment dat în timpul nopții, trupul îi devenise agitat și înfometat. Iar mintea i se umpluse de cele mai înfiorătoare imagini. Privise totul de deasupra, ca și cum ar fi plutit aproape de tavan, dar simțînd în același timp totul. Trupul lui gol, mișcîndu-se deasupra unei forme feminine subțiri. Mîinile care mîngîiau și strîngeau carnea fierbinte, atingerea brațelor și a picioarelor, mirosul de mosc al trupurilor îndrăgostite. Toate erau acolo, fierbinți și colorate în mintea lui.

Apoi se mișcase puțin, poate ca să îi sărute urechea femeii al cărei chip nu-l știa. Cînd se dăduse la o parte, chipul nu-i mai fusese necunoscut. La început apăruse o șuviță

groasă de păr castaniu, care se ondula și îi gîdila umărul. Apoi se mișcase și mai mult și o văzuse. Kate Sheffield.

Se trezise imediat, ridicîndu-se în capul oaselor și tremurînd de oroare. Fusese cel mai viu vis erotic din viața lui. Și cel mai înfiorător coșmar. Căutase cu mîna tremurînd printre așternuturi, temîndu-se că va găsi dovada pasiunii sale. Dumnezeu să-l ajute dacă ar fi juisat visînd la cea mai oribilă femeie pe care o cunoscuse vreodată.

Din fericire, așternutul era curat. Cu inima bătîndu-i tare și respirînd sacadat, se întinsese înapoi pe perne, mișcîndu-se încet, atent, ca și cum ar fi putut să prevină reapariția visului.

Se uitase în tavan ore în șir, la început conjugînd verbe în latină, apoi numărînd pînă la o mie, toate din dorința de a nu-i permite minții să se gîndească la Kate Sheffield. Uimitor, reușise să uite imaginea ei și să adoarmă.

Dar acum se întorsese și era aici, în casa lui. Anthony era speriat. Și unde naiba era Edwina? De ce nu venise împreună cu mama și sora sa?

Primele acorduri ale unui cvartet de corzi se auziră pe sub ușa biroului, discordante și amestecate, fără îndoială pregătirea pe care o făceau muzicienii angajați de mama sa pentru a o acompania pe Maria Rosso, cea mai nouă revelație a Londrei în materie de soprane.

Anthony nu îi spusese nimic mamei sale, dar el și Maria se bucuraseră de un interludiu foarte plăcut la ultima ei vizită în oraș. Poate că ar fi trebuit să ia în considerare posibilitatea de a reînnoi prietenia cu ea. Dacă frumusețea italiană nu îi vindeca dorul, atunci nimic nu ar fi putut s-o facă.

Se ridică și își îndreptă umerii, știind că arată ca și cum s-ar fi pregătit de luptă. La naiba, așa se și simțea. Poate, dacă avea noroc, va reuși să o evite pe Kate Sheffield. Nu-și

imagina că ea va face tot posibilul să îi vorbească. Spusese clar că îl respectă la fel de mult cît o respecta și el pe ea.

Da, asta va face. O va evita. Cît de greu putea să fie?

Capitolul VI

Serata muzicală a lui Lady Bridgerton s-a dovedit a fi într-adevăr un spectacol cu muzică, lucru care, vă asigur, nu se întâmplă întotdeauna la aceste manifestări. Invitată a fost nimeni alta decît Maria Rosso, soprana italiană care a debutat în Londra în urmă cu doi ani și care s-a întors după o scurtă perioadă petrecută pe scena din Viena.

Cu părul ei des și nisipiu și cu ochii negri, domnișoara Rosso este la fel de frumoasă pe cît de bună îi este vocea și nu numai unul, ci peste o duzină dintre așa-zișii domni din societate nu și-au putut lua ochii de la ea, chiar și după ce se terminase recitalul.

Jurnalul de societate al lui lady Whistledown, 27 aprilie 1814

Kate știe exact momentul în care el intră în încăpere. Încercă să își spună că nu e mai atentă la el decît la alții. Era dureros de chipeș, iar asta nu era numai părerea ei. Nu-și putea imagina că vreo femeie putea să nu-l observe imediat. Sosise tîrziu. Nu foarte tîrziu, totuși. Soprana abia începuse piesa. Dar destul de tîrziu încît să încerce să fie foarte tăcut cînd se strecură înăuntru și se așeză în față, pe un scaun de lîngă familia sa. Kate nu se mișcă de pe locul ei din spate. Era destul de sigură că nu o văzuse atunci cînd se așezase ca să privească recitalul. Nu se uitase spre ea. În plus, multe dintre

lumînări fuseseră stinse, încăperea era scaldată într-o lumină scăzută, romantică, iar chipul ei era ascuns în umbră.

Kate încercă să se uite la domnișoara Rosso tot timpul recitalului, dar faptul că aceasta nu-și lua ochii de la lordul Bridgerton nu o făcea să se simtă mai bine. La început crezu că își imaginase fascinația sopranei pentru viconte, dar cînd aceasta ajunsese la jumătatea reprezentației, deja nu mai încăpea nici o îndoială. Ochii Mariei Rosso îi trimiteau o invitație necuviincioasă vicontelui.

De ce o deranja atît lucrul ăsta, nici ea nu știa. Pînă la urmă nu era decît o dovadă în plus că el era exact genul de bărbat nerușinat care îl bănuise a fi. Ar fi trebuit să se simtă bine că a știut. Să se simtă răzbunată. În loc de asta, era dezamăgită. Era un sentiment greu și incomod în jurul inimii ei.

Cînd reprezentația luă sfîrșit, nu putu să nu observe că soprana, după ce-și primise cu grație aplauzele, se îndreptase fără rușine spre viconte și îi oferise un zîmbet seducător, din cele la care ea nu s-ar fi priceput nici dacă ar fi încercat să o învețe cum se face o duzină de cîntărețe de operă. Nu te puteai înșela asupra a ceea ce însemna acel zîmbet. Dumnezeu, omul ăsta nici nu avea nevoie să le cucerească pe femei, fiindcă ele îi cădeau la picioare. Era dezgustător. Cu adevărat dezgustător.

Lordul Bridgerton îi zîmbi sopranei din colțul gurii, apoi întinse mîna și îi dădu după ureche o șuviță de păr. Kate se cutremură. Acum el se aplecase înainte și îi șoptea ceva. Kate încercă să audă ce spuneau, deși era evident imposibil de la o așa distanță. Oricum, era o crimă să fii foarte curioasă? Și...

Dumnezeule, oare o sărutase pe gît? Cu siguranță că nu ar fi făcut așa ceva în casa mamei sale. Bine, casa Bridgerton era, de fapt, a lui, dar mama sa locuia acolo, la fel ca și mulți

dintre frații săi. Ar fi trebuit să fie mai înțelept decît atît. Puțin respect pentru familia sa nu ar fi stricat.

– Kate?

Poate că fusese un sărut neînsemnat, numai o atingere ușoară din vârful buzelor pe pielea cîntăreței, dar fusese, oricum, un sărut.

– Kate!

– Da. Ce e?

Kate aproape că sări de pe scaun întorcîndu-se către Mary, care o privea cu o expresie clar iritată.

– Nu te mai uita la viconte! șuieră ea.

– Nu mă... Foarte bine, mă uitam, dar l-ai văzut? șopti Kate urgent. E un nerușinat!

Se uită din nou la el. Flirta cu Maria Rosso și era evident că nu îi păsa cine îi vede. Buzele lui Mary se strînseră într-o linie subțire, apoi spuse:

– Sînt sigură că nu e treaba noastră cum se comportă el.

– Ba sigur că este. Vrea să se însoare cu Edwina.

– Nu știm sigur asta.

Kate se gîndi la conversația pe care o avusese cu lordul Bridgerton.

– Eu aș spune că e foarte, foarte probabil.

– Oricum, nu te mai uita la el. Sînt sigură că nu vrea să aibă nimic de-a face cu tine după fiascul din Hyde Park. În plus, sînt mulți domni singuri aici. Ai face bine să nu te mai gîndești tot timpul la Edwina și să începi să cauți un soț.

Kate își simți umerii căzînd. Numai gîndul la a încerca să atragă un pețitor i se părea epuizant. Toți erau interesați de Edwina, oricum. Și chiar dacă nu voia să aibă nimic de-a face cu viconte, tot o duruse cînd Mary îi spusese că e sigură că el nu vrea să aibă de-a face cu ea.

Mary o apucă de braț cu un gest care nu permitea nici un protest.

– Hai, Kate, spuse ea încet. Să mergem să o salutăm pe gazdă.

Kate înghiți în sec. Lady Bridgerton? Trebuia să o cunoască pe Lady Bridgerton? Pe mama vicontelui? Era destul de greu de crezut că o creatură ca el avea o mamă. Dar manierele erau maniere, și oricât i-ar fi plăcut ei să iasă pe hol și apoi să plece, știa că trebuie să-i mulțumească gazdei pentru că a organizat un spectacol atât de plăcut.

Și fusese minunat. Deși lui Kate nu-i plăcea să recunoască, mai ales că femeia în chestiune era toată peste viconte, Maria Rosso avea o voce îngerească. Ghidată ferm de Mary, ajunse în fața încăperii, unde așteptară să le vină rândul să îi vorbească vicontesei. Părea o femeie încântătoare, cu părul deschis la culoare și ochii luminoși, destul de mică de înălțime pentru cineva care dăduse naștere unor fii atât de înalți. Probabil că regretatul viconte fusese un bărbat înalt, decise Kate.

Ajunseră pînă la urmă în fața micii aglomerări de oameni, iar vicontesa o luă de mîină pe Mary.

– Doamnă Sheffield, spuse ea cu căldură. Ce plăcere să vă revăd. M-a bucurat întîlnirea noastră de la balul Hartside, de săptămîna trecută. Ce bine că ați acceptat invitația mea!

– Nici nu am fi visat să petrecem seara asta în altă parte, răspunse Mary. Permiteți-mi să v-o prezint pe fiica mea.

Arătă spre Kate, care păși înainte și făcu o plecăciune îndatoritoare.

– E o plăcere să vă cunosc, domnișoară Sheffield, spuse lady Bridgerton.

– Sînt onorată, răspunse fata.

Lady Bridgerton făcu semn spre tînăra care-i era alături.

– Ea este fiica mea, Eloise.

Kate îi zîmbi călduros fetei, care părea de aceeași vîrstă cu Edwina. Eloise Bridgerton avea părul de aceeași culoare cu al fraților ei, iar figura îi era luminată de un zîmbet larg și prietenos. Kate o plăcu imediat.

– Încîntată de cunoștință, domnișoară Bridgerton, spuse Kate. Sînteți la primul sezon de baluri?

Eloise aprobă.

– Abia anul viitor îmi fac debutul, dar mama mi-a permis să particip la evenimentele care au loc la reședința Bridgerton.

– Ce noroc pe dumneavoastră, răspunse Kate. Mi-ar fi plăcut să merg și eu la cîteva petreceri anul trecut. Atunci cînd am sosit în Londra, în această primăvară, totul mi s-a părut atît de nou. Mi-era greu și să-mi amintesc numele tuturor.

Eloise zîmbi.

– Sora mea, Daphne, și-a făcut debutul acum doi ani, și mi-a descris pe toată lumea atît de detaliat încît simt că pot recunoaște aproape pe oricine.

– Daphne e fiica dumneavoastră mai mare? o întrebă Mary pe lady Bridgerton.

Vicontesa dădu din cap.

– S-a măritat cu ducele de Hastings anul trecut.

Mary zîmbi.

– Cred că ați fost foarte încîntată.

– Chiar așa. E duce, dar, mai important, e un bărbat de treabă și o iubește pe fiica mea. Sper doar ca și ceilalți copii ai mei să-și găsească perechi la fel de potrivite.

Lady Bridgerton aplecă puțin capul într-o parte și se răsuci spre Kate.

– Înțeleg, domnișoară Sheffield, că sora dumneavoastră nu a putut veni în această seară.

Kate se strădui să nu geamă. Era clar că lady Bridgerton voia deja ca Anthony să se însoare cu Edwina.

– Mă tem că a răcit săptămîna trecută.

– Sper că nu e ceva serios? îi spuse vicontesa lui Mary, pe un ton ca de la mamă la mamă.

– Nu, deloc, răspuse aceasta. De fapt, e aproape bine. Dar m-am gîndit să o mai las să-și revină o zi înainte să iasă din nou. Nu aș vrea să se îmbolnăvească la loc.

– Nu, sigur că nu.

Lady Bridgerton făcu o pauză, apoi zîmbi.

– Foarte rău. Voiam să o cunosc. Se numește Edwina, nu? Kate și Mary aprobară din cap.

– Am auzit că este minunată.

În timp ce lady Bridgerton rostea cuvintele, se uită la fiul ei, care flirta cu soprana italiană, și se încruntă. Kate simți ceva neplăcut în stomac. Conform ultimelor numere din *Whistledown*, lady Bridgerton voia cu tot dinadinsul să-și însoare fiul. Deși vicontele nu părea genul care să asculte de mama sa, ori de altcineva, Kate simțea că vicontesa ar fi putut să-l preseze, dacă ar fi dorit.

După alte cîteva momente de conversație politicoasă, Mary și Kate o lăsară pe lady Bridgerton să-și salute ceilalți oaspeți. Curînd fură acostate de doamna Featherington, care, ca mamă a trei tinere nemăritate, avea întotdeauna ce să-i spună lui Mary, despre o mulțime de subiecte. Dar în timp ce se apropia hotărîită de ele, o privea numai pe Kate. Care începu imediat să se gîndească pe unde ar putea scăpa.

– Kate! strigă tare doamna Featherington.

Declarase de mult că poate să le spună pe nume.

– Ce surpriză că ești aici!

– De ce, doamnă Featherington? întrebă Kate nelămurită.

– Sînt sigură că ai citit ziarul *Whistledown* în dimineața asta.

Kate zîmbi puțin, sau, poate, tresări.

– Vă referiți la micul incident cu cîinele meu?

Doamna Featherington ridică mult sprînceană.

– Din ce am înțeles a fost mai mult decît un mic incident.

– Nu are prea mare importanță, spuse Kate ferm, deși, de fapt, îi era greu să nu se răstească la femeia asta care se amesteca în treburile ei. Trebuie să spun că nu îmi place că lady Whistledown s-a referit la Newton ca fiind de rasă necunoscută. Să știți că el este corgi get-beget.

– Chiar că nu are importanță, spuse Mary apărînd-o pe Kate. Mă mir că a fost menționat în ziar.

Kate îi zîmbi fără sentiment doamnei Featherington, știind că ea și Mary mințeau cu nerușinare. Faptul că o aruncase pe Edwina și aproape că îl aruncase și pe lordul Bridgerton în Serpentină nu era un mic incident și nici lipsit de importanță, dar dacă lady Whistledown nu găsise de cuviință să scrie detaliile, Kate cu siguranță nu avea de gînd să le povestească.

Doamna Featherington deschise gura, trăgînd aer în piept, ceea ce îi spunea lui Kate că se pregătește să se lanseze într-un lung monolog despre importanța comportamentului cuviincios, sau despre maniere, despre educație, sau despre ce o fi vrut ea, așa că fata se repezi să spună:

– Pot să vă aduc o limonadă?

Cele două matroane aprobară și îi mulțumiră, iar Kate plecă repede. Cînd se întoarse, zîmbi inocent și spuse:

– Nu am decît două mîini, așa că mă întorc să-mi iau și mie un pahar.

Și după ce spuse asta, plecă. Se opri la masa cu limonadă, pentru cazul în care Mary ar fi urmărit-o cu privirea, apoi se repezi afară din cameră, pe coridor, unde se așeză în grabă

pe o bancă tapițată, la distanță de camera de muzică, dornică să ia o gură de aer. Lady Bridgerton lăsase deschise ușile care dădeau spre o mică grădină, dar era atît de aglomerat că atmosfera devenise înăbușitoare, chiar dacă afară bătea un vînticel.

Rămase așezată cîteva minute, mai mult decît fericită că oaspeții nu aleseseră să iasă pe hol. Dar cînd auzi o anume voce ridicîndu-se deasupra celorlalte, urmată de un rîs foarte muzical, Kate realizează cu oroare că lordul Bridgerton și presupusa lui amantă ieșeau din cameră și intrau pe hol.

– Nu se poate, gemu ea, încercînd să nu fie auzită.

Ultimul lucru pe care și-l dorea era ca vicontele să dea peste ea, stînd singură pe coridor. Știa că alesese să fie singură, dar probabil că el ar fi crezut că a fugit fiindcă era un eșec din punct de vedere social și că toți membrii aristocrației au despre ea aceeași părere ca și el, anume că este o amenințare impertinentă și neatrăgătoare la adresa societății.

O amenințare la adresa societății? Kate strînse din dinți. Va dura foarte mult pînă cînd îl va putea ierta pentru acea insultă. Oricum, era obosită și nu voia să dea ochii cu el, așa că își ridică rochia puțin, ca să nu se împiedice, și intră în camera de lîngă banca pe care se așezase. Dacă avea puțin noroc, el și iubita sa vor trece pe lîngă ea și se va putea strecura înapoi în salonul muzical fără ca vreun invitat să-i observe lipsa.

Kate privi în jur după ce închise ușa. Pe o masă era o lampă aprinsă, și, în timp ce ochii i se obișnuiau cu semiîntunericul, își dădu seama că era într-un birou. Pereții erau acoperiți de cărți, deși nu destule ca aceasta să fi fost biblioteca familiei, iar încăperea era dominată de un birou din lemn masiv de stejar. Pe el erau așezate documente organizate

atent, o pană și o călimară deasupra unei foi de sugativă. Era clar că biroul era folosit. Cineva chiar lucra aici.

Kate merse spre masă, împinsă de curiozitate, și trecu încet cu degetele de-a lungul marginii de lemn. În aer încă se simțea miros de cerneală și, poate, un ușor iz de fum de pipă. Era o cameră încântătoare, decise ea. Comodă și practică. Puteai petrece ore întregi aici, pierdut în contemplare.

Dar exact când Kate se sprijinea de birou, bucurându-se de singurătate, auzi un zgomot îngrozitor. Apăsatul unei clanțe. Tresărind puternic, se repezi sub birou, strecurându-se în spațiul de dedesubt și mulțumind cerului că era solid, cu spate, și nu din acela care se sprijineau numai pe patru picioare. Abia respirând, ascultă.

– Dar am auzit că e anul în care notoriul lord Bridgerton va cădea în cursa întinsă de preot, se auzi o voce feminină, melodioasă.

Kate își mușcă buza. Era o voce melodioasă cu accent italian.

– Și unde ai auzit tu așa ceva? se auzi vocea greu de confundat a vicontelui, urmată de încă o apăsare de clanță.

Kate închise ochii, agonizând. Era prinsă în birou, cu o pereche de îndrăgostiți. Viața nu putea fi mai rea decât atât. Ar fi putut fi descoperită, și asta ar fi fost și mai rău. Ciudat că nu se simțea cu mult mai bine doar fiindcă era ascunsă.

– Știe tot orașul, sire, spuse Maria. Toată lumea spune că te-ai decis să îți alegi o soție.

Urmă o clipă de tăcere, dar Kate putea jura că l-a auzit ridicând din umeri. Se auziră pași, probabil făcuți de amorezi unul spre celălalt, apoi Bridgerton murmură:

– Probabil că ar fi fost cazul să o fac de mult.

– Îmi frîngi inima. Știi, da?

Kate crezu că i se face rău.

– Ei, scumpa mea signorina, spuse el, după care se auzi zgomotul unui sărut, știm amîndoi că inima ta e imună la orice aș putea face eu.

Apoi se auzi un foșnet, iar Kate se gîndi că e Maria, care se îndepărtează, timidă, urmat de cuvintele:

– Dar nu am poftă de o aventură, sire. Nu doresc să mă mărit, desigur. Ar fi o prostie din partea mea. Dar cînd îmi voi alege următorul protector, va fi pentru, să zicem, multă vreme.

Pași. Poate că Bridgerton se apropia din nou de ea? Vocea lui, pe un ton scăzut și răgușit:

– Nu văd care e problema.

– S-ar putea ca soției tale să i se pară că e o problemă.

Bridgerton chicoti.

– Singurul motiv pentru care ar merita să-ți lași amanta, ar fi să-ți iubești soția. Și cum nu intenționez să-mi aleg o soție de care să mă îndrăgostesc, nu văd de ce mi-aș nega bucuria de a fi cu o femeie atît de minunată pe cît ești tu.

Și tu vrei să te însori cu Edwina? Kate se abținu cu greu să nu țipe. Dacă nu ar fi fost ghemuită în poziția unei broaște, cu palmele împrejurul gleznelor, probabil că ar fi ieșit de sub birou ca o Furie și ar fi încercat să-l ucidă.

Urmară cîteva sunete neinteligibile, despre care fata speră că nu sînt preludiul unei scene cu mult mai intime. După o clipă, totuși, se auzi clar vocea vicontelui.

– Vrei să bei ceva?

Maria murmură aprobator, iar pașii hotărîți ai lui Bridgerton se auziră pe podea, din ce în ce mai aproape, pînă cînd... Nu se poate! Kate văzu carafa pe marginea pervazului, în fața locului în care era ascunsă ea, sub birou. Dacă rămînea întors spre fereastră în timp ce turna, ar fi putut scăpa nedescoperită. Dar, dacă se întorcea și pe jumătate...

Înghetă. Complet. Și nu mai respiră deloc. Cu ochii mari și fără să clipească, fiindcă se temea ca pleoapele ei să nu scoată vreun sunet, îl privi îngrozită cum apare, cu trupul lui frumos expus în toată splendoarea din locul în care era ascunsă. Paharele se ciocniră și scoaseră un clinchet atunci când el le așeză jos, apoi scoase dopul carafei și turnă două degete de lichid arămiu în fiecare pahar.

Nu te întoarce. Nu te întoarce.

– E totul bine? întrebă Maria.

– Perfect, răspunse Bridgerton, deși părea puțin distras.

Ridică paharele, murmurînd o melodie, și începu să se întoarcă.

Mergi mai departe. Dacă se îndepărta în timp ce se răsucea, ar fi ajuns înapoi la Maria, și Kate ar fi fost în siguranță. Dar dacă se răsucea mai întâi și abia apoi începea să meargă, ar fi fost ca și moartă. Și nu se îndoia că vicontele ar fi ucis-o. Sincer, se mira că nu încercase deja să facă asta săptămîna trecută, la Serpentină.

Încet, el se răsuci. Și se răsuci. Și nu făcu nici un pas. Iar Kate încercă să se gîndească la cîteva motive pentru care să mori la douăzeci și unu de ani nu era un lucru atît de rău.

Anthony știa foarte bine de ce o adusese pe Maria Rosso la el în birou. Cu siguranță că nici un bărbat tînăr și viril nu era imun la farmecele ei. Femeia avea un trup generos, o voce care te vrăjea, iar el știa din experiență că atingerea ei avea aceeași putere ca și vocea. Dar chiar în timp ce îi privea părul nisipiu și buzele voluptoase, chiar în timp ce mușchii i se încordau la amintirea altor părți voluptoase ale corpului ei, știa că se folosește de ea.

Nu se simțea vinovat că o dorea doar pentru propria-i plăcere. În această privință, și ea făcea același lucru. Cel puțin

ea va primi ceva pentru asta, pe cînd el va rămîne fără cîteva pietre prețioase, fără niște bani, o dată la cîteva luni, și cu datorii la chiria unei case de oraș, într-un cartier destul de la modă.

Nu. Dacă se simțea neliniștit, dacă se simțea frustrat, dacă îi venea să dea cu pumnul într-un zid, era fiindcă se folosea de Maria ca să alunge coșmarul care era Kate Sheffield. Nu voia să se mai trezească niciodată atît de înfierbîntat și de torturat, știind că e așa din cauza ei. Voia să se scufunde în farmecele altei femei, pînă cînd visul se va fi dizolvat și va fi dispărut în neant.

Fiindcă Dumnezeu îi era martor că nu avea de gînd să-și îndeplinească această fantezie. Nici măcar nu o plăcea pe Kate Sheffield. Gîndul la o noapte cu ea îl făcea să se cutremure, chiar în timp ce trupul îi era cuprins de dorință.

Nu. Singurul fel în care visul ar fi devenit realitate ar fi fost dacă ar fi delirat din cauza febrei, iar ea ar fi delirat la rîndul ei. Și poate că ar fi fost naufragiați pe o insulă pustie, sau condamnați să fie executați a doua zi, sau... Anthony se cutremură. Așa ceva nu avea să se întîmple vreodată. Dar, fir-ar să fie, femeia asta trebuie că-l vrăjise. Nu exista o altă explicație pentru vis. De fapt, pentru coșmar. În plus, chiar și acum ar fi putut jura că îi simte parfumul. O combinație înnebunitoare de crini și săpun pe care o simțise cînd erau în Hyde Park, săptămîna trecută.

Iată-l aici, turnîndu-i un pahar din cel mai bun whisky Mariei Rosso, una dintre puținele femei, dintre cele pe care le cunoștea el, care aprecia și băutura de calitate, și ameteala diavolească a acesteia, iar el nu putea decît să simtă parfumul lui Kate Sheffield. Știa că e undeva în casă, și era pe jumătate hotărît s-o ucidă pe mama lui din cauza asta, dar deja era ridicol.

– E totul bine? Întrebă Maria.

– Perfect, spuse Anthony pe un ton care păru crispat și pentru propriile-i urechi.

Începu să murmure o melodie, ceva ce făcea mereu ca să se relaxeze. Se întoarse și făcu un pas înainte. Îl aștepta Maria, pînă la urmă. Dar simți din nou parfumul acela. Crini. Putea jura că asta era. Și săpun. Mirosul crinilor îl intriga, dar săpunul avea sens. O femeie practică așa cum era Kate Sheffield se spăla cu săpun.

Piciorul îi ezită în aer, și pasul înainte fu mai mic decît de obicei. Nu putea scăpa de parfumul ei, așa că se tot răsuci, nasul conducîndu-i instinctiv privirea spre locul unde știa că nu au ce să caute crini, dar unde, clar, mirosea a crini. Și atunci o văzu. Sub biroul lui. Era imposibil. Cu siguranță că visa urît. Sigur dacă ar fi închis ochii și i-ar fi deschis din nou, ea nu ar mai fi fost acolo. Clipi. Era în continuare acolo. Kate Sheffield, cea mai înnebunitoare, iritantă și diabolică femeie din toată Anglia era ghemuită ca o broască sub biroul lui. Mare mirare că nu scăpase paharul din mîină.

Privirile li se întîlniră, iar el văzu cum ea face ochii mari, panicată, speriată. Foarte bine, se gîndi cu sălbăticie. Era și cazul să fie speriată. Avea de gînd să-i dea o mamă de bătaie pînă cînd o învinețea bine de tot. Ce naiba căuta aici? Nu era destul pentru ea că îl udase pînă la piele cu apa mizerabilă din Serpentină? Nu era mulțumită cu încercările de a-i pune piedică în pețirea surorii ei? Chiar era nevoie să-l și spioneze?

– Maria, spuse el calm, mergînd înainte, spre birou, și călcînd pe mîina lui Kate.

Nu călcase tare, dar o auzi scîncind.

– Maria, repetă el, mi-am amintit deodată de o afacere urgentă, de care trebuie să mă ocup imediat.

– Chiar în noaptea asta? Întrebă ea nesigură.

– Așa mă tem. Au!

Maria clipi.

– Ai spus cumva „au”?

– Nu, minți Anthony, încercînd să-și păstreze calmul.

Kate își scosese mînușa și pusese mîna pe genunchiul lui, apoi își înfipsese unghiile prin pantaloni, în piele. Cu toată puterea. El spera că era vorba de unghii, fiindcă ar fi putut să fie dinții.

– Ești sigur că totul e în regulă? întrebă Maria.

– Totul. Este... orice parte a corpului ei l-ar fi înțepat, acea parte îi intră și mai adînc în piele. Este în regulă.

Ultimul cuvînt sună mai mult a urlet, și el lovi cu piciorul, atingînd ceva ce presupunea că e stomacul ei. În mod normal, Anthony ar fi preferat să moară înainte să lovească o femeie, dar aceasta era o excepție. De fapt, nu îi plăcu nici un pic să o lovească. Dar îl mușca de picior.

– Dă-mi voie să te conduc, îi spuse el Mariei, scuturîndu-și glezna ca să scape de Kate.

Dar ochii Mariei erau curioși, iar femeia făcu cîțiva pași înainte.

– Anthony, e vreun animal sub biroul tău?

El rîse cu putere.

– S-ar putea spune și așa.

Kate îl lovi cu pumnul în picior.

– E un cîine?

Anthony se gîndi serios să spună că da, însă nici măcar el nu era atît de crud. Kate, evident, îi aprecie tactul, fiindcă îi eliberă piciorul. Vicontele profită că e liber și păși în lateral.

– Aș fi nepoliticos și de neiertat, întrebă el alăturîndu-i-se Mariei și apucînd-o de braț, dacă aș merge cu tine numai pînă la ușă, și nu pînă în salonul muzical?

Ea rîse, un sunet jos și atrăgător, care ar fi trebuit să-l seducă.

– Sînt femeie în toată firea, sire. Mă descurc pe o distanță atît de scurtă.

– Mă ierți?

Ea ieși pe ușa pe care el o ținea deschisă pentru ea.

– Presupun că nici o femeie de pe lume nu ar putea să rămîna supărată pe tine cînd zîmbești așa.

– Ești o perlă rară, Maria Rosso.

Ea rîse din nou.

– Dar nu suficient de rară, se pare.

Ieși parcă plutind, iar Anthony închise ușa cu un clinchet decisiv. Apoi un diavol de pe umărul lui îl făcu să întoarcă și cheia în broască și s-o pună în buzunar.

– Tu! se răsti el, ajungînd lîngă birou în numai patru pași. Arată-te!

Kate nu ieși destul de repede de sub birou, așa că el se aplecă, o prinse de braț și o trase în picioare.

– Explică-te, șuieră el.

Picioarele lui Kate aproape cedară în timp ce sîngele îi revenea în genunchii care stătuseră îndoșiți aproape un sfert de oră.

– A fost un accident, spuse ea apucînd marginea biroului ca să se sprijine.

– E ciudat. Aceste cuvinte ies din gura ta uimitor de des.

– E adevărat! protestă ea. Stăteam pe coridor, și...

Înghiți în sec. El pășise înspre ea și acum era foarte, foarte aproape.

– Stăteam pe coridor, repetă ea cu o voce spartă și răgușită, și v-am auzit venind. Încercam doar să vă evit.

– Așa că mi-ai invadat biroul?

– Nu știam că e biroul dumneavoastră. Eu...

Kate tresări. Se apropiase și mai mult, iar reverele hainei lui erau acum foarte aproape de corsetul rochiei ei. Știa că o face intenționat, ca să o intimideze, nu ca să o seducă, dar asta nu îi potolea cu nimic bătăile inimii.

– Cred că, poate, știai că e biroul meu, murmură el atingînd-o cu degetul arătător de-a lungul obrazului. Poate că nu voiai deloc să mă eviți.

Kate înghiți în sec. Nu mai încerca de mult să se prefacă liniștită.

– Hmm?

Degetul îi alunecă pe sub bărbie.

– Ce ai de spus?

Buzele lui Kate se desfăcură, dar nu ar fi putut rosti ceva nici dacă viața i-ar fi depins de asta. Anthony nu purta mănuși, probabil că și le scosese în timpul întîlnirii cu Maria, și atingerea pielii lui era atît de puternică încît părea a-i controla tot corpul. Respiră atunci cînd el făcu o pauză și se opri atunci cînd el se mișcă. Nu avea nici o îndoială că acum inima ei bătea în ritmul pulsului lui.

– Poate că, șopti, atît de aproape că răsufierea lui îi atingea buzele, poate că voiai altceva.

Kate încercă să clatine din cap, dar mușchii n-o mai ascultau.

– Ești sigură?

De data asta, capul o trădă și se clătină puțin. Anthony zîmbi, și știură amîndoi că el cîștigase.

Capitolul VII

Au mai fost prezenți la muzicalul lui lady Bridgerton și doamna Featherington împreună cu cele trei fiice mai mari, Prudence, Philippa și Penelope, nici una îmbrăcată în culori care să li se potrivească, domnul Nigel Berbrooke, care, ca de obicei, a avut multe de spus, deși nimeni nu era interesat, cu excepția Philippei Featherington, și, desigur, doamna Sheffield și domnișoara Katherine Sheffield.

Autoarea presupune că invitația pentru familia lor o includea și pe Edwina Sheffield, care, totuși, nu a fost de față. Lordul Bridgerton a părut binedispus, în ciuda absenței mai tinerei domnișoare Sheffield. Dar, ca să vezi, mama lui părea dezamăgită.

Pe de altă parte, lady Bridgerton e cunoscută ca avînd talent de pețitoare și acum, că fiica ei s-a măritat deja cu ducele de Hastings, probabil că dorește un nou proiect.

Jurnalul de societate al lui lady Whistledown, 27 aprilie 1814

Anthony știa că, probabil, înnebunise. Nu exista nici o altă explicație. Voia să o sperie, să o îngrozească, să o facă să înțeleagă că nu se poate amesteca în treburile lui, și în loc de asta... O sărutase.

Voia să o intimideze, așa că se apropiase din ce în ce mai mult pînă cînd ea, inocentă, nu putea decît să se sperie de el.

Nu avea de unde ști cum e să te apropii atît de mult de un bărbat încît căldura trupului său să îți pătrundă prin haine, să fii atît de aproape încît răsufierea ta să devină una cu a lui. Nu avea cum să recunoască primii fiori de dorință, nici să înțeleagă căldura lentă și spiralață din interiorul ei. Iar căldura fusese acolo. I-o citise pe chip. Însă ea nu avea de unde să știe ce vedea el, un bărbat experimentat. Ea nu știa decît că el este foarte aproape, că e mai puternic decît ea și că greșise invadîndu-i sanctuarul.

Voia să se oprească și să o lase așa, agitată și cu răsufierea tăiată. Dar cînd distanța dintre ei se micșorase foarte mult, atracția devenise prea puternică. Parfumul ei era prea atrăgător și sunetele pe care le scotea îl înfierbîntaseră. Fiorii pe care voia să-i trezească în ea îl cuprinseseră pe el și îl făcuseră să simtă nevoia de ea pînă în vîrfurile degetelor. Iar degetul care îi alunecase pe obraz, numai ca să o tortureze, își spunea, se transformase într-o mîină care îi apucase capul în timp ce buzele lui le asaltaseră pe ale ei într-o explozie de furie și dorință.

Ea tresări și întredeschise buzele, iar el profită de ocazie și își strecură limba printre ele. Stătea țeapănă în brațele lui, dar părea a fi mai mult surprinsă decît altceva, așa că el insistă, lăsînd o mîină să îi alunece spre mijlocul ei și să-i cuprindă posteriorul cu palma.

– E o nebunie, îi șopti, fără să îi dea însă drumul. Ea răspunse cu un geamăt confuz și incoerent, iar trupul i se înmuie puțin în brațele lui, permițîndu-i să o tragă și mai aproape de el. Știa că trebuie să se oprească, știa că nu trebuia să fi făcut nimic de la bun început, dar sîngele îi fierbea de dorință, iar ceea ce simțea atingînd-o era... plăcere.

Gemu, și buzele lui le părăsiră pe ale ei ca să-i guste pielea sărată de pe gît. Avea ceva ce îi plăcea mai mult decît

îi plăcuse la orice femeie înainte, ca și cum corpul lui ar fi descoperit ceva ce minte refuza să ia în considerare. Ceva din ea era potrivit. O simțea ca fiind potrivită, parfumul și gustul ei erau potrivite. Și știa că, dacă ar fi dezbrăcat-o chiar atunci și ar fi luat-o, acolo, pe covorul din biroul lui, ea s-ar fi potrivit sub el și în jurul lui.

Se gândi că, atunci când nu îl contrazicea, Kate Sheffield era cea mai minunată femeie din Anglia. Brațele ei, care fuseseră pînă atunci prinse de îmbrățișare, alunecară încet în sus, pînă când palmele i se sprijineau pe spatele lui. Și atunci buzele ei se mișcă. Puțin, de fapt, o mișcare abia simțită pe pielea subțire de pe fruntea lui, dar cu siguranță îl săruta și ea.

Anthony scoase un sunet gutural, victorios, și o sărută din nou pe buze, cu pasiune, provocînd-o să continue ce începuse.

– Kate, gemu el împingînd-o ușor, pînă când ea se aplecă peste marginea biroului, Doamne, ce gust bun ai!

– Bridgerton?

Vocea ei era tremurată, iar cuvîntul fusese mai mult o întrebare.

– Nu spune nimic, șopti el. Orice ai face, nu vorbi.

– Dar...

– Nici un cuvînt, o întrerupse el, apăsîndu-i buzele cu un deget.

Ultimul lucru pe care îl voia era ca ea să strice momentul deschizînd gura ca să argumenteze ceva.

– Dar eu...

Își puse mîinile pe pieptul lui și se smulse de lîngă el, lăsîndu-l dezechilibrat și respirînd greu.

Anthony blestemă cu obidă. Kate se retrase, nu chiar în celălalt capăt al camerei, ci aproape de un scaun cu spătar înalt, destul de departe ca el să nu o poată ajunge. Apucă

spătarul scaunului, apoi se ascunse în spatele lui, gîndindu-se că ar fi o idee bună să aibă niște mobilă solidă între ei. Vicontele nu părea prea binedispus.

– De ce ai făcut asta? întrebă ea, aproape în șoaptă.

El ridică din umeri, părînd mai puțin furios și ceva mai nepăsător.

– Fiindcă am vrut.

Kate se uită la el nedumerită, nevenindu-i să creadă că are un răspuns atît de simplu la ceva ce, deși pusă în puține cuvinte, era o întrebare atît de complicată. Pînă la urmă, izbucni:

– Dar nu se poate!

El zîmbi. Încet.

– Dar am făcut-o.

– Dar nu mă plac!

– Adevărat, admise el.

– Și nici eu nu te plac pe tine.

– Ai tot spus asta, rosti el calm, și trebuie să te cred pe cuvînt, fiindcă nu era prea evident acum cîteva secunde.

Kate simți că obrazii i se înroșesc de rușine. Răspunsese sărutului său necuviincios, și se ura pentru asta, aproape la fel de mult pe cît îl ura pe el fiindcă o sărutase. Dar nu era cazul să o tachineze ca un necioplît. Strînse spătarul scaunului pînă cînd pumnii i se albiră, neștiind dacă se folosește de el pe post de apărare împotriva lui Bridgerton sau ca pe o cale de a se stăpîni și de a nu se arunca spre el, să-l stranguleze.

– Nu o să te las să te însori cu Edwina, spuse ea foarte încet.

– Nu, murmură el, apropiindu-se încet, pînă cînd ajunse de cealaltă parte a scaunului. Nici nu credeam că o să o faci.

Ea ridică puțin bărbia.

– Și eu cu siguranță nu o să mă mărit cu tine.

El puse mâinile pe mânerile scaunului și se aplecă înainte, pînă cînd chipul lui era la numai cîțiva centimetri de al ei.

– Nu îmi amintesc să te fi cerut.

Kate se retrase.

– Dar m-ai sărutat!

El rîse.

– Dacă aș fi cerut-o de soție pe fiecare dintre femeile pe care le-am sărutat, aș fi închis de mult pentru poligamie.

Kate simți cum începe să tremure și se ținu strîns de spătarul scaunului.

– Tu, domnule, aproape că țipă ea, nu ai onoare.

Privirea lui deveni tăioasă. Îi apucă bărbia cu o mînă. O ținu așa cîteva secunde, forțînd-o să se uite în ochii lui.

– Asta, spuse pe un ton letal, nu e adevărat. Și, dacă ai fi fost bărbat, te-aș fi provocat la duel.

Kate rămase nemișcată pentru ceea ce i se păru foarte mult timp, privindu-l în ochi și cu pielea arzînd în locul în care el o ținea apăsător cu degetele lui puternice. Pînă la urmă făcu singurul lucru pe care jurase că nu-l va face niciodată în fața acestui bărbat. Îl imploră.

– Te rog, șopti, dă-mi drumul.

El o eliberă cu o bruschețe care o uimi.

– Scuzele mele, spuse el, părăind puțin... surprins?

Nu, era imposibil. Nimic nu l-ar fi putut surprinde pe acest bărbat.

– Nu am vrut să te rănesc, adăugă el încet.

– Nu?

El clătină puțin din cap.

– Nu. Poate să te sperii. Dar nu să-ți fac rău.

Kate păși înapoi, tremurînd.

– Ești un afemeiat, spuse ea, dorindu-și ca vocea să-i fi fost mai disprețuitoare și mai puțin speriată.

– Știu, spuse el ridicînd din umeri, cu focul din privire devenind o luminiță amuzată. Asta e natura mea.

Kate mai făcu un pas în spate. Nu avea energia să țină pasul cu schimbările lui bruște de dispoziție.

– Eu plec.

– Du-te, spuse el amabil, fluturînd o mîină spre ușă.

– Nu mă poți opri.

El zîmbi.

– Nici n-aș visa la una ca asta.

Kate începu să se îndepărteze, precaut, mergînd încet înapoi, temîndu-se că, dacă ia ochii de la el vreo secundă, ar putea să se repeadă la ea.

– Plec acum, spuse ea din nou, deși nu era necesar.

Dar cînd mîna ei era foarte aproape de clanță, el rosti:

– Presupun că ne vom revedea cînd o să vin în vizită la Edwina.

Kate se albi. El nu-i putea vedea chipul, desigur, dar, pentru prima dată în viața ei, simți cum sîngele îi părăsește pielea.

– Ai spus că o să o lași în pace, spuse ea pe un ton acuzator.

– Ba nu, răspuse el, aplecîndu-se insolent pe marginea scaunului. Am spus că nu cred că tu o să mă lași să mă însor cu ea. Ceea ce nu înseamnă nimic, fiindcă nu am de gînd să-ți dau ție voie să-mi conduci viața.

Kate simți că are o ghiulea pe gît.

– Dar nu poți să te însori cu ea după ce...

Viconteles făcu cîțiva pași spre ea, cu mișcări alunecoase, ca ale unei feline.

– După ce m-ai sărutat?

– Eu nu...

Dar cuvintele îi ardeau beregata, fiindcă erau, evident, o minciună. Nu inițiasse ea sărutul, dar participase pînă la urmă.

– Ei, haide, domnișoară Sheffield, spuse el îndreptîndu-și spatele și încrucișînd brațele. Hai să nu începem o discuție despre asta. Nu ne plăcem unul pe altul, asta așa e, dar te respect într-un fel ciudat și pervers, și știu că nu ești o mincinoasă.

Ea nu spuse nimic. Ce ar fi putut spune? Cum să răspunzi unei afirmații care conținea și cuvîntul „respect”, dar și cuvîntul „pervers”?

– Mi-ai răspuns la sărut, spuse el cu un zîmbet discret de satisfacție. Nu cu prea mare entuziasm, recunosc, dar asta s-ar schimba în timp.

Ea clătină din cap, fiindcă nu-i venea să creadă ce auzise.

– Cum poți să vorbești despre așa ceva la numai un minut după ce ai declarat că intenționezi să-i faci curte surorii mele?

– E adevărat că planurile mele sînt puțin atinse, comentă el pe un ton degajat și gînditor, ca și cum s-ar fi gîndit să cumpere un cal sau să-și aleagă o eșarfă.

Poate că era din cauza poziției lejere, poate că era felul în care își mîngîia bărbia, prefăcîndu-se că se gîndește la problemă, dar ceva din Kate se aprinse și, fără să se gîndească, se aruncă înainte, cu toată furia lumii adunată în suflet, repezindu-se la el și lovindu-l cu pumnii în piept.

– Nu o să te însori niciodată cu ea! Niciodată! Mă auzi?

El ridică un braț ca să se apere de o lovitură care se îndrepta spre chip.

– Ar trebui să fiu surd ca să nu te aud.

Apoi îi prinse mîinile cu o mișcare expertă și îi ținu brațele nemișcate, în timp ce trupul ei se cutremura de furie.

– Nu o să te las s-o faci nefericită. Nu te las să-i distrugi viața, spuse ea înecîndu-se. E bună și onorabilă și inocentă. Și merită pe cineva mai bun decît tine.

Anthony o privi de aproape, îi văzu chipul, frumos, așa cuprins de furie cum era. Obrajii îi erau îmbujorați, în ochi îi străluceau lacrimi pe care se lupta să nu le lase să curgă, iar el începea să se simtă destul de josnic.

– Vai de mine, domnișoară Sheffield, spuse el încet. Am impresia că vă iubiți cu adevărat sora.

– Sigur că o iubesc! izbucni ea. De ce crezi că m-am chinuit atît să o țin departe de tine? Crezi că a fost amuzant? Fiindcă te asigur, sire, că mă pot gândi la multe lucruri mult mai amuzante decît să fiu ținută ostatică în biroul tău.

El o eliberă brusc.

– Credeam, spuse ea trăgîndu-și nasul și frecîndu-și pielea înroșită și abuzată, că iubirea mea pentru Edwina e singurul lucru pe care îl înțelegi perfect, tu, care se presupune că îi ești atît de devotat familiei tale.

Anthony nu spuse nimic, ci doar o privi, și se întrebă dacă nu cumva femeia asta era mult mai profundă decît crezuse la început.

– Dacă ai fi fratele ei, spuse Kate cu o precizie letală, i-ai da voie să se mărite cu unul ca tine?

El nu vorbi multă vreme, destul de multă încît chiar și lui i se păru incomodă tăcerea. Pînă la urmă, spuse:

– Nu are nici o importanță.

Spre lauda ei, Kate nu zîmbi. Nu protestă și nu îl tachină. Atunci cînd vorbi, cuvintele erau spuse pe un ton calm și erau adevărate.

– Cred că am primit răspunsul.

Apoi se răsuci pe călcîie și începu să se îndepărteze de el.

– Soreea mea, spuse el destul de tare încît s-o determine să se oprească, s-a măritat cu ducele de Hastings. Îi cunoști reputația?

Ea se opri, dar nu se întoarse spre el.

– Se știe despre el că îi e fidel soției sale.

Anthony chicoti.

– Înseamnă că nu știi ce reputație are. Cel puțin, nu știi ce reputație avea înainte să se însoare.

Kate se răsuci încet.

– Dacă încerci să mă convingi că afemeiații reformați sînt cei mai buni soți, nu o să obții nimic. Chiar în această cameră, nici acum un sfert de oră, i-ai spus domnișoarei Rosso că nu vezi de ce ai renunța la amantă numai fiindcă ești însurat.

– Cred că am spus că este așa numai dacă nu-ți iubești soția.

Un sunet ciudat ieși de pe nasul ei. Nu era chiar o pufnitură, dar nici o simplă răsufflare, și era clar că, în acel moment, nu-l respecta deloc.

– Și o iubești pe sora mea, lord Bridgerton?

– Sigur că nu, răspuse el. Și nu ți-aș insulta inteligența susținînd altceva. Dar, spuse tare, nedîndu-i voie să-l întreprună, așa cum era sigur că voia să facă, o știu de numai o săptămînă. Nu am nici un motiv să cred că nu o voi iubi după ce vom fi căsătoriți mai mulți ani.

Ea îi încrucișă brațele.

– De ce nu pot să cred nici un cuvînt din tot ce spui?

El ridică din umeri.

– Nu am nici cea mai vagă idee.

Dar știa. Motivul pentru care o alesese pe Edwina era că știa foarte bine că nu o va putea iubi vreodată. O plăcea, o respecta și era sigur că ar fi fost o mamă excelentă pentru copiii lui, dar nu ar fi putut să o iubească, fiindcă între ei nu exista nici o scînteie.

Kate clătină din cap cu o privire dezamăgită, care îl făcu să se simtă mai puțin bărbat.

– Nici eu nu credeam că tu ești un mincinos, spuse ea încet. Un afemeiat și un neobrăzat, da, și poate multe altele. Dar nu un mincinos.

Anthony simți fiecare cuvânt ca pe o lovitură. Ceva neplăcut îi strînse inima. Era ceva ce îl făcea să-și dorească să se repeadă la ea, să o rănească, sau măcar să îi arate că nu are puterea să-l atingă.

– Domnișoară Sheffield, rosti el crud. Nu veți ajunge prea departe fără asta.

Înainte ca ea să apuce să reacționeze, el băgă mîna în buzunar, scoase cheia biroului și o aruncă intenționat la picioarele ei. Fiindcă nu se aștepta, Kate nu reacționează imediat și, cînd întinse mîinile, nici măcar nu atinse cheia. Palmele scoaseră un sunet gol atunci cînd se atinseră, urmat de bufnitura seacă a cheii pe covor.

Rămase nemișcată o clipă, uitîndu-se la cheie, iar Anthony văzu clar momentul în care înțelese că el nici nu intenționase ca ea să prindă obiectul. Rămase nemișcată, apoi îl privi în ochi, cu o expresie plină de ură, și de altceva, mai dureros. Dispreț.

Anthony se simți ca și cum ar fi primit un pumn în stomac. Își stăpîni impulsul ridicol de a se repezi să ridice cheia de la picioarele ei, să se așeze în genunchi și să îi dea obiectul, să-și ceară scuze pentru felul în care se comportase și să o roage să-l ierte.

Dar nu avea să facă vreunul dintre lucrurile astea. Nu voia să se împace și nu avea nevoie ca ea să aibă o opinie favorabilă în ceea ce-l privea. Pentru că acea scînteie, cea care lipsea din relația cu sora ei, cea cu care el intenționa să se însoare, ardea și strălucea atît de puternic încît ar fi putut să lumineze întreaga încăpere. Și nimic altceva nu-l speria mai tare.

Kate rămase nemișcată mult mai mult decît ar fi crezut el că o va face, evident urînd ideea de a se apleca în fața lui, chiar dacă numai ca să ridice cheia care i-ar fi permis să scape, așa cum își dorea, evident.

Anthony se forță să zîmbească, privind spre podea și apoi spre ea.

– Nu doriți să plecați, domnișoară Sheffield? întrebă el pe un ton prea calm.

Văzu cum ei îi tremură bărbia și cum înghite în sec. Apoi, brusc, se aplecă și ridică obiectul.

– Nu o să te însori niciodată cu sora mea, jură ea pe un ton jos și încărcat, care îi dădu fiori. Niciodată.

Apoi, cu un clinchet decisiv, deschise ușa și dispăru.

Două zile mai târziu, Kate era încă furioasă. Nu o ajutase cu nimic faptul că în după-amiaza de după spectacolul muzical sosise un buchet imens pentru Edwina, cu un cartonaș pe care scria „Îți doresc o recuperare rapidă. Seara trecută a fost plictisitoare fără prezența ta luminoasă” și semnat Bridgerton.

Mary oftase și se mirase în jurul biletului. I se părea poetic, minunat, scris de un bărbat îndrăgostit. Dar Kate știa adevărul. Biletul era mai mult o insultă la adresa ei decît un compliment pentru Edwina.

Plictisitoare într-adevăr, își spunea ea furioasă privind biletul, acum așezat pe o masă din sufragerie, și întrebîndu-se cum ar putea face să pară că a fost un accident, dacă l-ar rupe în bucăți. Poate că nu știa prea multe despre afacerile sentimentale dintre bărbați și femei, dar putea pune viața gaj că orice ar fi simțit vicontele în biroul său în acea seara, nu fusese plictiseală.

Nu venise, în orice caz, în vizită. Kate nu-și putea imagina de ce, dat fiind că ar fi fost o și mai mare jignire pentru ea dacă

ar fi luat-o pe Edwina la plimbare. În momentele ei cele mai fanteziste, îi plăcea să se flateze gândindu-se că nu a venit fiindcă îi era teamă să dea ochii cu ea, dar știa că e cu totul neadevărat. Bărbatul ăla nu se temea de nimeni, și cu atât mai puțin de o fată bătrână simplă, pe care probabil că o sărutase dintr-o combinație de curiozitate, furie și milă.

Kate traversă camera spre o fereastră și se uită de-a lungul străzii Milner. Nu era cel mai pitoresc peisaj londonez, dar măcar nu se mai uita la bilet. Mila pe care bănuia că o simte el era cea care o supăra cel mai mult. Se ruga ca orice ar fi participat la sărutul acela, curiozitatea și furia să fi fost mai puternice decât mila. Nu credea că ar fi putut suporta ca lui să-i fie milă de ea.

Dar Kate nu apucă să se gîndească prea mult la sărut și la ce ar fi putut sau nu să însemne, fiindcă în acea după-amiază, cea în care sosiseră florile, sosi o invitație cu mult mai neliniștitoare decât orice ar fi putut face lordul Bridgerton de unul singur. Se părea că prezența lor era dorită la o petrecere de la casa din provincie a familiei, petrecere organizată destul de pe neașteptate de către lady Bridgerton. Mama diavolului. Iar Kate nu avea cum să refuze. Numai un cutremur și un uragan combinate cu o tornadă, nici unul probabil în Anglia, deși Kate încă mai spera la un uragan fără tunete și fulgere, ar fi oprit-o pe Mary din a merge la petrecerea bucolică a familiei Bridgerton, cu Edwina după ea. Și nu i-ar fi permis lui Kate să rămînă singură în Londra, de capul ei. Și nici Kate nu ar fi lăsat-o pe Edwina să meargă fără ea.

Viconte nu avea scrupule și probabil că ar fi sărutat-o pe Edwina la fel cum o sărutase și pe ea, iar Kate nu-și putea imagina că Edwina ar fi destul de puternică să reziste unor astfel de avansuri. Probabil că i s-ar părea foarte romantic și s-ar îndrăgosti pe loc.

Chiar și lui Kate îi fusese greu să-și păstreze calmul atunci când el o sărutase. Pentru un moment binecuvîntat, uitase de tot și nu cunoscuse decît senzația minunată că este prețuită și dorită, ba nu, chiar indispensabilă. Și acesta era un sentiment puternic. Era aproape destul să facă doamnele să uite că acela care le sărută este un afemeiat neisprăvit. Aproape, dar nu suficient de puternic.

Capitolul VIII

Așa cum știe oricare cititor fidel al acestui ziar, în Londra există două tabere care vor rămîne mereu în opoziție. Aceea a mamelor ambițioase și aceea a burlacilor convinși.

Mama ambițioasă are fiice de măritat. Burlacul convins nu dorește o soție. Conflictul e evident pentru oricine are puțină minte sau, cu alte cuvinte, pentru jumătate dintre cititori.

Autoarea nu știe cine este pe lista invitațiilor petrecerii lui lady Bridgerton, dar surse bine informate spun că aproape fiecare tînără domnișoară de măritat va merge în Kent săptămîna viitoare.

Acest lucru nu surprinde pe nimeni. Lady Bridgerton nu ascunde faptul că vrea să-și însoare fiii, motiv pentru care toate mamele ambițioase o adoră, mai ales fiindcă e clar că frații Bridgerton fac parte dintre cei mai convinși burlaci.

Dacă ar fi să ne luăm după carnețelele de pariuri, atunci măcar unul dintre frați va auzi clopote de nuntă înainte de anul nou.

Deși autoarei îi pare rău că trebuie să fie de acord cu carnetele de pariuri, care sînt scrise de bărbați și, deci, sînt greșite din principiu, ea trebuie să spună că e de acord cu predicția lor.

Lady Bridgerton va avea, curînd, o noră. Dar cine va fi aceasta și cu care dintre frați se va mărita, dragă cititorule, încă nu știe nimeni.

*Jurnalul de societate al lui lady Whistledown, 29 aprilie
1814*

O săptămână mai târziu, Anthony era în Kent, în biroul său privat, mai exact, așteptând să înceapă petrecerea mamei sale. Văzuse lista de invitați. Era evident motivul pentru care Violet dădea această petrecere, anume să-l însoare măcar pe unul dintre fiii ei, preferabil pe el. Aubrey Hall, reședința ancestrală a familiei Bridgerton, va fi plină ochi de domnișoare de măritat, una mai frumoasă și mai proastă decît cealaltă. Ca să păstreze un oarecare echilibru, lady Bridgerton fusese nevoită să invite și cîțiva domni, dar nici unul nu era la fel de bogat și de suspus ca fiii ei, cu excepția celor cîțiva care erau însurați.

Mama, se gîndi Anthony, nu era cunoscută pentru subtilitatea ei. Cel puțin nu cînd era vorba despre bunăstarea copiilor ei, așa cum o înțelegea ea. Nu îl mirase faptul că invitase familia Sheffield. Mama spusese de mai multe ori că îi place doamna Sheffield. Și fusese obligat să asculte teoria ei cum că părinții buni fac copii buni de suficient de multe ori ca să știe ce însemna asta.

Simțise un fel de satisfacție resemnată la vederea numelui Edwinei pe lista invitaților. Abia aștepta să îi ceară mîna și să termine cu toată afacerea asta. Avea un sentiment neplăcut din cauza celor petrecute între el și Kate, dar acum nu prea mai avea ce să facă, dacă nu voia să se deranjeze să-și caute altă soție.

Și nu voia să facă asta. Odată ce el decidea ceva, în acest caz, să se însoare, nu vedea nici un motiv de amînare. Amînările erau pentru cei care aveau mai mult timp pe lume. Anthony evitase capcana căsătoriei aproape zece ani, dar acum, că se hotărîse să se însoare, nu prea vedea de ce ar mai aștepta.

Căsătorește-te, procrează și mori. Asta era viața nobilului englez, chiar și a celor ai căror tați și unchi nu muriseră pe neașteptate la treizeci și opt și, respectiv, treizeci și patru de ani.

Era clar că nu avea decît să o evite pe Kate Sheffield. Probabil că va trebui și să-și ceară scuze. Nu va fi ușor, fiindcă ultimul lucru pe care și-l dorea era să se umilească în fața ei, dar șoapta conștiinței se transformase într-un murmur surd, iar el știa că ea merita scuzele lui. Probabil că merita și mai mult, dar Anthony nu voia să se întrebe ce anume. În plus, dacă nu vorbea cu ea, probabil că s-ar fi opus unei căsătorii între el și Edwina pînă la ultima suflare.

Era, evident, momentul să acționeze. Dacă vreun loc era destul de romantic pentru o cerere în căsătorie, atunci Aubrey Hall era acela. Construită la începutul secolului al optsprezecelea, din piatră galbenă, era așezată într-o curte înverzită din mijlocul unui parc plin de grădini înflorite. Vara apăreau trandafirii, dar acum grădinile erau pline de zambile și lalele aduse de mama lui din Olanda.

Anthony se uită în cealaltă parte a camerei, pe fereastră afară, în curtea în care se înălțau ulmi maiestuoși de jur împrejurul casei. Umbreau intrarea și, îi plăcea lui să creadă, făceau reședința să pară mai mult parte a naturii și mai puțin o casă de țară tipică pentru aristocrație, monument construit de om în cinstea bogăției, a poziției și a puterii. În împrejurimi erau mai multe iazuri, un pîrîu și nenumărate dealuri și văi, fiecare cu amintirea lui din copilărie. Despre tatăl lui.

Anthony închise ochii și expiră. Îi plăcea să vină la Aubrey Hall, dar peisajul și mirosurile familiare îi aminteau de tata cu atîta claritate că era aproape dureros. Chiar și acum, la doisprezece ani după moartea lui Edmund Bridgerton, el încă se mai aștepta să-l vadă apărînd din spatele clădirii cu cel mai mic dintre frați pe umerii săi, țipînd de încîntare.

Imaginea îl făcu să rîdă. Copilul putea fi și băiat, și fetiță. Edmund nu făcea discriminări cînd era vorba să se joace de-a calul. Dar oricine ar fi fost pe umerii lui, cu siguranță era

urmărit de o bonă care insista să termine cu joaca și să lase copilul înapoi în camera lui, unde îi e locul.

– Tată, șopti Anthony uitându-se la portretul lui Edmund de deasupra șemineului. Cum o să reușesc să îți calc pe urme?

Probabil că aceea era cea mai mare realizare a tatălui său, familia pe care o conducea cu iubire și veselie, ceva ce adesea lipsea din rîndul aristocraților. Anthony se întoarse din fața tabloului și merse la fereastră, privind trăsurile care soseau. După-amiază venise multă lume, și fiecare mijloc de transport mai aducea o tînără domnișoară cu ochii strălucind de fericirea de a fi primit o invitație la petrecerea familiei Bridgerton.

Mama sa nu dădea adesea petreceri atît de mari în casa ei din provincie. Cînd o făcea, totuși, era evenimentul sezonului. Deși adevărul era că nici unul dintre ei nu petrecea atît de mult timp la Aubrey Hall. Anthony bănuia că și mama sa suferea aici, la fel ca și el, din cauza amintirilor despre Edmund. Copiii mai mici nu aveau așa de multe amintiri aici, fiindcă fuseseră crescuți mai mult la Londra. Cu siguranță că nu-și aminteau de plimbările pe cîmp, de pescuit sau de casa din copac.

Hyacinth, care avea doar unsprezece ani, nici măcar nu fusese vreodată ținută în brațe de tatăl ei. Anthony încerca să umple acel gol pe cît de bine putea, dar știa că nu încapă comparație.

Ofînd obosit, se aplecă pe marginea ferestrei, încercînd să se decidă dacă vrea sau nu să bea ceva. Se uita în gol peste pajiștea din fața casei, cînd o trăsură clar mai sărăcăcioasă decît celelalte intră în curte. Nu era stricată sau murdară și era bine construită. Dar nu avea blazoanele cu care erau decorate celelalte și părea a avea suspensiile mai puțin trainice, ca și cum nu ar fi fost tocmai confortabilă.

Probabil că erau femeile Sheffield, înțelese el. Ceilalți oaspeți aveau averi considerabile. Numai ele fuseseră nevoite să închirieze o trăsură pe perioada sezonului de baluri.

Unul dintre servitorii familiei Bridgerton, îmbrăcat într-o livrea elegantă, de un albastru pal, sări să deschidă ușa trăsurii, și din ea ieși Edwina Sheffield, arătînd minunat într-o rochie galbenă de călătorie, cu o bonetă asortată. Anthony nu era destul de aproape ca să-i vadă figura, dar era destul de ușor de imaginat că are obrajii trandafirii și ochii minunați, de culoarea cerului curat.

Urmă doamna Sheffield. Numai cînd o văzu alături de fiica sa înțelese cît de mult semănau. Amîndouă erau încîntător de grațioase și micuțe, și, în timp ce vorbeau, el observă că aveau aceeași postură. Înclinau capul în același fel și se mișcau aidoma.

Edwina va fi la fel de frumoasă. Era o calitate pentru o soție, deși, Anthony aruncă o privire poznașă spre portretul tatălui său, el nu îi va fi alături ca să o vadă îmbătrînind.

În sfîrșit, din trăsură coborî și Kate. Atunci Anthony își dădu seama că-și ținuse respirația. Ea nu se mișca la fel ca celelalte două femei din familia ei. Ele erau delicate și acceptaseră ajutorul servitorului, sprijinindu-se de mîna lui cu o îndoitură grațioasă din încheietură. Kate, însă, aproape că sărise direct jos. Se sprijinise de brațul întins al servitorului, dar nu părea a avea nevoie de ajutorul lui. Cînd picioarele îi atinseră pămîntul, se îndreptă și se uită la fațada casei. Totul la ea era direct, sincer, iar Anthony nu se îndoia că, dacă ar fi fost suficient de aproape încît să-i vadă ochii, i-ar fi surprins privirea deschisă.

Oricum, după ce l-ar fi zărit pe el, în ochii ei s-ar fi citit dispreț și, poate, un strop de ură. Asta și merita. Un domn nu se purta cu o doamnă așa cum se purtase el cu Kate Sheffield, pentru ca apoi să se aștepte ca ea să aibă o părere bună despre el.

Kate se întoarse spre mama și sora ei și rosti ceva, făcînd-o pe Edwina să rîdă și pe Mary să zîmbească indulgent. Anthony își dădu seama că nu le văzuse prea des vorbind una cu cealaltă. Erau o familie în adevăratul sens al cuvîntului. Se simțeau confortabil una cu cealaltă și se priveau cu căldură cînd discutau. Era fascinant mai ales fiindcă știa că Mary și Kate nu sînt rude de sînge. Începea să înțeleagă că există legături mai puternice decît cele de sînge. În viața lui nu era loc pentru așa ceva. Motiv pentru care, cînd se va însura, femeia care îi va fi alături la altar va fi Edwina.

Kate se așteptase să fie impresionată de Aubrey Hall, dar nu credea că va fi vrăjită. Casa era mai mică decît își imaginase. Era oricum mai mare decît orice clădire în care locuise ea, dar conacul nu era un gigant care întrerupea peisajul ca un castel medieval nelalocul lui. Mai degrabă Aubrey Hall părea inimă. Era bizar să descrii drept inimă o casă cu peste cincizeci de camere, dar turnurile și crenelurile aproape că o făceau să pară o casă de poveste, mai ales cu soarele după-amiezii care dădea pietrei galbene o strălucire roșiatică. Aubrey Hall nu avea nimic auster sau impozant, iar lui Kate îi plăcu imediat.

– Nu e minunată? șopti Edwina.

Kate aprobă.

– Destul de frumoasă ca să merite să petreci o săptămînă în compania omului ăluia îngrozitor.

Edwina rîse, iar Mary o certă, dar îi zîmbi indulgent. Spuse, uitîndu-se spre servitorul care le primise și care acum era în spatele trăsorii ca să descarce bagajele:

– Nu ar trebui să vorbești așa, Kate. Nu știi niciodată cine te aude, și nu e frumos să vorbești așa despre gazda noastră.

– Nu te teme, nu m-a auzit, răspuse Kate. În plus, credeam că lady Bridgerton e gazda. Ea ne-a invitat.

– Dar casa este proprietatea vicontelui, spuse Mary.

– Foarte bine, cedă Kate, arătînd spre Aubrey Hall cu un gest dramatic al mîinii. Odată ce voi intra pe aceste coridoare voi fi o dulceață și o lumină.

Edwina pufni.

– Asta chiar c-aș vrea să văd.

Mary îi aruncă o privire lui Kate.

– Dulceață și lumină să fii și prin grădini, spuse.

Kate zîmbi doar.

– Serios, Mary, o să mă port foarte frumos. Promit.

– Te rog să faci tot ce poți ca să-l eviți pe viconte.

– Așa voi face, promise Kate.

Dacă și el face tot posibilul s-o evite pe Edwina.

Apăru un servitor care le făcu semn spre sala cea mare de la intrare.

– Vă invit să intrați. Lady Bridgerton abia așteaptă să-și salute oaspeții.

Cele trei femei din familia Sheffield se întoarseră și se îndreptară spre ușa de la intrare. În timp ce urcau treptele înguste, Edwina se întoarse spre Kate și, cu un zîmbet șiret, rosti:

– De aici încep dulceața și lumina, surioară.

– Dacă nu am fi în public, răspuse Kate pe un ton la fel de scăzut, ar fi trebuit să te lovesc.

Lady Bridgerton era în sala cea mare, iar Kate văzu fundele poalelor unei rochii aparținînd, fără doar și poate, celor venite înaintea lor, cum dispăreau în sus pe scări, spre dormitoare.

– Doamnă Sheffield! strigă lady Bridgerton apropiindu-se de ele. Mă bucur să vă revăd. Și pe dumneavoastră, domni-

șoară Sheffield, adăugă, întorcându-se spre Kate. Sînt încîntată că ne-ați acceptat invitația.

– E foarte frumos din partea dumneavoastră că ne-ați invitat, răspuse Kate. E o plăcere să scapi din oraș pentru o săptămîină.

Lady Bridgerton zîmbi.

– Vă place provincia, deci?

– Mă tem că da. Londra e interesantă și merită vizitată, dar prefer cîmpurile înverzite și aerul proaspăt al provinciei.

– Și fiul meu simte la fel, spuse vicontesa. Petrece mult timp în oraș, dar o mamă știe adevărul.

– Vicontele? întrebă Kate neîncrezătoare.

Părea a fi un mare crai, și toată lumea știa că habitatul lor natural era orașul.

– Da, Anthony. Am locuit aici aproape tot timpul cînd era el mic. Mergeam în Londra pentru sezonul de baluri, desigur, fiindcă îmi plac mult petrecerile și evenimentele, dar nu stăteam niciodată mai mult de cîteva săptămîni. Numai după moartea soțului meu ne-am mutat reședința la oraș.

– Condoleanțele mele, murmură Kate.

Vicontesa o privi trist.

– Mulțumesc. Nu mai e cu noi de mulți ani, dar încă îmi lipsește în fiecare zi.

Kate simți un nod în gît. Își amintea cît de mult se iubiseră Mary și tatăl ei, și știa că e în prezența altei femei care iubise cu adevărat. Dintr-o dată se simți foarte tristă. Și Mary, și vicontesa își pierduseră soții și, ei bine... Poate era tristă mai ales pentru că ea nu va cunoaște niciodată binecuvîntarea iubirii adevărate.

– Dar să nu ne întristăm, spuse lady Bridgerton dintr-o dată, zîbind cam prea vesel și răsucindu-se spre Mary. Nu am făcut cunoștință cu cealaltă fiică a dumneavoastră.

– Nu? Întrebă Mary încruntându-se. Presupun că așa este. Edwina nu a reușit să participe la spectacolul muzical găzduit de dumneavoastră.

– Te-am văzut, desigur, de departe, îmi spuse vicontesa Edwinei, zîmbindu-i fermecător.

Mary le făcu prezentările, iar Kate nu putu să nu observe privirea evaluativă pe care i-o aruncă lady Bridgerton surorii ei. Nu încăpea îndoială. Decisese că Edwina va fi o membră minunată a familiei ei.

După alte cîteva momente de discuție politicoasă, lady Bridgerton le oferi ceai, cît timp bagajele erau duse în camerele lor, dar ele refuzară, fiindcă Mary era obosită și voia să se odihnească.

– Cum doriți, spuse vicontesa chemînd o cameristă. Rose o să vă conducă în camerele dumneavoastră. Cina e servită la opt. Pot să vă mai ofer și altceva înainte să vă retrageți?

Mary și Edwina clătinară din cap, și Kate era cît pe ce să facă la fel, dar în ultimul moment rosti repede:

– De fapt, aș vrea să vă întreb ceva.

Lady Bridgerton zîmbi cu căldură.

– Sigur.

– Am observat, cînd am ajuns, că aveți niște grădini foarte mari. Credeți că aș putea să mă plimb puțin?

– Deci ești și grădinăreasă? Întrebă lady Bridgerton.

– Nu una foarte bună, recunosc Kate, dar admir întotdeauna o mîină expertă.

Vicontesa roși.

– Mi-ai face o onoare dacă te-ai plimba prin grădină. E mîndria mea. Nu mă mai ocup prea mult de ea acum, dar cînd Edmund...

Se opri și își dresе glasul.

– Cînd locuiam mai des aici, eram mereu plină de pămînt.

Mama mea era tot timpul supărată pe mine din cauza asta.

– Și, îmi imaginez, la fel era și grădinarul, spuse Kate.

Zîmbetul vicontesei se transformă în rîs.

– Chiar așa! Era un om îngrozitor, care spunea mereu că femeile nu știu despre flori decît cum să le accepte drept cadou. Dar era foarte talentat, așa că am învățat să-l suport.

– Și el pe dumneavoastră?

Lady Bridgerton zîmbi viclean.

– Nu, el nu a reușit niciodată. Dar asta nu m-a oprit.

Kate zîmbi, simțindu-se imediat mai apropiată de femeia mai în vîrstă din fața ei.

– Dar nu vreau să vă mai rețin, spuse aceasta. O să vă conducă Rose sus și o să vă ajute să despachetați. Și, domnișoară Sheffield, îi spuse ea lui Kate, dacă doriți, pot să vă arăt grădinile cîndva, săptămîna asta. Mă tem că acum sînt prea ocupată cu primirea oaspeților, dar mi-ar face mare plăcere să îmi fac timp pentru dumneavoastră mai tîrziu.

– Mi-ar plăcea. Mulțumesc, spuse Kate.

Apoi ea, Mary și Edwina o urmară pe cameristă la etaj.

Anthony ieși de după ușa biroului său, care era întredeschisă, și merse spre mama sa.

– Te-am văzut salutîndu-le pe doamnele Sheffield? întrebă el, deși știa foarte bine că așa era.

Oricum, biroul său era prea departe ca să fi auzit ceva din ce se spusese, așa că decise că era cazul să îi pună cîteva întrebări mamei sale.

– Ele erau, da, spuse Violet. Sînt o familie minunată. Nu crezi?

Anthony mormăi.

– Mă bucur că le-am invitat.

Fiul ei nu răspunse, deși se gîndi să mai mormăie o dată.

– Le-am adăugat pe listă în ultima clipă.

– Nu știam, murmură el.

Violet aprobă.

– A fost nevoie să mai chem trei domni din sat ca să echilibrăm numărul.

– Deci în seara asta vine pastorul la cină?

– Împreună cu fratele lui, care e în vizită, și cu fiul său.

– Dar tînărul John are numai șaisprezece ani.

Violet ridică din umeri.

– Eram disperată.

Anthony se gîndi la asta. Mama sa era într-adevăr disperată să le aibă la petrecere pe femeile din familia Sheffield, dacă asta însemna că trebuie să invite la cină un adolescent de șaisprezece ani. Nu e vorba că nu-l putea invita la masă. Cînd nu erau petreceri formale, familia Bridgerton nu ținea cont de standarde și chema copiii să mănînce la masa adulților, indiferent de vîrsta lor. Prima dată cînd Anthony mersese în vizită la un prieten fusese șocat că trebuie să mănînce în camera copiilor.

Oricum, o petrecere era o petrecere, și nici chiar Violet Bridgerton nu permitea copiilor să stea la masă cu adulții.

– Înțeleg că le cunoști pe amîndouă fiicele doamnei Sheffield.

Anthony aprobă.

– Mi se par încîntătoare amîndouă, continuă ea. Nu sînt foarte bogate, dar eu am spus mereu că, atunci cînd îți alegi un soț sau o soție, averea nu contează la fel de mult precum caracterul. Bineînțeles, dacă nu ești într-o situație disperată.

– În care eu, spuse Anthony, așa cum sînt sigur că te pregăteai să-mi amintești, nu sînt.

Violet pufni și îi aruncă o privire de sus.

– Eu nu m-aș lua peste picior atît de repede, fiule. Nu spun decît adevărul. Ar trebui să-i mulțumești lui Dumnezeu că nu

ești nevoit să te însori cu vreo moștenitoare bogată. Majoritatea bărbaților nu au posibilitatea să-și aleagă pe cine vor, să știi.

Anthony zîmbi.

– Ar trebui să-i mulțumesc lui Dumnezeu? Sau mamei?

– Ești un neobrăzat.

El chicoti încet.

– Un neobrăzat pe care tu l-ai crescut.

– Și n-a fost ușor, dă-mi voie să te asigur, mormăi ea.

El se aplecă și o sărută pe obraz.

– Distracție plăcută la salutat oaspeții, mamă.

Ea se uită urît la el, dar era evident că nu o face serios.

– Unde te duci? Întrebă în timp ce el se îndepărta.

– Să mă plimb.

– Chiar așa?

El se răsuci, uimit că pe ea o interesa atât de mult.

– Da, chiar așa. E vreo problemă în asta?

– Absolut nici una, răspunse ea. Doar că nu ai mai ieșit la plimbare, așa, numai de plăcere, de foarte mult timp.

– Nu am mai fost de mult la țară, comentă el.

– E adevărat, cedă ea. Atunci ar fi bine să te plimbi prin grădină. Florile de primăvară au îmbobocit și e minunat. Nu vezi așa ceva în Londra.

Anthony dădu din cap.

– Ne vedem la cină.

Violet zîmbi și îi făcu semn cu mîna, privindu-l cum dispăre înapoi în biroul său, care era chiar pe colțul clădirii și care avea o ușă ce dădea afară. Interesul fiului ei mai mare pentru familia Sheffield era neobișnuit. Acum, dacă și-ar fi putut da seama și de care dintre ele era atras...

La un sfert de oră după aceea, Anthony se plimba prin grădinile mamei sale, bucurându-se de soarele cald și de vînticelul răcoros, cînd auzi sunetul unor pași ușori în apropiere. Deveni curios. Oaspeții erau cu toții în camere, iar grădinarul era liber astăzi. Credea că va fi singur aici.

Se răsuci în direcția de unde auzise zgomotul de pași, mergînd încet pînă la capătul aleii. Se uită în dreapta, apoi în stînga, apoi o văzu. Era ea. De ce se mai mira? Kate Sheffield, îmbrăcată într-o rochie liliachiu deschis, asortată cu zambilele și cu irișii. Stătea lîngă o arcadă decorativă care vara era acoperită de trandafiri cățărațori, albi și roz. O privi un moment cum atinge cu vîrfurile degetelor o plantă al cărei nume nu și-l putea aminti, aplecîndu-se apoi ca să miroasă o lalea olandeză.

– Nu miros, strigă el îndreptîndu-se încet spre ea.

Kate se îndreptă imediat, reacționînd din tot corpul chiar înainte să-l vadă. Își dădu seama că îi recunoscuse glasul, și se simți neașteptat de mulțumit. Pe măsură ce se apropia, arătă spre un boboc de un roșu aprins și spuse:

– Sînt rare în Anglia și, din păcate, nu au miros.

Ea așteptă mai mult decît s-ar fi așteptat el înainte să răspundă.

– Nu am mai văzut niciodată lalele.

Ceva din asta îl făcu să zîmbească.

– Niciodată?

– Nu în pămînt, explică ea. Edwina a primit multe buchete, iar florile cu bulb sînt la modă în perioada asta a anului. Dar nu am văzut nici una crescînd.

– Sînt preferatele mamei, spuse Anthony aplecîndu-se și culegînd una. Ele și zambilele, normal.

Ea zîmbi curioasă.

– Normal? repetă.

– Sora mea cea mai mică se numește Hyacinth -zambilă, spuse el oferindu-i floarea. Nu știi?

Ea scutură din cap.

– Nu știam.

– Înțeleg, murmură el. Sîntem faimoși pentru că avem numele în ordine alfabetică, de la Anthony pînă la Hyacinth. Dar presupun că eu știu mai multe despre tine decît știi tu despre mine.

Kate făcu ochii mari la auzul afirmației sale enigmatice, dar nu spuse decît:

– S-ar putea să fie adevărat.

Anthony ridică o sprînceană:

– Sînt șocat, domnișoară Sheffield. Am renunțat la orice apărare, și mă așteptam să-mi răspunzi „Știu destule despre tine”.

Kate încercă să nu se strîmbe cînd îl auzi imitînd-o, dar rosti cu o expresie foarte ironică:

– I-am promis lui Mary că o să mă port frumos.

Anthony rîse tare.

– Destul de ciudat, spuse Kate, dar Edwina a reacționat cam la fel.

El puse o mîină pe arcadă, evitînd cu grijă țepii tufei de trandafiri.

– Sînt extraordinar de curios să aflu ce înseamnă să te porți frumos.

Ea ridică din umeri și se jucă puțin cu laleaua pe care o ținea în mîină.

– Probabil că o să aflu și eu pe măsură ce trece timpul.

– Dar nu ai voie să te cerți cu gazda, așa e?

Kate îi aruncă o privire arogantă.

– Am discutat puțin pe tema asta, dacă ești sau nu gazda noastră, sire. Pînă la urmă, mama ta ne-a invitat.

- E adevărat, aprobă el, dar casa e proprietatea mea.
- Da, mormăi ea, așa a spus și Mary.

El zîmbi.

- Te chinuie lucrul ăsta, așa e?
- Să mă port frumos cu tine?

El dădu din cap.

- Nu e cel mai ușor lucru pe care l-am făcut vreodată.

Expresia de pe chipul lui se schimbă puțin, ca și cum nu ar mai fi vrut să o tachineze. Ca și cum acum se gîndea la cu totul altceva.

- Dar nu e nici cel mai greu, așa e? murmură.
- Nu-mi placi, sire, se repezi ea.
- Nu, spuse el amuzat. Nici nu credeam asta.

Kate începu să se simtă ciudat, la fel cum se simțise în biroul lui, chiar înainte să o sărute. Avea un nod în gît și i se încălziseră palmele. Și în interior, ei bine, nu știa cum să descrie senzația de tensiune și înfiorare din abdomen. Instinctiv, și poate ca să se apere, făcu un pas înapoi. El părea amuzat, ca și cum ar fi știut exact ce gîndește ea.

Kate se jucă din nou cu tulpina florii, apoi izbucni:

- Nu ar fi trebuit să rupi asta.
- Trebuie să primești și tu o lalea, spuse el scurt. Nu e drept ca Edwina să primească toate florile.

Stomacul lui Kate, deja tensionat și înfiorat, se răsuci.

– Oricum, reuși ea să spună, grădinarul nu va aprecia că i-ai mutilat grădina.

El zîmbi viclean.

- O să creadă că a rupt-o unul dintre frații mei mai mici.
- Ea nu se putu abține și zîmbi.

– Ar trebui să te respect mai puțin pentru că gîndești așa, spuse ea.

- Dar nu o faci, așa e?

Ea clătină din cap.

– Pe de altă parte, nu cred că aş putea avea o opinie mai proastă despre tine.

– Au, spuse el scuturînd arătătorul spre ea. Credeam că te porţi frumos.

Kate se uită în jur.

– Nu contează, dacă nu mă aude nimeni. Nu?

– Te aud eu.

– Tu clar nu contezi.

Anthony se apleca mai mult spre ea.

– Cred că numai eu contez în privinţa asta.

Kate nu răspunse şi nici măcar nu se uită la el. Cînd privea în ochii lui adînci, avea fluturi în stomac.

– Domnişoară Sheffield? murmură el.

Ea ridică privirea. Mare greşeală. Stomacul i se întoarse pe dos.

– De ce m-ai căutat? întrebă ea.

Anthony împinse în arcada de lemn şi se îndreptă.

– De fapt, nu te-am căutat. Şi eu am fost surprins să te găsesc aici.

Deşi, se gîndi el furios, n-ar fi trebuit să se mire. Trebuia să-şi fi dat seama că mama lui pune ceva la cale din momentul în care îi sugerăse pe unde să se plimbe. Dar era posibil ca ea să-l împingă către această domnişoară Sheffield? Cu siguranţă că ea nu ar alege-o pe Kate în locul Edwinei ca potenţială noră.

– Dar acum, că te-am găsit, spuse el, chiar voiam să-ţi spun ceva.

– Ceva ce nu ai spus deja? îl împunse ea. Nu-mi pot imagina.

El îi ignoră ironia.

– Voiam să-ţi cer iertare.

Kate deveni atentă: Gura i se deschise de uimire și făcu ochii mari.

– Poftim? spuse ea.

Lui Anthony i se păru că glasul îi sunase ca acela al unei broaște.

– Îți datorez scuze pentru comportamentul meu de acum câteva zile, spuse el. Am fost foarte nepoliticos.

– Îți ceri scuze pentru că m-ai sărutat? întrebă ea, încă uimită.

Pentru că o sărutase? Nici măcar nu se gândise la așa ceva. Nu își ceruse niciodată iertare pentru vreun sărut și nu sărutase pe nimeni care să aștepte scuze pentru asta. El se referise la lucrurile mai neplăcute pe care i le spusese după ce o sărutase.

– Da, minți el. Pentru că te-am sărutat. Și pentru ce am spus, de asemenea.

– Înțeleg, murmură ea. Nu credeam că unul ca tine și-ar cere scuze.

El mișcă degetele, apoi strânse pumnul. Era enervant felul în care ea trăgea tot felul de concluzii în ceea ce-l privea.

– Eu fac asta, spuse el pe un ton apăsător.

Ea respiră adânc, apoi expiră lung.

– Îți accept scuzele.

– Excelent, spuse el zîmbind cu tot chipul. Îmi permiți să te conduc înapoi acasă?

Ea dădu din cap.

– Dar să nu crezi că asta înseamnă că m-am răzgîndit brusc și sînt de acord să te însori cu Edwina.

– Nici nu aș visa că ești atît de ușor de convins, spuse el sincer.

Ea se întoarse și îl privi direct.

– Orice ai spune, m-ai sărutat, spuse ea scurt.

– Și tu m-ai sărutat pe mine, nu rezistă el.

Obrajii ei se colorară într-un trandafiriu delicios.

– Orice ai spune, s-a întâmplat, repetă ea hotărâtă. Și dacă te-ai însura cu Edwina, în ciuda reputației tale, pe care eu nu o consider neînsemnată...

– Nu, nici nu credeam așa ceva, murmură el, întrerupînd-o pe un ton cald.

Ea îi aruncă o căutătură urfă.

– În ciuda reputației tale, sărutul ar fi mereu între noi. Odată ce s-a întâmplat, nu-l poți face să dispară.

Drăcușorul de pe umărul lui Anthony aproape că îl făcu să întrebe „Ce să dispară?”, numai că să o forțeze să repete „Sărutul”, dar în loc de asta i se făcu milă de ea și nu spuse nimic. În plus, avea dreptate. Sărutul ar fi existat mereu între ei. Chiar și acum, îmbujorată de stînjeneală și cu buzele țuguiate de enervare, el se întreba cum ar fi s-o ia în brațe și ce gust ar avea buzele ei, dacă el și-ar trece limba pe marginea lor.

Oare ar mirosi a flori? Sau a crini și a săpun, parfumul care îl înnebunea? Oare s-ar topi în îmbrățișare? Sau l-ar împinge și ar fugi spre casă? Nu exista decît o singură cale de-a afla, și dacă ar fi făcut asta și-ar fi distrus orice șansă la a se însura cu Edwina.

Dar, așa cum Kate observase deja, poate că mariajul cu sora ei ar fi fost mult prea complicat. Nu se făcea să îți fugă ochii după cumnata ta. Poate că era momentul să-și caute o altă mireasă, deși perspectiva i se părea apăsătoare.

Poate că era momentul să o sărute din nou pe Kate Sheffield, aici, în grădina minunată de la Aubrey Hall, cu florile la picioare și cu parfumul de liliac în aer. Poate...

Poate.

Capitolul IX

Bărbații sînt creaturi ale contrariilor. Inimile și mințile nu le sînt niciodată de acord una cu cealaltă. Și, așa cum femeile știu prea bine, acțiunile lor sînt ghidate de cu totul altceva.

*Jurnalul de societate al lui lady Whistledown, 29 aprilie
1814*

Sau poate că nu. În timp ce Anthony calcula cel mai potrivit drum spre buzele ei, auzi sunetul oribil al vocii fratelui său mai tînăr.

– Anthony! strigă Colin. Aici erai.

Domnișoara Sheffield, neștiind, din fericire, cît de aproape fusese de a fi sărutată pînă-și pierdea cunoștința, se întoarce și-l privi apropiindu-se.

– Într-o bună zi, mormăi Anthony, o să fiu nevoit să-l omor. Kate se răsuci spre el.

– Ai spus ceva, sire?

Anthony o ignoră. Probabil că era cea mai bună opțiune, fiindcă, dacă nu o ignora, o dorea cu disperare, și asta era, așa cum el știa prea bine, o cale sigură către dezastru. Adevărul era că probabil ar fi trebuit să-i mulțumească lui Colin pentru întrerupere. Dacă ar mai fi avut cîteva secunde la dispoziție, ar fi sărutat-o pe Kate Sheffield, iar asta ar fi fost cea mai mare greșeală din viața sa.

Un singur sărut putea fi, probabil, scuzat, mai ales la cât de mult îl provocase în acea seară, în birou. Dar două... Ei bine, două ar fi cerut ca un bărbat onorabil să renunțe la a o mai curta pe Edwina Sheffield. Iar Anthony nu era tocmai pregătit să renunțe la onoare.

Nu-i venea să creadă cât de aproape fusese să renunțe la planul de a se însura cu Edwina. Ce era în mintea lui? Edwina era mireasa perfectă pentru el. Numai când sora ei băgăcioasă era în preajmă devenea puțin confuz.

– Anthony, spuse Colin din nou, când se apropie de ei. Și domnișoara Sheffield.

Îi privi curios, fiindcă știa bine că nu se înțeleg.

– Ce surpriză.

– Eu exploram grădinile mamei voastre, spuse Kate, și am dat peste fratele dumneavoastră.

Anthony aprobă din cap.

– Au venit Daphne și Simon, spuse Colin.

Anthony se întoarse către Kate și explică:

– Sora mea și soțul ei.

– Ducele? întrebă ea politicos.

– Chiar el, mormăi vicontele.

Colin rîse auzind tonul fratelui său.

– El nu a fost de acord cu căsătoria, îi spuse lui Kate. Îl nervează că sînt fericiți.

– Pentru... se răsti Anthony, oprindu-se înainte să spună o blasfemie de față cu ea. Sînt foarte mulțumit că sora mea e fericită, spuse el pe un ton apăsător și nu chiar vesel. Doar că așa fi vrut să-l bat bine pe ne... pe nefericit, înainte să o ia de soție.

Kate se înecă de rîs.

– Înțeleg, spuse ea, destul de sigură că nu reușise să aibă atitudinea politicoasă pe care și-o propusese.

Colin îi adresă un zîmbet larg înainte să se întoarcă spre fratele său.

– Daff ar fi vrut să joace Pall Mall. Ce părere ai? Nu am mai jucat de ani întregi. Dacă plecăm repede, putem scăpa de multitudinea de domnișoare rătăcite pe care le-a invitat mama pentru noi.

Se întoarse spre Kate cu genul de zîmbet care ar fi făcut pe oricine să-l ierte pentru orice.

– Sigur că persoanele de față se exclud.

– Sigur, murmură ea.

Colin se aplecă înainte, avînd în ochi o privire vicleană.

– Nimeni nu ar face greșeala să vă numească pe dumneavoastră „rătăcită”, adăugă el.

– Mi-ați făcut cumva un compliment? întrebă ea sarcastic.

– Fără îndoială.

– Atunci îl accept, cu grație și bunăvoință.

Colin rîse și îi spuse lui Anthony:

– Îmi place domnișoara.

Anthony nu păru amuzat.

– Ați jucat vreodată Pall Mall, domnișoară Sheffield? întrebă Colin.

– Mă tem că nu. Nici nu știu sigur ce este.

– Un joc de cîmp. E foarte distractiv. E mai popular în Franța decît la noi, dar ei îl numesc *Faille Maille*.

– Cum se joacă? întrebă Kate.

– Se așează portițele în linie, explică tînărul, apoi lovim cu ciocanele niște mingi din lemn, în așa fel încît să intre prin porți.

– Pare destul de simplu, spuse ea gînditoare.

– Nu și atunci cînd joci cu familia mea, rîse el.

– Ce înseamnă asta?

– Înseamnă, spuse Anthony, că nu am simțit niciodată nevoia să avem reguli pe teren. Colin așează porțițele peste rădăcini de copac...

– Și tu ai așezat-o pe una dintre ele spre lac, îl întrerupse Colin. Iar mingea roșie a fost definitiv pierdută după ce a aruncat-o Daphne în apă.

Kate știa că nu ar trebui să accepte să petreacă o după-amiază întreagă în compania vicontelui Bridgerton, dar, fir-ar să fie, Pall Mall-ul părea tare distractiv.

– Oare ar mai fi loc pentru un jucător? întrebă ea. Dacă tot am decis că nu sînt o rătăcită?

– Desigur! spuse Colin. Cred că o să te potrivești foarte bine în rîndurile noastre, niște păcălici și niște trișori.

– Venind din partea ta, spuse Kate rîzînd, știu că e un compliment.

– Cu siguranță. Onoarea și onestitatea au locul și timpul lor, dar nu în jocul de Pall Mall.

– Și, îi întrerupse Anthony cu o expresie îngîmfată, va trebui să o invităm și pe sora ta.

– Pe Edwina?

Kate se îneacă. Fir-ar să fie. Îi făcuse jocul. Încercase din răspuțeri să-i țină departe unul de celălalt, iar acum aproape că le aranjase o întîlnire. Nu avea cum să o excludă pe Edwina, după ce aproape că se invitase singură să participe la jocul lor.

– Mai ai și alte surori? întrebă el pe un ton potolit.

Ea îi aruncă o privire urîță.

– S-ar putea să nu vrea să joace. Cred că e în camera ei, se odihnea.

– O să îi spun cameristei să bată încet, spuse Anthony, evident mințind.

– Excelent! spuse Colin vesel. O să fim în număr egal. Trei femei și trei bărbați.

– O să mă ocup de invitația domnișoarei Sheffield, murmură Anthony cu un aer foarte încrezut și nesuferit. Colin, ce-ar fi să o conduci tu pe această domnișoară Sheffield pe teren, și ne vedem acolo într-o jumătate de oră?

Kate deschise gura cu intenția de a se opune aranjamentului care ar fi lăsat-o pe Edwina în compania vicontelui chiar și pentru scurtul timp necesar pentru a ajunge pe teren, dar pînă la urmă nu spuse nimic. Nu avea nici un motiv suficient de bun pentru care să împiedice întâlnirea, iar ea știa prea bine asta. Anthony observă mișcarea buzelor ei și zîmbi nesuferit din colțul gurii, înainte să spună:

– Mă bucur să văd că ești de acord, domnișoară Sheffield.

Ea scoase un sunet aprobator. Dacă ar fi format cuvinte, nu ar fi fost unele politicoase.

– Excelent, spuse Colin. Ne vedem atunci.

Apoi o apucă de braț și o conduse spre teren, lăsîndu-l pe Anthony să zîmbească îngîmfat în urma lor.

Colin și Kate merseră cam la jumătate de kilometru de casă, pe un teren nu tocmai drept, mărginit pe o parte de un lac.

– Aici e locul mingii roșii, presupun? întrebă Kate arătînd spre apă.

Colin rîse și aprobă.

– E păcat, fiindcă înainte aveam echipament pentru opt jucători. Mama a insistat să cumpărăm un set cu care să se poată juca toți copiii ei.

Kate nu știa dacă să zîmbească sau să se încrunte.

– Aveți o familie foarte unită, așa e?

– Cea mai bună familie, spuse Colin simplu, mergînd spre un șopron din apropiere.

Kate îl urmă, bățindu-se încet cu palma pe coapsă.

– Știi cumva cât e ceasul? strigă ea.

El se opri, scoase ceasul din buzunar și-l deschise.

– Trei și zece.

– Mulțumesc, spuse Kate încercînd să țină minte.

Probabil că plecaseră spre teren pe la trei și cinci, și el promisese că o aduce pe Edwina la terenul de Pall Mall în treizeci de minute, deci ar trebui să ajungă la trei și douăzeci și cinci, cel mult și jumătate. Kate era generoasă și putea să le permită cinci minute de întârziere. Dacă viconte o aducea pe Edwina la și jumătate, nu se va supăra.

Colin porni din nou spre șopron, iar Kate privi cu interes cum deschide ușa cu putere.

– Pare ruginită, comentă ea.

– Nu am mai jucat de ceva vreme, spuse el.

– Serios? Dacă aș avea o casă ca Aubrey Hall, nu aș merge niciodată la Londra.

Colin se întoarse spre ea, ținînd încă mîna pe ușa întredeschisă a șopronului.

– Semeni mult cu Anthony, știi?

Kate tresări.

– Glumești, desigur.

El clătină din cap, zîmbind un zîmbet ciudat.

– Poate fiindcă sînteți, amîndoi, cei mai mari dintre frați. Dumnezeu știe cât sînt de recunoscător că nu m-am născut în locul lui.

– Ce vrei să spui?

Colin ridică din umeri.

– Nu mi-ar plăcea să am responsabilitățile lui, atîta tot. Titlul, familia, averea... Sînt prea multe pentru un singur om.

Kate nu voia să audă cum viconte își asumase toate responsabilitățile titlului său. Nu voia să audă nimic din ce ar fi

putut-o face să-și schimbe părerea despre el, deși fusese impresionată de aparenta sinceritate a scuzelor de mai devreme.

– Ce legătură are asta cu Aubrey Hall? întrebă ea.

Colin o privi nedumerit o clipă, ca și cum ar fi uitat că începuseră discuția de la comentariul ei nevinovat legat de cât de încântătoare era casa lor din provincie.

– Nici una, presupun, spuse el într-un final. Și foarte mare legătură, în același timp. Anthony adoră casa asta.

– Dar petrece tot timpul la Londra, spuse Kate. Nu?

– Știu, spuse Colin ridicînd din umeri. E ciudat, nu?

Kate nu avu ce să răspundă, așa că se uită cum el deschidea ușa șopronului.

– Așa, spuse el trăgînd o roabă special construită ca să poată conține opt ciocănele și opt mingi de lemn. Sînt vechi, dar nu s-au stricat.

– Cu excepția mingii roșii, spuse Kate zîmbind.

– E numai vina lui Daphne, răspunse Colin. Ea e mereu de vină pentru tot, eu așa zic, și viața mi-e mult mai ușoară.

– Te-am auzit!

Kate se răsuci și văzu un cuplu tînăr și frumos care se apropia. Bărbatul era foarte chipeș, cu părul închis la culoare și ochii foarte luminoși. Femeia făcea parte, clar, din familia Bridgerton, fiindcă avea părul lor castaniu, la fel ca Anthony și Colin, și aceeași structură și același zîmbet. Kate auzise că toți frații Bridgerton seamănă între ei, dar nu crezuse pînă acum.

– Daff! strigă Colin. Ai ajuns la timp ca să ne ajuți să cărăm porțile.

Ea îi zîmbi de sus.

– Doar n-ai crezut că o să te las pe tine să le aranjezi pe toate, nu?

Se întoarce spre soțul ei și rosti:

– Nu am nici un pic de încredere în el.

Daphne dădu ochii peste cap și se întoarce către Kate.

– Fiindcă sînt sigură că mizerabilul meu frate nu va face onorurile, dă-mi voie să mă prezint. Eu sînt Daphne, ducesă de Hastings, iar el este soțul meu, Simon.

Kate făcu o reverență grăbită.

– Alteță, murmură ea, apoi se întoarce spre duce și repetă salutul.

Colin flutură mîna spre ea în timp ce se apleca să ia porțile de Pall Mall.

– Ea e domnișoara Sheffield.

Daphne o privi, confuză.

– Am trecut pe lîngă Anthony acasă. Mi s-a părut că l-am auzit spunînd că se duce să o aducă pe domnișoara Sheffield.

– E vorba despre sora mea, Edwina, spuse Kate. Eu sînt Katharine. Prietenii îmi spun Kate.

– Ei bine, dacă ești suficient de curajoasă încît să joci Pall Mall cu familia mea, atunci cu siguranță că vreau să fim prietene, spuse Daphne zîbind larg. De aceea, trebuie să-mi spui pe nume. La fel și soțului meu. Simon?

– Sigur, spuse el, iar Kate avu impresia că ar fi răspuns la fel și dacă soția lui ar fi spus că cerul e portocaliu.

Nu era vorba că nu o asculta, ci că era foarte clar că o adora. Asta se gîndi Kate, dorea și ea pentru Edwina.

– Dă-mi mie jumătate dintre ele, spuse Daphne întinzînd mîinile ca să ia porțile din brațele fratelui său.

– Eu și domnișoara Sheffield, adică, eu și Kate, o să așezăm trei dintre ele, iar pe restul le puteți pune tu și Simon.

Înainte să apuce și Kate să spună ceva, Daphne o luase de braț și o conducea spre lac.

– Trebuie să ne asigurăm că Anthony își pierde mingea în apă, șopti Daphne. Nu l-am iertat pentru ultima dată. Credeam că Benedict și Colin o să moară de rîs.

Se întoarce către Kate cu o expresie războinică.

– Nimeni nu rînjește ca fratele meu mai mare.

– Știu, bombăni și Kate.

Din fericire, ducesa nu o auzi.

– Dacă l-aș fi putut omorî, jur că aș fi făcut-o.

– Ce o să se întîmple dacă o să pierdeți toate mingiile în lac? nu rezistă Kate. Încă nu am jucat cu voi, dar păreți destul de competitivi, și mi se pare că...

– Că o să fie inevitabil? termină Daphne propoziția în locul ei, apoi zîmbi larg. Probabil că ai dreptate. Nu sîntem deloc buni sportivi cînd e vorba despre Pall Mall. Atunci cînd cineva din familia mea pune mîna pe ciocanul de joc, devenim niște mincinoși și niște trișori. Nu mai contează neapărat cine cîștigă, ci mai mult să facem în așa fel încît ceilalți să piardă.

Kate caută ceva de spus.

– Sună foarte...

– Îngrozitor? rînji Daphne. Nu este. Nu o să te distrezi nicăieri mai bine, îți garantez. Dar la cum se desfășoară lucrurile, sînt sigură că toate mingiile vor ajunge repede în apă. Presupun că o să fie nevoie să comandăm un alt set din Franța, spuse, înfigînd o poartă în pămînt. Pare o risipă, știu, dar merită, ca să îmi umilesc frații.

Kate încercă să nu rîdă, însă nu reuși.

– Aveți frați, domnișoară Sheffield? întrebă Daphne.

Fiindcă ducesa uitase să-i spună pe nume, Kate se gîndi că era cel mai bine să revină și ea la o adresare formală.

– Nici unul, alteță. Edwina e singura mea soră.

Daphne își duse mîna la ochi și se uită după un loc numai bun de înfipt o poartă. Cînd văzu unul, chiar deasupra unei

rădăcini de copac, se îndreptă direct într-acolo, nelăsându-i lui Kate altceva de făcut decît s-o urmeze.

– Patru frați, spuse Daphne înfigînd porțița în pămînt, sînt în stare să te educe destul de bine.

– Ce de lucruri trebuie să fi învățat! spuse Kate impresionată. Știți cum să umflați un ochi? Sau cum să loviți un bărbat ca să cadă la pămînt?

Daphne zîmbi răutăcios.

– Întreabă-l pe soțul meu.

– Ce să mă întrebe? strigă ducele din locul în care el și Colin așezau o poartă deasupra unei rădăcini aflate de cealaltă parte a copacului.

– Nimic, strigă ducesa pe un ton nevinovat. Am mai învățat, îi șopti ea lui Kate, cînd e bine să taci. Bărbații sînt mai ușor de condus după ce înțelegi cîteva reguli simple despre natura lor.

– Care anume? întrebă Kate imediat.

Daphne se aplecă și îi șopti, cu palma la urechea ei:

– Nu sînt la fel de deștepți ca noi, nu au o intuiție la fel de bună și cu siguranță nu știu nici jumătate din tot ce facem noi, spuse ea, apoi se uită în jur. Nu a auzit ce am spus, nu?

Simon apăru de după copac.

– Am auzit fiecare cuvîntel.

Kate se înecă de rîs, fiindcă Daphne tresărise de-un cot.

– Dar așa e, spuse ea de sus.

Simon își încrucișă brațele.

– Așa te las eu să crezi.

Se întoarse către Kate.

– Am învățat și eu cîte ceva despre femei, de-a lungul anilor.

– Chiar așa? întrebă ea fascinată.

El dădu din cap și se aplecă spre ea, ca și cum ar fi vrut să-i împărtășească un secret important.

– Sînt mult mai ușor de condus dacă le lași impresia că sînt mai inteligente și că au o intuiție mai bună decît bărbații. Și, adăugă el aruncîndu-i o privire superioară soției sale, viețile noastre sînt mult mai liniștite dacă ne prefacem că știm numai jumătate din tot ce fac ele.

Colin se apropie, legănînd ciocanul pe jos.

– Se ceartă? o întrebă el pe Kate.

– Discutăm, îl corectă Daphne.

– Să mă apere Dumnezeu de astfel de discuții, mormăi Colin. Hai să ne alegem culorile.

Kate îl urmă înapoi la echipamentul de joc, bătînd cu degetele pe coapsă.

– Cît e ceasul? îl întrebă.

Colin scoase ceasul de buzunar.

– Puțin trecut de trei și jumătate. De ce?

– Mă gîndeam că Edwina și viconteale ar fi trebuit să ajungă aici deja, atîta tot, spuse ea, încercînd să nu pară prea îngrijorată.

Colin ridică din umeri.

– Așa ar fi trebuit.

Apoi, nepăsător la necazul ei, arătă spre echipamentul de Pall Mall.

– Uite. Tu ești invitata noastră, tu alegi prima. Ce culoare vrei?

Fără să se gîndească prea mult, Kate întinse mîna și apucă un ciocan. Numai cînd îl avu în mînă își dădu seama că e negru.

– Ciocănelul morții, spuse Colin aprobator. Știam eu că vei fi o jucătoare pe cînste.

– Lăsați-l pe cel roz pentru Anthony, spuse Daphne întinzînd mîna ca să ia ciocanul verde.

Ducele îl luă pe cel portocaliu, apoi se întoarse spre Kate și rosti:

– Ești martoră că nu am avut nimic de-a face cu ciocanul roz al familiei Bridgerton, da?

Kate zîmbi cu viclenie.

– Am observat doar că nu l-ai ales.

– Sigur că nu, răspunse el cu un zîmbet și mai viclean decît al ei. Soția mea îl alesese deja pentru fratele ei. Nu puteam să trec peste cuvîntul ei. Nu?

– Eu aleg galben, spuse Colin, și pentru domnișoara Edwina, albastru, nu?

– Da, răspunse Kate. Edwina adoră albastrul.

Cei patru se uitară la ciocănelele rămase. Unul roz, unul mov.

– Nu o să-i placă nici unul, spuse Daphne.

Colin aprobă.

– Dar cel roz o să-i placă cel mai puțin.

Așa că îl luă pe cel mov și îl aruncă în șopron, apoi se aplecă și aruncă și mingea mov în urma lui.

– Ei bine, spuse ducele, dar unde e Anthony?

– E o întrebare foarte bună, mormăi Kate bătîndu-se cu palma pe picior.

– Cred că vrei să știi cît e ceasul, spuse Colin șiret.

Kate roși. Îl întrebuse deja de două ori.

– Nu, mulțumesc, spuse ea în lipsa unui răspuns mai inteligent.

– Foarte bine. Doar că am învățat că, atunci cînd faci gestul ăsta...

Kate rămase nemișcată.

– De obicei te pregătești să mă întrebî cît e ceasul, continuă el, apoi zîmbi. Am un bun spirit de observație.

– Evident, mormăi ea.

– Dar, dacă vrei totuși să știi, e patru fără un sfert.

– Trebuia să ajungă pînă acum, spuse Kate.

Colin se aplecă înainte și șopti:

– Nu cred că fratele meu profită de sora ta.

Kate se trase înapoi.

– Domnule Bridgerton!

– Ce tot vorbiți voi acolo? întrebă Daphne.

Colin zîmbi.

– Domnișoara Sheffield se teme că Anthony o compromite pe cealaltă domnișoară Sheffield.

– Colin! exclamă Daphne. Nu e deloc amuzant.

– Și cu siguranță nu e adevărat, protestă Kate.

Aproape că nu era adevărat. Nu credea că vicontele o compromite pe Edwina, dar probabil că făcea tot posibilul ca să o farmece. Și asta era un pericol destul de mare. Kate cîntări ciocanul pe care îl ținea în mîină și încercă să-și dea seama cum l-ar putea lovi pe Anthony în cap, ca apoi să facă totul să pară un accident. Într-adevăr, ciocănelul morții.

Anthony se uită la ceasul de deasupra șemineului din biroul său. Era aproape trei și jumătate. Vor întîrzia. Ei bine, nu avea ce să mai facă acum. De obicei era foarte punctual, dar cînd întîrzierea avea ca rezultat cîteva momente de tortură pentru Kate Sheffield, nu îl deranja deloc să ajungă după ora stabilită.

Și cu siguranță că domnișoara Kate era în agonie deja, oripilată la gîndul că prețioasa ei surioară mai mică e în ghearele lui malefice.

Anthony se uită la ghearele malefice, la mâinile sale, își spuse, și zîmbi din nou. Nu se mai distrase atît de bine de mult, și nu făcea decît să stea la el în birou și să și-o imagineze pe Kate Sheffield strîngînd din dinți și scoțînd fum pe urechi. Era o imagine foarte distractivă.

Nici măcar nu era vina lui. El ar fi plecat la timp dacă nu trebuia să o aștepte pe Edwina. Trimisese cuvînt prin cameristă că i se va alătura în zece minute. Iar asta era în urmă cu douăzeci de minute. El nu avea ce face dacă ea întîrzia.

Anthony se gîndi cum va fi restul vieții lui, așteptînd-o pe Edwina. Oare era genul care întîrzie mereu? După o vreme putea deveni enervant. Ca la un semn, auzi pași pe coridor, și cînd ridică privirea, trupul minunat al Edwinei se profila în cadrul ușii.

Era, se gîndi el fără urmă de sentiment, o frumusețe. Era minunată în toate felurile posibile. Chipul îi era perfect, postura nemaipomenit de grațioasă și avea ochii de un albastru atît de puternic încît nu puteai decît să fii surprins de fiecare dată cînd clipea.

Anthony așteptă să aibă o reacție. Cu siguranță că nici un bărbat nu era imun la frumusețea ei. Nimic. Nici măcar cea mai mică dorință de a o săruta. Aproape că i se părea o crimă. Dar poate că era un lucru bun. Pînă la urmă, nu dorea o soție de care să se îndrăgostească. I-ar fi plăcut să simtă puțină dorință pentru ea, dar și asta putea fi periculos. Dorința se putea mai lesne transforma în iubire decît lipsa de interes.

– Îmi pare foarte rău că am întîrziat, sire, spuse Edwina frumos.

– Nu e absolut nici o problemă, răspunse el simțindu-se mai bine în urma gîndurilor raționale de mai devreme.

Urma să îi fie o soție foarte bună. Nu era nevoie să caute în altă parte.

– Dar ar trebui să mergem. Probabil că ceilalți au pregătit deja terenul.

O luă de braț și ieșiră din casă la pas. El vorbi despre vreme, iar ea răspunse despre vreme. El vorbi despre vremea zilei anterioare, iar ea aprobă orice spunea el, deși după un minut chiar el uitase deja ce a spus. După ce terminară de discutat toate subiectele posibile în legătură cu vremea, tăcură. Pînă la urmă, după trei minute în care nici unul nu avusese nimic de zis, Edwina izbucni:

– Ce ai studiat la universitate?

Anthony îi aruncă o privire ciudată. Nu își amintea să-l mai fi întrebat vreodată așa ceva.

– Ce studiază toată lumea, spuse el.

– Dar ce anume înseamnă asta? insistă ea, părînd neobișnuit de nerăbdătoare.

– Multă istorie. Ceva literatură.

– Aha, spuse ea gîndindu-se o vreme. Mie îmi place foarte mult să citesc.

– Chiar așa?

O privi cu interes. Nu ar fi crezut că e genul care citește.

– Ce cărți îți plac?

Ea păru a se relaxa pe măsură ce îi răspundea.

– Citesc romane atunci cînd am poftă, și filosofie atunci cînd vreau să-mi îmbunătățesc caracterul.

– Filosofie, spui? întrebă Anthony. Mie nu prea mi-a plăcut asta niciodată.

Edwina rîse în felul ei muzical.

– Kate e la fel. Îmi spune mereu că știe foarte bine cum să trăiască și că nu are nevoie de instrucțiuni de la un mort.

Anthony se gîndi la experiența lui în timp ce citea Aristotel, Bentham și Descartes la universitate. Apoi se gîndi la felurile în care evitase să îi citească.

– Mi se pare, murmură el, că sînt nevoit să fiu de acord cu sora ta.

Edwina zîmbi.

– Tu, să fii de acord cu Kate? Simt că ar trebui să găsesc un caiet, ca să scriu despre momentul ăsta. Sînt sigură că e prima dată.

El o privi dintr-o parte, măsurînd-o.

– Ești mai impertinentă decît lași să se creadă, așa e?

– Nu sînt nici pe jumătate cît e sora mea.

– De asta nici nu mă îndoiam.

O auzi pe Edwina rîzînd, apoi o privi. Părea că încerca din răspuțeri să fie serioasă. Trecură de ultimul colț al casei și, în timp ce se îndreptau spre teren, îi văzură pe restul jucătorilor care îi așteptau legănîndu-și ciocanele încet.

– Fir-ar al naibii! Înjură Anthony, uitînd cu totul că este în compania femeii pe care voia să o ia de soție. Are ciocănelul morții.

Capitolul X

Petrecerea din provincie e un eveniment foarte periculos. Cei căsătoriți sînt, adesea, în compania altcuiva decît aceea a soțului sau soției lor, iar cei necăsătoriți se întorc în oraș proaspăt și în grabă logodiți.

Într-adevăr, cele mai surprinzătoare logodne sînt anunțate în urma acestor farmece rustice.

Jurnalul de societate al lui lady Whistledown, 2 mai 1814

– V-a luat ceva timp ca să ajungeți aici, remarcă fratele lui mai mic imediat ce Anthony ajunse, împreună cu Edwina, alături de grup. Sîntem pregătiți. Edwina, tu ai ciocănelul albastru, spuse el și îi întinse obiectul. Anthony, tu îl ai pe cel roz.

– Eu îl am pe cel roz și ea, arătă cu degetul spre Kate, are ciocănelul morții?

– Am lăsat-o să aleagă prima, spuse Colin. E invitata noastră, totuși.

– Anthony joacă de obicei cu ciocanul negru, explică Daphne. De fapt, el l-a denumit.

– Nu ar trebui să fii obligat să folosești ciocanul roz, spuse Edwina. Nu ți se potrivește deloc. Poftim, spuse ea întinzîndu-i-l pe al ei, vrei să facem schimb?

– Nu fii prostuță, interveni Colin. Am decis că tu trebuie să-l ai pe cel albastru ca ochii tăi.

Lui Kate i se păru că-l aude pe Anthony gemînd.

– O să folosesc eu ciocanul roz, anunță el apucînd obiectul în cauză cu destul de multă forță, din mîinile lui Colin. Și tot o să cîștig. Să începem.

Imediat după ce fură făcute prezentările necesare între duce, ducesa și Edwina, merseră cu toții la punctul de plecare și lăsară jos mingiile.

– Jucăm de la mic la mare? sugeră Colin făcînd o plecăciune elegantă în direcția Edwinei.

Ea scutură din cap.

– Prefer să joc ultima, ca să am ocazia să văd cum joacă aceia care au mai multă experiență.

– O domnișoară înțeleaptă, spuse Colin. Atunci jucăm de la cel mai mare la cel mai mic. Anthony, cred că tu ești cel mai bătrîn dintre noi.

– Îmi pare rău, frate, dar Hastings e cu cîteva luni mai mare.

– De ce am impresia, îi șopti Edwina lui Kate la ureche, că sînt amestecată într-o ceartă de familie?

– Cred că familia Bridgerton ia foarte în serios jocul de Pall Mall, îi răspunse Kate tot în șoaptă.

Cei trei frați aveau expresii firoase și păreau, cu toții, decizi să cîștige.

– Hei, le certă Colin scuturînd degetul arătător în direcția lor. Nu aveți voie să faceți alianțe.

– Nici nu am ști ce să punem la cale, comentă Kate, fiindcă nimeni nu a găsit de cuviință să ne spună regulile jocului.

– Faceți și voi ce facem noi, spuse Daphne scurt. O să înțelegeți pe parcurs.

– Cred, îi șopti Kate Edwinei, că scopul este să scufunzi mingea oponentilor în lac.

– Serios?

– Nu. Dar am impresia că frații Bridgerton asta cred.

– Tot mai șoptiți! strigă Colin fără să se uite spre ele.

Apoi răcni către duce:

– Hastings, lovește naibii mingea. Nu avem toată ziua la dispoziție!

– Colin, îl întrerupse Daphne. Nu înjura. Sînt și doamne aici.

– Tu nu contezi.

– Sînt aici două doamne care nu sînt eu, spuse ea apăsător. Colin clipi, apoi se întoarse către surorile Sheffield.

– Vă deranjează?

– Absolut deloc, răspunse Kate fascinată.

Edwina clătină pur și simplu din cap.

– Foarte bine, spuse Colin, întorcîndu-se apoi către duce.

Hastings, hai odată.

Ducele lovi puțin mingea, ca să o îndepărteze de restul grămezii.

– Îți dai seama, spuse el către nimeni neapărat, că eu nu am mai jucat Pall Mall?

– Lovește mingea tare, pe direcția aia, dragul meu, spuse Daphne arătînd spre prima poartă.

– Dar nu e ultima poartă? întrebă Anthony.

– E prima.

– Ar trebui să fie ultima.

Bărbia lui Daphne se ridică puțin.

– Eu am pregătit terenul și eu spun că e prima.

– Cred că o să se lase cu sînge, îi șopti Edwina lui Kate.

Ducele se întoarse către Anthony și îi zîmbi fals.

– Cred că o să o cred pe Daphne pe cuvînt.

– Chiar a aranjat ea terenul, se amestecă și Kate.

Anthony, Colin, Simon și Daphne o priviră uimiți, ca și cum nu le-ar fi venit să creadă că avusese curaj să intervină în conversație.

– Ei bine, așa e, spuse Kate.

Daphne o luă de braț.

– Cred că te ador, Kate Sheffield, anunță ea.

– Dumnezeu să mă aibă în pază, mormăi Anthony.

Ducele trase ciocănelul înapoi, apoi îl lansă înainte și curînd mingea portocalie zbura de-a lungul pajiștii.

– Bună lovitură, Simon! strigă Daphne.

Colin se întoarse și o privi cu dispreț pe sora sa.

– La Pall Mall nu ne bucurăm de succesul celorlalți, spuse el arogant.

– El nu a mai jucat pînă acum, răspunse ea, și nu prea cred că va cîștiga.

– Nu contează.

Daphne se întoarse către Kate și Edwina și explică:

– Mă tem că lipsa de spirit sportiv este o cerință necesară la jocul de Pall Mall din familia Bridgerton.

– Mi-am dat seama, spuse Kate pe un ton sec.

– E rîndul meu, spuse Anthony tare.

Se uită cu scîrbă la mingea roz, apoi o lovi cu putere. Ea zbură splendid peste firele de iarbă, numai ca să se lovească de trunchiul copacului și să cadă la pămînt ca un bolovan.

– Excelent! exclamă Colin, pregătindu-se să lovească și el.

Anthony mormăi cîteva lucruri pe sub mustață, nici unul potrivit pentru urechile unor domnișoare. Colin trimise mingea galbenă către prima poartă, apoi se dădu la o parte, ca să-i dea voie lui Kate să-și încerce norocul.

– Am voie să dau o lovitură de încercare? întrebă ea.

– Nu.

Fuse un „nu” foarte puternic, venit din trei guri o dată.

– Foarte bine, bombăni ea. La o parte, cu toții. Nu răspund de nici o rănire la prima încercare.

Trase ciocanul înapoi cu toată puterea, apoi îl izbi de minge. Aceasta zbură prin aer într-un arc impresionant, apoi se lovi de același copac în care se oprise și mingea lui Anthony, și căzu ca secerată alături de aceasta.

– Vai de mine, spuse Daphne pregătindu-se de lovitură cu câteva mișcări de balans.

– De ce „vai de mine”? întrebă Kate îngrijorată și fără să se simtă mai bine fiindcă ducesa îi zîmbise cu milă.

– O să vezi.

Daphne lovi mingea, apoi plecă spre locul în care aceasta căzuse.

Kate îl privi pe Anthony. Părea foarte mulțumit de actuala stare de fapt.

– Ce o să-mi faci? întrebă ea.

El se aplecă spre ea cu o privire diavolească.

– Mai bine ai întreba ce nu o să-ți fac.

– Cred că e rîndul meu, spuse Edwina apropiindu-se de punctul de start.

Lovi puțin mingea și gemu cînd aceasta nu ajunsese decît la o treime din distanța la care erau celelalte.

– Data viitoare lovește mai cu putere, spuse Anthony înainte să se îndrepte cu pași mari spre mingea lui.

– Da, spuse Edwina în urma lui. Nu mi-aș fi dat niciodată seama.

– Hastings! țipă Anthony. E rîndul tău.

Cît timp ducele își împinse mingea spre următoarea poartă, Anthony se sprijini de copac și încrucișă brațele, cu ciocanul roz și ridicol atîrnîndu-i dintr-o mîină, și o așteptă pe Kate.

– Domnișoară Sheffield, strigă el pînă la urmă. Jocul cere ca fiecare să-și urmeze mingea!

O privi cum vine alături de el, nemulțumită.

– Poftim, bombăni ea. Acum ce urmează?

– Trebuie să te porți mai respectuos cu mine, spuse el zîmbindu-i încet.

– După ce ai întîrziat cu Edwina? îi răspunse ea tăios. Ce ar trebui să fac este să te duc la spînzurătoare.

– Ce femeie feroasă! spuse el pe un ton gînditor. O să te pricepi bine la Pall Mall... pînă la urmă.

O privi amuzat cum se înroșește, apoi se albește.

– Ce vrei să spui? întrebă ea.

– Pentru Dumnezeu, Anthony, țipă Colin. Lovește mingea! Anthony se uită la locul în care mingiile lor se sărutau, în iarbă. A ei, neagră, a lui, înfiorător de roz.

– Da, murmură el. Nu vreau să-l fac pe dragul de Colin să aștepte.

Și cu asta, puse piciorul peste mingea lui, ridică ciocanul...

– Ce faci? șuieră Kate.

Și lovi. Mingea lui rămase sub picior, iar a ei zbură peste dealuri, pe o distanță ce părea a acoperi kilometri întregi.

– Nemernicule, se repezi ea.

– În dragoste și la război totul e permis, răspunse el.

– O să te omor.

– Poți să încerci, o tachină el, dar mai întîi trebuie să mă prinzi.

Kate se gîndi la ciocănelul morții, apoi se uită la piciorul lui.

– E atît de tentant, spuse ea pe un ton apăsător.

El se aplecă amenințător spre ea.

– Avem martori.

– Este singurul lucru care te mai ține în viață.

El nu făcu decît să zîmbească.

– Cred că mingea ta e în vale, domnișoară Sheffield. Sînt sigur că o să ne vedem peste vreo jumătate de oră, cînd reușești să ne prinzi din urmă.

Chiar atunci trecu pe lângă ei Daphne, urmîndu-și mîngea, care trecuse neobservată pe lângă picioarele lor.

– De asta am spus vai de mine, rosti ea, deși nu era nevoie, după părerea lui Kate.

– O să mi-o plătești, îi șuieră ea lui Anthony.

Rînjetul lui spunea mai mult decît ar fi putut-o face cuvintele. Cînd coborî dealul, blestemînd tare și într-un fel foarte lipsit de eleganță, își văzu mîngea prinsă într-un boschet.

O jumătate de oră mai tîrziu, Kate era încă la două porți în urma penultimului jucător. Anthony conducea, iar asta o deranja foarte tare. Singurul avantaj era faptul că, fiind atît de în urmă, nu îi putea vedea figura victorioasă.

Apoi, în timp ce își împletea degetele și aștepta să-i vină rîndul, fiindcă nu avea ce altceva să facă, fiind singură, îl auzi pe Anthony țipînd supărat. Acest lucru îi atrase imediat atenția. Bucuroasă că, poate, bărbatul e pe moarte, se uită de jur împrejur pînă cînd văzu mîngea roz venind în viteză spre ea, prin iarbă. Țipă și sări la o parte înainte să-și piardă vreun deget.

Ridicînd din nou privirea, îl zări pe Colin care sărea în sus, cu ciocanul deasupra capului, țipînd de fericire. Anthony părea în stare să-l ucidă pe loc. Kate ar fi dansat și ea de bucurie. Chiar dacă ea nu putea cîștiga, era aproape la fel de fericită să știe că și el pierduse. Doar că acum se părea că va trebui să stea cu ea cîteva ture. Și deși nu se simțea prea bine singură, era cu siguranță mai bine decît să fie nevoită să converseze cu el.

Era greu să nu se bucure cînd îl văzu venind spre ea, strîmbîndu-se ca și cum i-ar fi tunat și fulgerat deasupra capului.

– Ați avut ghinion, sire, murmură Kate.

El se uită urît la ea. Fata oftă, pentru efectul dramatic, desigur.

– Sînt sigură că o să termini pe locul doi sau trei.

El se aplecă amenințător spre ea și scoase un sunet care semăna tare mult a mîrîit.

– Domnișoară Sheffield! se auzi glasul lui Colin de pe deal. E rîndul tău!

– Chiar așa, spuse Kate, analizînd posibilele variante pe care le avea.

Ar fi putut arunca mingea spre următoarea poartă, sau ar fi putut încerca să-l saboteze și mai mult pe Anthony. Din păcate, mingea lui nu o atingea pe a ei, așa că nu putea încerca manevra cu piciorul pe minge, așa cum făcuse el la începutul jocului. Ceea ce, probabil, era bine. La ce noroc avea ea, s-ar fi putut să nu atingă deloc mingea și să-și rupă și piciorul.

– Decizii, decizii, murmură.

Anthony încrucișă brațele.

– Nu ai cum să-mi strici mie jocul fără să îl strici și pe al tău.

– Așa e, aprobă ea.

Dacă voia să îi trimită mingea cine știe unde, era nevoită să o trimită și pe a ei tot acolo, pentru că ar fi trebuit să o lovească din toate puterile numai ca să o miște pe a lui. Și cum nu putea ține pe loc mingea ei, numai Dumnezeu știa unde ar fi ajuns.

– Dar, spuse ea uitîndu-se la el și zîmbind inocent, oricum nu am nici o șansă la primul loc.

– Ai putea ieși pe locul doi sau trei, încercă el.

Kate clătină din cap.

– E puțin probabil. Nu crezi? Sînt și așa destul de în urmă, și ne apropiem de finalul jocului.

– Nu vrei să faci una ca asta, domnișoară, o avertiză el.

– O, ba da, spuse ea cu sentiment. Ba vreau. Vreau din tot sufletul.

Apoi, cu un zîmbet deosebit de răutăcios, trase ciocanul în spate, apoi își lovi mingea cu forța tuturor emoțiilor ei. Aceasta o lovi pe a lui cu o forță uimitoare și o trimise mai departe în vale. Mai departe... Și mai departe. Direct în lac.

Cu gura deschisă de bucurie, Kate se uită la mingea roz, care se scufunda. Apoi în ea se trezi ceva, o emoție primitivă, pe care nu o mai încercase pînă atunci, și înainte să-și dea seama ce face, sărea de colo, colo, ca o nebună, și striga „Da! Am cîștigat!”

– Nu ai cîștigat nimic, o repezi Anthony.

– Dar așa mă simt, ca și cum aș fi cîștigat, se bucură ea.

Colin și Daphne, care veniseră în fugă spre ei, în jos pe deal, se opriră brusc înaintea ei.

– Frumoasă lovitură, domnișoară Sheffield! exclamă Colin. Știam eu că meriți ciocănelul morții.

– Excelent, aprobă Daphne. Absolut minunat.

Anthony, desigur, nu avu de ales și încrucișă brațele, uitîndu-se urît la ei. Colin o bătu prietenește pe umăr.

– Sigur nu faci parte din familia Bridgerton? Te-ai ridicat la înălțimea spiritului nostru.

– Nu m-aș fi descurcat fără voi, spuse Kate cu modestie. Dacă nu ai fi lovit tu mingea în jos, spre vale...

– Speram că o să preiei tu frîiele distrugerii, spuse Colin.

Se apropie în sfîrșit și ducele, cu Edwina alături.

– Un final uimitor pentru acest meci, comentă el.

– Încă nu s-a terminat, spuse Daphne.

• Soțul ei o privi ușor amuzat.

– Dacă am continua să jucăm nu ar mai fi la fel de plăcut, nu crezi?

Surprinzător, dar chiar și Colin se arată de acord.

– Nu îmi imaginez ce ar putea fi mai frumos de atât.

Kate radia de încântare. Ducele se uită spre cer și spuse:

– Plus că se cam adună norii. Vreau ca Daphne să fie înăuntru înainte să înceapă ploaia. Știți, în starea ei delicată...

Kate o privi surprinsă pe ducesă, care începuse să roșească. Nu părea absolut deloc însărcinată.

– Foarte bine, spuse Colin. Propun să încheiem jocul și să o declarăm învingătoare pe domnișoara Sheffield.

– Eram la două porți în urma voastră, spuse Kate timid.

– Nu contează, spuse Colin. Orice cunoscător al jocului de Pall Mall din familia Bridgerton știe că scufundarea mingii lui Anthony e mult mai importantă decât lovirea propriei mingi prin porți. Ceea ce înseamnă că tu ai câștigat.

Se uită în jur, apoi direct la fratele său mai mare.

– Se opune cineva?

Nimeni nu se opuse, deși Anthony părea pe cale să devină violent.

– Excelent, spuse Colin. În acest caz, domnișoara Sheffield e câștigătoare, iar Anthony, tu ai pierdut.

Din gura lui Kate ieși un sunet ciudat, pe jumătate râs, pe jumătate pufnitură.

– Cineva trebuie să și piardă, spuse Colin. Asta e tradiția.

– Așa e, adăugă Daphne. Sîntem violenți, dar ne place tradiția.

– Sînteți nebuni cu toții, asta sînteți, spuse ducele pe un ton amabil. Și acestea fiind spuse, eu și Daphne ne luăm la revedere. Vreau să fie în casă înainte să înceapă ploaia. Nu vă supărați dacă nu vă ajutăm să strîngeți, nu?

Nimeni nu se supără, desigur, și curînd ducele și ducesa erau pe drumul înapoi spre Aubrey Hall. Edwina, care tăcuse pînă atunci, deși se uita la frații Bridgerton ca și cum ar fi scăpat de curînd de la sanatoriu, își dresе glasul dintr-o dată.

– Credeți că ar trebui să încercăm să recuperăm mingea? întrebă ea uitîndu-se printre gene spre lac.

Ceilalți priviră spre apele liniștite ca și cum pînă atunci nici nu le-ar fi trecut prin cap așa ceva. Colin se scărpină în creștet, iar Anthony se uită în continuare urît.

– Doar nu vreți să pierdeți încă o minge, insistă Edwina.

Cînd nimeni nu răspunse, ea lăsă ciocanul să-i cadă și ridică brațele, spunînd:

– Bine! O să aduc eu mingea.

Cu asta îi trezi pe bărbați din stupoare, și se repeziră să o ajute.

– Nu fii prostuță, domnișoară Sheffield, spuse Colin galant și începu să coboare dealul. O aduc eu.

– Pentru Dumnezeu, mormăi Anthony. Aduc eu mingea.

Coborî dealul, depășindu-l repede pe fratele său. Deși era supărat, nu dădea vina pe Kate pentru ce făcuse. Și el ar fi acționat la fel, deși probabil că și-ar fi lovit mingea cu destulă forță încît să o trimită pe a ei în mijlocul lacului. Cu toate astea, era umilitor să fii forțat să pierzi în fața unei femei, și mai ales în fața ei. Ajunse la marginea lacului și se uită în apă. Mingea roz era atît de aprins colorată încît ar fi trebuit să se vadă imediat, dacă aterizase într-un loc puțin adînc.

– O vezi? întrebă Colin ajungînd alături de el.

Anthony clătină din cap.

– Are o culoare stupidă, oricum. Nimeni nu a vrut vreodată să joace cu mingea roz.

Colin aprobă din cap.

– Chiar și cea mov e mai bună, continuă Anthony făcînd cîțiva pași la dreapta, ca să caute în altă parte.

Ridică brusc privirea, aruncîndu-i o uitătură urîtă fratelui său.

– Ce naiba s-a întîmplat cu ciocanul mov?

Colin ridică din umeri.

– Nu am nici cea mai vagă idee.

– Sînt sigur că o să apară miraculos înapoi între ciocănele, mîine seară.

– S-ar putea să ai dreptate, spuse Colin vesel, trecînd pe lîngă el și privind apa. S-ar putea chiar să apară în după-amiaza asta, dacă avem noroc.

– Într-o bună zi, spuse Anthony sec, o să te omor.

– Nu mă îndoiesc de asta.

Colin se uită prin apă, apoi, arătînd cu degetul, spuse:

– Ia te uită! Acolo era.

Într-adevăr, mingea roz era într-un loc puțin adînc, la vreo trei metri de mal. Apa nu părea să aibă mai mult de un metru adîncime. Anthony înjură pe sub mustață. Era nevoit să-și scoată cizmele și să intre să o ia. Se părea că domnișoara Kate Sheffield îl obliga mereu să se descalțe și să intre în apă.

Nu, se gîndi el supărat, nici nu apucase să se descalțe cînd sărise în apă ca să o salveze pe Edwina. Pielea cizmelor fusese complet compromisă. Valetul lui era să leșine de oroare. Gemînd, se așeză pe o piatră ca să se descalțe. Probabil că salvarea Edwinei merita pierderea unei perechi bune de cizme. Recuperarea unei mingi de Pall Mall, sincer, nu părea a merita nici măcar să-și ude picioarele.

– Cred că te descurci aici, spuse Colin. Mă duc să o ajut pe domnișoara Sheffield să ridice porțile.

Anthony dădu din cap, resemnat, și intră în apă.

– E rece? se auzi o voce feminină.

Doamne, era ea. Se răsuci. Kate Sheffield stătea pe mal.

– Credeam că ridici porțile, spuse el pe un ton cam răstit.

– Era vorba despre Edwina.

– Sînt prea multe domnișoare Sheffield, mormăi el pe sub mustață. Ar trebui să se dea o lege împotriva debutului în societate al surorilor în timpul aceluiași sezon.

– Poftim? întrebă ea aplecînd într-o parte capul.

– Am spus că e foarte rece, minți el.

– Îmi pare rău.

Asta îi atrase atenția.

– Ba nu îți pare, spuse pînă la urmă.

– Ei bine, nu, recunosc eu ea. Nu îmi pare rău că ai pierdut.

Dar nu voiam să-ți înghețe degetele de la picioare.

Pe Anthony îl cuprinse brusc o poftă nebună să-i vadă lui Kate degetele de la picioare. Era un gînd oribil, fiindcă nu avea de ce să o dorească pe femeia asta. Nici măcar n-o plăcea. Oftă. Nu era adevărat. Probabil că, într-un fel ciudat și paradoxal, o plăcea. Și se gîndi că ea începea să-l placă la rîndul ei, în același fel neobișnuit.

– Ai fi făcut la fel în locul meu, strigă ea.

El nu răspunse, ci continuă să meargă spre minge.

– Așa este! insistă ea.

El se aplecă și ridică mingea, udîndu-și mîneca. La naiba!

– Știu, îi răspunse.

– Aha, spuse ea mirată, ca și cum nu s-ar fi așteptat ca el să recunoască.

Anthony se întoarse, bucuros că pămîntul de la mal era tare și nu i se lipea de picioare.

– Poftim, spuse ea întinzîndu-i ceva ce semăna cu o pătură. Era în șopron. M-am gîndit că o să vrei să-ți usuci picioarele.

Anthony deschise gura, dar, ciudat, nu reuși să spună nimic. Pînă la urmă reuși un „Mulțumesc” și luă pătura din mîinile ei.

– Nu sînt atît de antipatică, să știi, spuse ea zîmbind.

– Nici eu.

– Poate, acceptă ea, dar nu ar fi trebuit să întîrzii atît cu Edwina. Știu că ai făcut-o numai ca să mă superi pe mine.

El ridică o sprînceană, apoi se așeză pe o piatră, ca să-și șteargă picioarele, și lăsă mingea să cadă alături.

– Nu crezi că e posibil ca întîrzierea mea să aibă de a face cu faptul că voiam să petrec un timp cu femeia pe care mă gîndesc să o iau de nevastă?

Ea se înroși puțin, dar apoi mormăi:

– Cred că e cel mai egocentric lucru pe care l-ai spus vreodată, dar nu. Cred că ai vrut doar să mă superi pe mine.

Avea dreptate, bineînțeles, dar el nu avea de gînd să recunoască.

– De fapt, spuse el, Edwina a întîrziat. Nu știi de ce. Mi s-a părut că ar fi fost nepoliticos să intru în camera ei și să-i spun să se grăbească, așa că am așteptat la mine în birou pînă cînd a coborît ea.

Urmă un lung moment de tăcere, după care Kate spuse:

– Mulțumesc că mi-ai spus.

El zîmbi obosit.

– Nu sînt atît de antipatic, să știi.

Ea oftă.

– Știu.

Ceva din expresia ei resemnată îl făcuse pe Anthony să zîmbească.

– Poate că sînt puțin rău, totuși?

Ea se lumină. Era clar că se simte mult mai bine glumind.

– Cu siguranță.

– Bine. Nu mi-ar plăcea să fiu plictisitor.

Kate zîmbi, privindu-l cum își pune ciorapii și cizmele. Se aplecă și ridică mingea roz.

– Mă duc să duc asta înapoi în șopron.

– Ca nu cumva să nu mă mai pot controla și să n-o arunc înapoi în lac?

Ea dădu din cap.

– Cam așa ceva.

– Foarte bine, spuse el și se ridică. Atunci eu o să aduc pătura.

– Un schimb cinstit.

Se întoarse și începu să urce dealul, apoi îi văzu pe Colin și pe Edwina dispărînd la o oarecare distanță.

– Ah!

Anthony se întoarse repede.

– Ce e? Am înțeles. Se pare că sora ta și fratele meu s-au decis să se întoarcă fără noi.

Kate se uită urît în urma fraților obraznici, apoi ridică din umeri, resemnată, și începu să urce dealul.

– Cred că pot să te suport cîteva minute, dacă mă poți suporta și tu pe mine.

El nu răspunse, lucru care pe ea o miră. Părea genul de comentariu pentru care el avea mereu o replică inteligentă și, poate, tăioasă. Îl privi, apoi se retrase surprinsă. Se uita la ea cu niște ochi tare ciudați...

– S-a întîmplat ceva, sire? întrebă ea ezitant.

El clătină din cap.

– Nu e nimic.

Dar părea distras. Merse în tăcere pînă la șopron. Kate puse mingea roz la locul ei, alături de restul echipamentului de Pall Mall, observînd că Edwina și Colin strînseseră și puseseră la loc tot, inclusiv ciocănelul și mingea mov. Se uită pe furiș la

Anthony și zîmbi. Era clar din încruntătura de pe chipul lui că observase și el același lucru.

– Pătura e de aici, sire, spuse ea ascunzîndu-și zîmbetul și dîndu-se la o parte din calea lui.

Anthony ridică din umeri.

– O duc acasă. Cred că trebuie curățată.

Ea dădu aprobator din cap. Închiseră ușa, apoi porniră spre Aubrey Hall.

Capitolul XI

Numai competiția poate scoate la iveală ce e mai rău într-un bărbat și ce e mai bun dintr-o femeie.

Jurnalul de societate al lui lady Whistledown, 4 mai 1814

Anthony fluieră tot drumul spre casă, uitîndu-se la Kate atunci cînd ea nu era atentă la el. Era o femeie atrăgătoare. Nu știa de ce îl mira asta, dar îl mira. În amintirea lui nu era niciodată pe cît de frumoasă era în realitate. Era mereu în mișcare, zîmbea, se încrunta sau țuguia buzele. Nu avea niciodată expresia calmă și nemișcată pe care și-o doreau toate domnișoarele.

Căzuse și el în aceeași capcana ca și restul și se gîndea la ea numai comparînd-o cu sora ei mai mică. Iar Edwina era atît de șocant, de necrezut și uimitor de frumoasă încît oricine ar fi fost lîngă ea nu putea decît să pară șters prin comparație. Era, recunoscui Anthony, greu să privești pe altcineva atunci cînd era și Edwina în cameră. Și cu toate astea... Se încruntă. Abia dacă se uitase o dată la ea pe tot parcursul jocului de Pall Mall. Poate că era vorba de faptul că juca în familie, și oricine pe nume Bridgerton devenea foarte rău. La naiba, probabil că nu s-ar fi uitat nici la prințul regent dacă ar fi binevoit să li se alăture.

Dar explicația asta nu era suficientă, fiindcă mintea îi fusese plină de alte imagini. Kate aplecîndu-se peste ciocan,

încordată și concentrată. Kate chicotind atunci cînd cineva rata o lovitură. Kate bucurîndu-se cînd mingea Edwinei intra pe poartă. O trăsătură necaracteristică familiei lui. Și, desigur, Kate zîmbind malefic în acea ultimă secundă dinainte să lovească mingea care o trimisese pe a lui în lac.

Evident, chiar dacă nu se putuse uita la Edwina, se uitase destul de mult la Kate. Asta ar fi trebuit să-l tulbure. Se mai uită o dată la ea. De data asta, se uita la cer și se încrunta.

– S-a întîmplat ceva? întrebă el politicos.

Ea clătină din cap.

– Mă întrebam, doar, dacă o să plouă.

Se uită și el la cer.

– Nu prea curînd, cred.

Ea dădu din cap aprobator.

– Nu pot să sufăr ploaia.

Ceva din expresia de pe chipul ei, asemănătoare cu aceea a unui copilaș supărat, îl făcu să rîdă.

– Locuiești într-o țară nepotrivită, domnișoară Sheffield.

Ea se uită la el cu un zîmbet jenat.

– Nu mă deranjează o ploaie blîndă. Nu-mi place cînd se transformă în furtună.

– Mie mi-au plăcut mereu furtunile, murmură el.

Ea îl privi speriată, dar nu spuse nimic, apoi se uită din nou la pietrele de pe drum. Lovea o pietricică pe măsură ce pășea înainte, din cînd în cînd oprindu-se ca să o lovească și să o păstreze înaintea ei. Era ceva fermecător în asta, ceva drăgălaș în felul în care cizma ei apărea de sub tivul rochiei și lovea piatra din cînd în cînd. Anthony o privi curios, uitînd să își mute privirea atunci cînd ea se uită spre el.

– Crezi că... De ce mă privești așa? întrebă ea.

– Dacă cred, ce anume? răspunse el, ignorînd înapoi a doua parte a întrebării ei.

Buzele lui Kate formară o linie dreaptă, iar lui îi veni să rîdă.

– Rîzi de mine? întrebă ea suspicioasă.

El clătină din cap, dar ea se opri se din mers.

– Eu cred că da.

– Te asigur, spuse el dîndu-și seama că vocea îi suna amuzată, că nu rîd de tine.

– Minți.

– Ba nu...

Trebuie să se oprească, fiindcă știa că, dacă mai spune un singur cuvînt, va izbucni în rîs. Și cel mai ciudat era că nu știa de ce.

– Pentru Dumnezeu, mormăi ea. Care e problema?

Anthony se sprijini de trunchiul unui ulm din apropiere, tremurînd de atîta efort să se abțină. Kate își puse mîinile în șold și îl privi puțin curioasă și puțin supărată.

– Ce e așa de amuzant?

Pînă la urmă el cedă și izbucni în rîs, abia reușind să ridice din umeri.

– Nu știu, spuse rămas fără suflare. Expresia de pe fața ta...

Observă că ea zîmbea. Îi plăcea mult asta.

– Nici expresia de pe chipul tău nu e chiar lipsită de umor, sire, remarcă ea.

– Sînt sigur că așa este.

Respiră adînc de cîteva ori, apoi, mulțumit că-și recăpătase controlul, se îndreptă și atunci îi văzu chipul, cu o expresie încă ușor suspicioasă, și își dădu seama că vrea să știe care e părerea ei despre el. Nu mai putea aștepta pînă a doua zi. Nici măcar pînă în acea seară.

Nu știa sigur cum ajunsese aici, dar părerea ei însemna foarte mult pentru el. Sigur, avea nevoie de aprobarea ei ca să

o poată peți pe Edwina, lucru pe care îl cam neglijase pînă atunci, dar era mai mult decît atît. Îl insultase, aproape că-l înecase în Serpentină, îl umilise la jocul de Pall Mall, și cu toate astea își dorea ca ea să aibă o părere bună despre el.

Anthony nu-și mai amintea de ultima dată cînd părerea cuiva însemnase atît de mult, și, sincer, îl făcea să se simtă mic.

– Cred că-mi ești datoare cu o favoare, spuse el ridicîndu-se de lîngă copac.

Era foarte agitat. Trebuia să acționeze inteligent. Dar trebuia și să știe părerea ei. Cu toate astea, nu voia ca ea să afle cît de mult însemna pentru el. Nu înainte să înțeleagă de ce conta atît de mult.

– Poftim?

– O favoare. Din cauza jocului de Pall Mall.

Ea pufni într-un fel feminin și se sprijini de copac, încrucișîndu-și brațele.

– Dacă cineva datorează altcuiva o favoare, atunci tu ești cel care-mi datorează mie. Am cîștigat, pînă la urmă.

– Da, dar eu am fost umilit.

– Așa este, recunosc eu.

– Nu ai fi tu însăși, spuse el foarte sec, dacă ai rezista tentației de-a fi de acord.

Kate îl privi nevinovat.

– O doamnă trebuie să fie mereu sinceră.

Cînd îl privi, el zîmbea într-un fel atoateștiutor.

– Speram să spui asta, murmură el.

Kate se sperie.

– De ce?

– Fiindcă favoarea pe care vreau să ți-o cer, domnișoară Sheffield, este să-mi dai voie să-ți pun o întrebare. Orice întrebare vreau eu. Și tu trebuie să răspunzi foarte sincer.

Puse o mână pe trunchiul copacului, destul de aproape de chipul ei, și se aplecă înainte. Kate se simți deodată prinsă în capcană, chiar dacă ar fi fost destul de ușor să fugă. Puțin dezamăgită, dar și incitată, își dădu seama că o prinseseră ochii lui, care o priveau cu pasiune.

– Crezi că poți, domnișoară Sheffield? murmură el.

– Care e întrebarea? spuse ea și abia când își auzi vocea, spartă și înceată, își dădu seama că șoptise.

El își aplecă puțin capul într-o parte.

– Nu uita. Trebuie să îmi răspunzi sincer.

Ea dădu din cap. Sau cel puțin așa credea. Intenționase să aprobe. De fapt, nu știa sigur dacă se mai putea mișca vreun pic.

El se aplecă înainte, nu destul cât să-i simtă răsuflarea, dar suficient încât să îi dea fiori.

– Iată, domnișoară Sheffield, ce întrebare vreau să-ți pun. Buzele ei se întredeschiseră.

– Tu, spuse el apropiindu-se și mai mult, mă mai urăști, încă un centimetru, la fel de mult?

Kate înghiți în sec. Nu se aștepta să-l audă întrebînd asta. Își umezi buzele, pregătindu-se să răspundă, deși nu știa ce poate spune, însă nu reuși să scoată nici un sunet.

El zîmbi încet, într-un fel foarte masculin.

– Înțeleg că nu.

Apoi, atît de brusc încît Kate simți că i se învîrte capul, el se îndepărtă de copac și spuse scurt:

– Cred că e cazul să ne întoarcem acasă și să ne pregătim pentru cină. Nu?

Kate alunecă puțin pe lîngă copac, rămasă fără vlagă.

– Vrei să mai rămîi puțin afară?

Anthony își puse mîinile în șold și se uită la cer, cu o expresie pragmatică și eficientă, total diferită de atitudinea de mai devreme, aceea de seducător.

– Ai putea să mai stai. Nu cred că o să plouă pînă la urmă. Cel puțin, nu în următoarele ore.

Ea îl privi pur și simplu. Ori își pierduse mințile, ori uitase cum să vorbească. Sau, poate, amîndouă.

– Foarte bine. Am admirat mereu femeile cărora le place aerul curat. Ne vedem la cină?

Ea aprobă din cap, și se miră că reușise.

– Excelent.

El o luă de mîină și îi sărută cu buze aprinse încheietura, pe interior, în singurul loc în care i se vedea pielea, între mîneacă și mînușă.

– Pe diseară, domnișoară Sheffield.

Apoi se îndepărtă, lăsînd-o cu sentimentul ciudat că tocmai i se întîmplase ceva foarte important. Dar să o pici cu ceară și nu știa ce era acel lucru.

La șapte și jumătate în acea seară, Kate se gîndi că ar fi bine să se îmbolnăvească foarte tare. La opt fără un sfert, își rafinase planul. Avea să facă o criză de apoplexie. Dar la cinci minute înainte de opt, cînd sună clopoțelul care îi anunța pe oaspeți că e servită cina și că pot coborî în sufragerie, fata se ridică, își îndreptă umerii și ieși pe coridorul din fața dormitorului ei, ca să i se alăture lui Mary.

Refuza să fie lașă. Nu era o lașă. Putea rezista o seară. În plus, își spuse, doar nu o să stea lîngă lordul Bridgerton. El era viconte, bărbatul casei, și de aceea urma să fie așezat în capul mesei. Ca fiica celui de-al doilea fiu al unui baron, ea nu avea un rang comparabil cu al celorlalți invitați și probabil că va fi așezată atît de departe că nu-l va putea vedea decît dacă ar fi avut gîtul de trei ori mai lung.

Edwina, care împărțea camera cu Kate, era deja cu Mary, o ajuta să aleagă un colier. Kate era singură pe coridor. Putea

intra în camera mamei ei vitrege, ca să le aștepte acolo, dar nu prea avea chef să converseze, și Edwina observase deja că are o dispoziție neobișnuită și melancolică. Ultimul lucru de care avea nevoie era ca Mary să o întrebe ce s-a întâmplat și de ce e supărată.

Adevărul era că nici măcar nu știa ce se întâmplase. Nu știa decât că în acea după-amiază se schimbaseră ceva între ea și viconte. Ceva era diferit, și ea recunoștea, în sinea ei, cel puțin, că asta o speriasse. Dar era normal, nu? Oamenii se tem de lucrurile pe care nu le înțeleg. Iar Kate cu siguranță că nu-l înțelegea pe viconte.

Dar de cum începuse să se bucure de singurătate, ușa de vizavi se deschise și prin ea păși o altă domnișoară. Kate o recunoscuse imediat. Era Penelope Featherington, cea mai mică dintre fetele familiei ei, sau, cel puțin, dintre cele care-și făcuseră deja debutul în societate. Kate auzise că mai aveau o soră, încă de vîrstă școlară.

Din păcate pentru surorile Featherington, erau foarte cunoscute fiindcă nu aveau deloc noroc la măritiș. Prudence și Philippa debutaseră în urmă cu trei ani și nu primiseră nici o cerere în căsătorie, nici una. Penelope era la al doilea sezon și le evita la toate evenimentele pe mama și surorile ei, despre care toată lumea credea că sînt tare simple.

Kate o plăcuse întotdeauna pe Penelope. Ele două erau prietene de cînd lady Whistledown scrisese despre ele cum că ar fi purtat culori care nu le veneau bine. Fata observă, oftînd, că rochia lui Penelope, de un galben citrin, o făcea să pară bolnavă. Și, de parcă nu era suficient, avea o croială cu mult prea multe franjuri și volane. Penelope nu era înaltă, iar rochia o copleșea.

Păcat, fiindcă ar fi fost destul de atrăgătoare, dacă ar fi convins-o cineva pe mama ei să nu mai meargă la modistă și

s-o lase pe fată să-și aleagă singură rochiile. Avea un chip destul de plăcut, cu o piele albă, ca de roșcată, deși ea avea părul castaniu spre roșcat. Mai mult spre castaniu. Oricum ar fi fost, culoarea părului ei nu se potrivea cu aceea a rochiei.

– Kate! spuse Penelope după ce închisese ușa în urma ei. Ce surpriză! Nu știam că ai fost invitată.

Kate dădu din cap.

– Cred că ni s-a trimis tîrziu invitația. Am cunoscut-o pe lady Bridgerton abia săptămîna trecută.

– Știu că am spus că mă mir, dar nu mă mir, de fapt. Lordul Bridgerton a fost foarte atent la sora ta.

Kate roși.

– Da, se bîlbîi ea. Așa este.

– Cel puțin asta se spune, continuă Penelope. Pe de altă parte, nu poți să crezi orice auzi.

– Lady Whistledown greșește foarte rar, spuse Kate.

Penelope ridică din umeri și își privi dezgustată rochia.

– Nu a greșit niciodată cînd a scris despre mine.

– Nu fi prostuță, spuse Kate repede, cu toate că știau amîndouă că e doar politicoasă.

Penelope clătină din cap, obosită.

– Mama e convinsă că galbenul e o culoare fericită, și că o fată fericită va reuși să facă rost de un soț.

– Vai de mine! spuse Kate chicotind.

– Ce nu pricepe ea, continuă Penelope tristă, este că o culoare atît de fericită mă face să par bolnavă, iar asta nu-i atrage pe domni.

– I-ai sugerat verdele? întrebă Kate. Cred că ai arăta minunat în verde.

Penelope clătină din cap.

– Nu îi place verdele. Spune că e prea trist.

– Verdele? întrebă Kate, nevenindu-i să creadă.

– Nici măcar nu încerc să o înțeleg.

Kate, care avea o rochie verde, ridică mîneca aproape de chipul lui Penelope, astupînd cît putea galbenul.

– Ți se luminează toată fața, spuse ea.

– Nu-mi spune așa ceva. O să mă doară și mai tare galbenul.

Kate îi zîmbi înțelegător.

– Ți-aș împrumuta o rochie de-a mea, dar mă tem că ar fi prea lungă.

Penelope flutură o mînă.

– E foarte frumos din partea ta, dar m-am resemnat. Măcar acum e mai bine decît anul trecut.

Kate ridică o sprînceană.

– Da, așa e. Tu nu ai fost la sezonul de anul trecut, spuse Penelope, apoi tresări. Atunci cîntăream cu aproape douăsprezece kilograme mai mult.

– Douăsprezece kilograme? repetă Kate, fiindcă nu îi venea să creadă.

Penelope dădu din cap și se strîmbă.

– Eram încă un copil. Am implorat-o pe mama să-mi dea voie să-mi fac debutul la optsprezece ani, dar ea era de părere că-i mai bine să încep din timp.

Kate îi putea citi pe chip că nu fusese bine. Se simțea cumva apropiată de Penelope, deși aceasta era cu trei ani mai mică decît ea. Amîndouă știau cum e să nu fii cea mai căutată domnișoară din încăpere, știau cum trebuie să te porți atunci cînd nu erai invitată la dans și voiai să pară că nu-ți pasă.

– Ei bine, spuse Penelope, ce-ar fi să coborîm noi două împreună? Se pare că și familia mea, și a ta, întîrzie.

Kate nu se grăbea să ajungă în sufragerie, la cină, în inevitabila companie a lordului Bridgerton, dar dacă le aștepta pe Mary și pe Edwina nu făcea decît să amîne tortura cîteva minute, așa că decise să coboare împreună cu Penelope.

Intrară amîndouă ca să-și anunțe mamele despre schimbarea de plan, apoi se luară de braț și coborîră. Cînd ajunseră în sufragerie, mulți dintre invitați erau deja acolo, vorbeau și așteptau să coboare toată lumea. Kate, care nu mai fusese niciodată la o petrecere în provincie, observă surprinsă că toată lumea era mai relaxată și mai vioaie decît la Londra. Probabil că aerul curat era de vină, se gîndi ea. Sau poate că distanța de regulile stricte ale capitalei. Oricare ar fi fost motivul, decise că preferă atmosfera de aici.

Îl văzu pe lordul Bridgerton în cealaltă parte a camerei. Sau, cel puțin, presupuse că el ar fi cam pe acolo. Imediat cum îl văzuse lîngă șemineu se uitase în altă parte. Dar îl simțea. Știa că, probabil, e o nebunie, dar putea să jure că își înclinase capul și că îl auzise vorbind și rîzînd. Și știa cînd el o privea. Simțea că ia foc.

– Nu știam că lady Bridgerton a invitat atît de multă lume, spuse Penelope.

Atentă să nu privească spre șemineu, Kate aruncă o privire în jur, ca să vadă cine mai era în încăpere.

– Nu se poate, șopti Penelope repede. Cressida Cowper e aici.

Kate îi urmări discret privirea. Dacă Edwina avea competiție pentru titlul de cea mai frumoasă domnișoară a sezonului 1814, atunci aceea era Cressida Cowper. Înaltă, subțire, cu părul blond ca mierea și cu ochii verzi și strălucitori, era aproape mereu însoțită de o mică gloată de admiratori. Edwina era blîndă și generoasă, dar Cressida era, după aprecierea lui Kate, egocentrică, prost crescută și o vrăjitoare, care se bucura de durerea altora.

– Mă urăște, spuse Penelope.

– Ea urăște pe toată lumea, răspuse Kate.

– Nu, nu. Pe mine chiar mă urăște.

– De ce? Întrebă Kate curioasă. Ce i-ai fi putut face tu?

– Am izbit-o fără să vreau anul trecut, și am făcut-o să verse un pahar de punzi pe rochia ei și pe hainele ducelui de Ashbourne.

– Atîta tot?

Penelope dădu ochii peste cap.

– A fost suficient pentru Cressida. E convinsă că ducele ar fi cerut-o de nevastă dacă nu i-ar fi lăsat impresia că e neîndemînică.

Kate pufni, scoțînd un zgomot foarte nedelicat.

– Ashbourne nu vrea să se însoare prea curînd. Toată lumea știe. E aproape la fel de rău ca Bridgerton.

– Care, probabil, o să se însoare anul ăsta, îi aminti Penelope. Dacă bîrfele sînt corecte.

– Nu, spuse Kate. Chiar lady Whistledown a scris că nu crede că el se va însura anul ăsta.

– Asta a fost cu săptămîni în urmă, răspunse Penelope fluturînd din mînă. Lady Whistledown își schimbă mereu părerea. În plus, e evident pentru toată lumea că vicontele îi face curte surorii tale.

Kate își mușcă limba înainte să bombăne:

– Nu-mi aminti.

Dar durerea ei se pierdu în spaima lui Penelope, care șopti răgușit:

– Nu se poate! Vine înapoi.

Kate o strînse de braț cu un gest menit să o facă să se simtă mai bine.

– Nu-ți face probleme din cauza ei. Nu e mai bună decît tine.

Penelope îi aruncă o privire sarcastică.

– Știi asta. Dar nu e mai puțin neplăcută. Și face mereu tot posibilul să se asigure că trebuie să îi fac față.

– Kate. Penelope, spuse Cressida apropiindu-se de ele și scuturându-și părul strălucitor cu o mișcare afectată. Ce surpriză să vă văd aici.

– De ce ești surprinsă? întrebă Kate.

Cressida clipi, mirată că domnișoara Sheffield îi punea la îndoială afirmația.

– Ei bine, spuse ea încet, cred că nu e o mare surpriză că tu ești aici, dat fiind că sora ta e la mare căutare, și știm cu toții că trebuie să mergi și tu oriunde merge ea, dar prezența lui Penelope... ridică din umeri. Cine sînt eu să judec? Lady Bridgerton are o inimă bună.

Comentariul fusese atît de nepoliticos încît Kate nu putu decît să se uite șocată la Cressida. Și în timp ce ea rămăsese cu gura căscată de uimire, aceasta dădu lovitura de grație.

– Ai o rochie minunată, Penelope, spuse ea zîmbind atît de dulce încît Kate putea jura că simte gust de miere. Iubesc galbenul, adăugă netezind cu palma faldurile propriei rochii, de aceeași culoare. E nevoie de un ten foarte special ca să îl poți purta, nu crezi?

Kate strînse din dinți. Evident că rochia Cressidei venea foarte bine pe ea. Fata asta ar fi arătat bine și în pînză de sac. Cressida zîmbi din nou, amintindu-i de un șarpe, apoi se întoarse ca să îi facă semn cuiva din cealaltă parte a încăperii.

– Grimston! Vino încoace o clipă.

Kate se uită peste umăr și-l văzu pe Basil Grimston apropiindu-se, și abia reuși să-și ascundă un geamăt. Grimston era partenerul perfect pentru Cressida. Era mitocan, arogant și autosuficient. De ce îl invitase o doamnă minunată ca lady Bridgerton, Kate nu-și putea imagina. Probabil ca să mai echilibreze situația, după ce invitase atîtea domnișoare.

Grimston li se alătură și zîmbi din colțul gurii, ironic.

– La dispoziția ta, îi spuse el Cressidei după ce se uită cu dispreț la Kate și la Penelope.

– Nu ți se pare că draga de Penelope arată minunat în rochia asta? spuse Cressida. Cred că galbenul chiar este culoarea acestui sezon.

Grimston o privi pe Penelope încet, ca o insultă, din creștet pînă la vîrfurile picioarelor, apoi înapoi. Abia dacă mișcase capul, lăsîndu-și ochii să alunece în sus și în jos. Kate se luptă să ascundă repulsia pe care o simțea atît de puternic încît aproape că i se făcuse rău. Mai mult decît orice, voia să se repeadă la Penelope și să o îmbrățișeze. Dar o astfel de atenție nu ar fi făcut decît să o expună și mai mult și să lase impresia că e o persoană ușor de batjocorit.

Cînd Grimston termină în sfîrșit de cîntărit, în modul acela foarte nepolitic, se întoarse spre Cressida și ridică din umeri, ca și cum nu ar fi putut spune nimic frumos.

– Voi nu trebuia să fiți în altă parte?

Cressida luă un aer șocat.

– Dar, domnișoară Sheffield, nu înțeleg de ce sînteți impertinentă. Eu și domnul Grimston nu făceam decît să o admirăm pe Penelope. Nuanța asta de galben se potrivește de minune cu tenul ei. Și mă bucur că arată atît de bine, după ce, anul trecut...

– Într-adevăr, spuse Grimston pe un ton alunecos, care o făcu pe Kate să se simtă murdară.

Kate simțea că Penelope tremură alături de ea. Spera că de furie, nu de supărare.

– Nu știu ce vrei să spui, rosti ea pe un ton glacial.

– Ba sigur că știi, spuse Grimston cu ochii strălucind de bucurie.

Se aplecă înainte și șopti, mai tare decît dacă ar fi vorbit normal, în așa fel încît să audă cît mai multă lume:

– Anul trecut era foarte grasă.

Kate deschise gura ca să îi dea o replică acidă, dar înainte să poată spune ceva, Cressida adăugă:

– Păcat, fiindcă anul trecut erau mult mai mulți bărbați în oraș. Sigur, majorității nu ne lipsește nici anul ăsta un partener de dans, dar îmi pare rău când săraca Penelope trebuie să stea cu văduvele.

– Văduvele, spuse Penelope apăsât, sînt adesea singurele din încăpere care au puțină minte.

Kate își dorea să poată sări de bucurie.

Cressida scoase un sunet de uimire, ca și cum ar fi avut dreptul să se simtă ofensată.

– Oricum, nu poți să nu... Ah! Lord Bridgerton!

Kate se dădu la o parte, ca să-i facă loc vicontelui în cercul lor mic, observînd dezgustată cum toată atitudinea Cressidei se schimbă. Genele începură să-i fluture și buzele i se țuguiau frumos. Era atît de urît încît Kate uită să se simtă prost în prezența vicontelui. Bridgerton îi aruncă Cressidei o privire aspră, dar nu spuse nimic. În loc de asta, se întoarse spre Kate și Penelope și le spuse pe nume, salutîndu-le. Kate aproape că radia de fericire. O lovise pe Cressida Cowper acolo unde o durea mai tare.

– Domnișoară Sheffield, spuse el cu o voce caldă, sper că ne scuzi. Vreau să o conduc pe domnișoara Featherington înăuntru, la cină.

– Dar nu se poate! izbucni Cressida.

Bridgerton îi aruncă o privire glacială.

– Mă scuzi, spuse el pe un ton extrem de nesincer. Am vorbit cumva cu tine?

Cressida se făcu mică, evident rușinată de reacția pe care o avusese. Oricum, era foarte neobișnuit ca el să o conducă pe domnișoara Featherington. Ca gazdă, era datoria lui să

între la cină cu doamna de cel mai înalt rang. Kate nu era sigură cine era aceea, dar cu siguranță că nu Penelope, al cărei tată fusese un simplu gentilom.

Bridgerton îi oferi brațul lui Penelope, întorcându-se în același timp spre Cressida.

– Nu pot să-i sufăr pe cei care se leagă de alții mai slabi. Tu nu simți la fel? murmură el.

Kate își duse mâna la gură, dar tot nu putu să-și înfrîneze un chicotit. Bridgerton îi zîmbi discret, numai ei, și atunci ea avu sentimentul că îl înțelegea foarte bine. Dar, și mai ciudat, deodată nu mai era așa de sigură că el este un crai nesuferit, așa cum îi plăcuse să creadă pînă atunci.

– Ai văzut?

Kate, care împreună cu ceilalți se uita cu gura căscată la Bridgerton, care o conducea pe domnișoara Featherington cu capul aplecat spre ea, ca și cum ar fi fost cea mai interesantă femeie din lume, se întoarse spre Edwina, care stătea lîngă ea.

– Am văzut tot, spuse Kate uimită. Am și auzit tot.

– Ce s-a întîmplat?

– Era...

Kate nu știa ce să spună, cum să descrie ce făcuse el. Apoi spuse ceva ce nu credea că va rosti vreodată:

– A fost un erou.

Capitolul XII

Un bărbat șarmant este atrăgător, și un bărbat chipeș este, desigur, asemenea. Dar un bărbat de onoare, dragă cititorule, el este acela către care ar trebui să se îndrepte toate tinerele domnișoare.

Jurnalul de societate al lui lady Whistledown, 2 mai 1814

Mai târziu în acea seară, după ce se terminase cina și bărbații merseseră să bea un vin de porto înainte să se întoarcă la doamne purtând pe chipuri expresii arogante, ca și cum ar fi vorbit despre altceva decât despre care cal va câștiga Royal Ascot, după ce jucaseră mimă, după ce lady Bridgerton își dresese glasul și sugerase discret că, poate, e momentul să meargă cu toții la culcare, după ce doamnele își luaseră lumînările și merseseră în dormitoare, iar domnii, probabil, le urmaseră...

Kate nu putea adormi. Era clar că era o noapte în care avea să se uite la crăpăturile din tavan. Numai că în tavanele de la Aubrey Hall nu erau crăpături. Și nici nu se vedea luna, așa că prin draperii nu intra nici o rază de lumină, deci, chiar dacă ar fi fost vreo crăpătură, ea nu ar fi putut să o vadă.

Kate gemu, dădu la o parte cuverturile și se ridică. Într-o bună zi o să fie nevoie să învețe cum să facă să nu se mai gândească la opt lucruri deodată. Deja stătea în pat de mai bine de o oră, uitându-se în sus, la întunericul de cerneală și din când

în cînd închizînd ochii și încercînd să adoarmă. Nu funcționa.

Nu se putea gîndi decît la expresia de pe chipul lui Penelope atunci cînd vicontele o salvase. Probabil că și ea avusese aceeași privire puțin șocată, puțin bucuroasă și ca și cum ar fi fost gata, gata să se topească pe loc. Bridgerton fusese minunat.

Kate petrecuse toată ziua uitîndu-se la el sau vorbindu-i. Și un lucru îi era acum clar. Tot ce se spunea despre Anthony și devotamentul pentru familia lui era adevărat. Deși nu era încă hotărîtă să renunțe la ideea că era un mare crai și un neobrăzat, începea să-și dea seama că s-ar putea să fie și altceva. Ceva frumos. Ceva ce, obiectiv vorbind, deși era greu, nu ar fi trebuit să-l scoată din rîndurile posibililor soți pentru Edwina.

De ce a trebuit să se poarte frumos? Nu putea să fie seducătorul superficial și libertin, așa cum credea ea că este? Acum era cu totul altfel. Se temea, chiar, că ar putea ajunge să țină la el. Kate simți că se îmbujorează, chiar așa, pe întuneric. Nu trebuia să se mai gîndească la Anthony Bridgerton, altfel nu va dormi toată săptămîna.

Poate că i-ar prinde bine să citească puțin. Văzuse ceva mai devreme o bibliotecă mare și plină de cărți. Cu siguranță că familia Bridgerton avea măcar un volum care să o ajute să adoarmă.

Se îmbracă în halat și merse pe vîrfuri pînă la ușă, ca să nu o trezească pe Edwina. Nu că ar fi fost lucru ușor. Sora ei dormea foarte adînc. Dacă te luai după Mary, ea așa dormise de mic copil, chiar din prima zi.

Kate încălță o pereche de papuci, apoi ieși încet pe coridor, uitîndu-se în stînga și în dreapta înainte să închidă ușa în urma ei. Era prima ei vizită la o casă din provincie, dar auzise cîte ceva despre acest gen de evenimente și nu voia

să întîlnească pe cineva care s-ar fi putut îndrepta spre un alt dormitor decît cel care-i fusese desemnat. Dacă era cineva interesat de soțul sau soția altuia, ea una nu voia să știe.

O singură lumînare lumina holul, dînd aerului întunecat o strălucire obscură, tremurătoare. Kate luase cu ea o lumînare, pe care o aprinse de la lumina de pe coridor. Odată ce flacăra se aprinse, ea porni spre scară, oprindu-se la fiecare colț ca să se asigure că nu întîlnește pe nimeni.

Cîteva minute mai tîrziu era în bibliotecă. Nu era foarte mare, după standardul înaltei societăți, dar pereții erau acoperiți de sus pînă jos cu rafturi de cărți. Kate împinse ușa pînă cînd aproape o închise de tot. Dacă era cineva treaz, nu voia să îi descopere prezența din cauza zgomotului ușii. Se apropie de primul raft și citi titlurile.

– Hmm, murmură ca pentru sine, trăgînd o carte și uitîndu-se la copertă. Botanică.

Iubea grădinăritul, dar, cumva, un manual despre acest subiect nu prea îi atrăgea atenția. Să caute un roman care îi va capta interesul, sau un text sec, să o ajute să adoarmă?

Kate puse cartea la loc și trecu la raftul următor, așezînd lumînarea pe o masă din apropiere. Era secțiunea de filosofie.

– Nu aici, cu siguranță, spuse ea încet, mutînd lumînarea pe masă pe măsură ce înainta de-a lungul rafturilor.

Poate că botanica ar fi adormit-o, dar dacă citea filosofie nu s-ar fi trezit cîteva zile. Mai mută lumînarea la dreapta, apropiindu-se ca să citească titlurile următorului set de cărți, cînd o străfulgerare luminoasă neașteptată străbătu încăperea. Țipă scurt și sacadat și sări înapoi, lovindu-se cu posteriorul de masă.

Nu acum, se rugă ea. Și nu aici. Dar în timp ce gîndea asta, în toată biblioteca răsună tunetul. Cînd se întunecă din nou, Kate tremura și strîngea marginea mesei cu degete

înțepenite. Ura furtuna. Din tot sufletul. Nu putea să sufere fulgerele, tensiunea din aer și mai ales sentimentul pe care-l avea. Era atât de speriată încît nu mai simțea nimic.

Așa i se întîmplase mereu, sau cel puțin de cînd își amintea. Cînd era mică, tatăl ei sau Mary o linișteau în timpul furtunilor. Kate avea multe amintiri cu cîte unul dintre ei stînd pe marginea patului și șoptindu-i cuvinte care s-o îmbărbăteze în timp ce tunetele și fulgerele cuprindeau camera. Pe măsură ce crescuse, reușise să-i convingă pe ceilalți că și-a depășit spaima. Toată lumea știa că urăște furtuna, dar reușise să păstreze secret faptul că era terorizată. Părea cea mai rea dintre slăbiciuni. Fără nici o cauză evidentă și, din păcate, fără leac.

Nu auzise ploaia la fereastră. Poate că nu va fi o furtună așa de mare. Poate că începuse departe și se îndepărta și mai mult. Poate că... Încă un fulger luminează încăperea, făcînd-o să țipe din nou. De data asta tunetul urmă și mai aproape după fulger, semn că furtuna se apropia.

Kate simți cum alunecă la podea. Era un sunet prea puternic, o lumină prea intensă, prea... Bum! Kate se ascunse sub masă, cu genunchii la piept, așteptînd următorul val de teroare. Și atunci începu să plouă.

Era trecut de miezul nopții și toți invitații care țineau cont de programul din provincie se retrăseseră în dormitoare, dar Anthony era încă în birou, bătînd cu degetele pe marginea mesei în ritmul ploii de la fereastră. Din cînd în cînd cîte un fulger lumina camera, și fiecare tunet era atât de puternic și de neașteptat că-l făcea să tresară. Doamne, cum mai iubea furtunile! Nu putea spune exact de ce. Poate că era dovada forței naturii, care era mai puternică decît omul. Poate că era energia luminii și sunetelor din jur. Oricare ar fi fost motivul, furtuna îl făcea să simtă că e viu.

Nu era prea obosit cînd mama lui propusese ca toată lumea să se retragă și nu vedea de ce nu ar fi profitat de cele cîteva momente de solitudine ca să se uite peste documentele pe care i le adusese unul dintre servitori. Dumnezeu știa că mama ar fi vrut ca el să petreacă fiecare minut din ziua de mîine în compania tinerelor domnișoare.

După o oră de verificări riguroase și după ce vîrfurile peniței se uscase de la atîtea adunări, scăderi, înmulțiri și, uneori, împărțiri, ochii începuseră să i se închidă. Fusese o zi lungă, recunoscă pentru sine în timp ce închidea catastiful, lăsînd totuși o pagină între file, ca să-și amintească unde a rămas. Dimineață vizitase chiriași și inspectase clădiri. Una dintre familii avea nevoie să-i fie reparată ușa. Alta nu reușea să adune recolta, fiindcă tatăl își rupsese un picior, deci nu-și puteau plăti chiria. Anthony ascultase și soluționase dispute, admirase bebeluși și ajutase chiar la repararea unui acoperiș spart. Erau, toate, parte din slujba proprietarului de terenuri, și îi plăceau, însă erau obositoare.

Jocul de Pall Mall fusese plăcut, dar odată ajuns înapoi acasă fusese imediat aruncat în rolul de gazdă pentru petrecerea mamei sale. Iar asta era aproape la fel de epuizant ca și vizitele pe la chiriași. Eloise, care abia împlinise șaptesprezece ani, avea nevoie de cineva care să aibă grijă de ea, răutăcioasa fiica a familiei Cowper o chinuia pe săraca Penelope, și cineva trebuia să facă ceva, și... Și mai era Kate Sheffield. Blestemul zilelor lui. Și obiectul dorinței sale. Amîndouă la un loc.

Ce încurcătură. Trebuia să o curteze pe sora ei, pentru Dumnezeu! Pe Edwina. Frumoasa sezonului, minunata, cea lipsită de rivală. Dulce și generoasă și cu un temperament potolit. În loc de asta el se tot gîndea la Kate, care, oricît l-ar fi scos din sărite, îi impunea respect. Cum să nu admiri pe cineva

care ține atât de tare la propriile-i convingeri? Și Anthony recunoștea că principiul ei cel mai important, devotamentul pentru familie, era și cea mai importantă valoare a lui.

Căscînd, se ridică de la birou și își întinse brațele. Era timpul să meargă la culcare. Cu puțin noroc, avea să adoarmă imediat. Ultimul lucru de care avea nevoie era să privească în tavan și să se gîndească la Kate. Și la toate lucrurile pe care voia să i le facă. Luă o lumînare și ieși pe coridor. Era ceva liniștitor și enigmatic la o casă cufundată în tăcere. Chiar dacă ploaia bătea la ferestre, își putea auzi fiecare pas. Călcîi, vîrf, călcîi, vîrf. În afară de momentele în care trăsnea, holul era luminat numai de lumînarea din mîna lui. Îi plăcea felul în care, atunci cînd muta lumina dintr-o parte într-alta, umbrele se jucau pe mobilă și pe pereți. Era un sentiment ciudat, ca și cum ar fi controlat el ceva.

Ridică o sprînceană. Ușa bibliotecii era întredeschisă, și vedea o rază palidă de lumină venind dinspre ea. Era aproape sigur că doar el e treaz. Și dinăuntru nu se auzea nimic. Probabil că intrase cineva ca să caute o carte și lăsase o lumînare aprinsă. Anthony se încruntă. Era iresponsabil. Focul devasta casele mai repede decît orice alt dezastru, chiar dacă afară era furtună. Și în biblioteca lor erau cărți pînă la tavan. Locul ideal de pornire al unui incendiu.

Deschise ușa și intră. Un perete întreg era acoperit de ferestre, și sunetul ploii era mai puternic aici decît pe coridor. Un tunet scutură podeaua, apoi imediat fulgerul despică întunericul nopții.

Încărcătura electrică a aceluia moment îl făcu să zîmbească încîntat. Traversă camera spre lumînarea vinovată, uitată acolo. Se aplecă, suflă în ea și... Auzi ceva. Era sunetul cuiva respirînd panicat, din greu, care pe deasupra scotea și un mic scîncet. Anthony se uită prin cameră.

– E cineva aici? întrebă el, deși nu vedea pe nimeni.

Apoi sunetul se auzi din nou, de jos. Ținând lumînarea nemîșcată, se aplecă și se uită sub masă. Și rămase ca trăsnit.

– Doamne! spuse el uimit. Kate.

Era făcută ghem, cu brațele strînse în jurul genunchilor, și părea gata, gata să se destrame. Avea capul aplecat și stătea cu fruntea pe genunchi, tremurînd repede și din toate încheieturile. Pe Anthony îl trecură fiori. Nu mai văzuse pe nimeni tremurînd așa.

– Kate? spuse din nou, așezînd lumînarea pe podea și apropiindu-se de ea.

Nu-și dădea seama dacă îl aude. Părea a se fi retras în ea însăși, încercînd disperată să scape de ceva. Era vorba de furtună? Îi spusese că urăște ploaia, dar reacția asta era mult mai mult decît atît. Anthony știa că nu multora le plac furtunile așa cum îi plăceau lui, dar nu auzise de nimeni care să aibă o astfel de reacție. Părea gata, gata să se spargă într-un milion de bucățele dacă ar fi atins-o.

Un tunet cutremură camera, iar trupul ei tresări atît de chinuit că Anthony simți reacția ei în stomac.

– Kate, draga de tine, șopti el.

I se frîngea inima cînd o vedea așa. Cu un gest atent și calm, întinse mîna spre ea. Încă nu era sigur dacă își dăduse seama că e și el acolo. Dacă o speria ar fi fost ca și cum ar fi trezit un somnambul.

Încet, îi puse mîna pe braț și strînse ușor.

– Sînt aici, Kate, șopti el. O să fie bine.

Fulgerul întrerupse întunericul, luminînd camera brusc, iar ea se ghemui și mai mult, dacă se putea. Anthony se gîndi că încearcă să-și ferească privirea stînd cu fruntea pe genunchi. Se apropie mai mult și o luă de mînă. Avea pielea rece ca gheața și degetele înțepenite de spaimă. Era greu să-i

desprindă brațul din jurul picioarelor, dar pînă la urmă reuși să-i ducă palma la gură și să o atingă cu buzele, încercînd să o încălzească.

– Sînt aici, Kate, repetă el, neștiind ce altceva ar putea spune. Sînt aici. O să fie bine.

Pînă la urmă reuși să se strecoare sub masă și să se așeze pe podea, alături de ea, ținînd-o pe după umeri. Kate păru să se relaxeze puțin, iar asta îi dădu lui Anthony o senzație neobișnuită care semăna cu mîndria că reușise să o ajute. Asta, și ușurare profundă, fiindcă nu putea suporta să o vadă atît de chinuită.

Îi șopti cuvinte liniștitoare la ureche și o mîngîie pe umeri, încercînd să o facă să se simtă mai bine prin simpla lui prezență. Încet, foarte încet, nici nu mai știa de cîte minute stăteau sub masă, îi simți mușchii începînd să se destindă. Pielea îi era rece și umedă, iar respirația, încă mai rapidă decît în mod normal, nu mai părea atît de panicată.

Pînă la urmă, cînd simți că ea e pregătită, îi atinse bărbia cu două degete și, pe cît de încet era posibil, îi ridică ușor capul spre el, ca să îi vadă privirea.

– Uită-te la mine, Kate, șopti el blînd dar autoritar. Dacă te uiți la mine, o să vezi că ești în siguranță.

Mușchii fini din jurul ochilor ei tremurară cîteva clipe înainte ca ea să deschidă ochii. Încerca să clipească, dar nu reușea. Anthony nu cunoștea astfel de spaimă, dar i se părea normal ca ochii ei să nu se lase ușor deschiși, fiindcă nu voiau să vadă lucrul care o speriasse atît. După alte cîteva secunde, reuși să deschidă ochii și să se uite la el. Anthony simți un gol în stomac. Dacă într-adevăr ochii erau oglinda sufletului, atunci ceva se rupsesse în Kate Sheffield în acea seară. Părea bîntuită, vînată, pierdută și șocată.

– Nu mai știu, șopti ea abia auzit.

El îi ridică din nou mîna la buze. Nu îi dăduse drumul nici o clipă. O sărută blînd, aproape patern, în palmă.

– Ce nu-ți amintești?

Ea scutură capul.

– Nu știu.

– Mai știi că ai venit în bibliotecă?

Ea dădu din cap.

– Îți amintești furtuna?

Kate închise ochii o clipă, ca și cum a-i ține deschiși era mai mult decît putea face.

– Încă mai e furtună.

Anthony dădu din cap. Așa era. Ploaia încă lovea ferestrele cu aceeași intensitate ca și înainte, dar trecuseră cîteva minute de la ultimele fulgere și tunete. Ea îl privi disperată.

– Nu pot...

Anthony o strînse de mînă.

– Nu trebuie să spui nimic.

Simți cum ea tremură și se relaxează, apoi o auzi șoptind:

– Mulțumesc.

– Vrei să-ți vorbesc? întrebă el.

Ea închise ochii, nu la fel de strîns ca înainte, și dădu din cap. El zîmbi, deși știa că nu-l poate vedea. Poate simțea. Poate că îi auzea zîmbetul în voce.

– Să vedem, rosti pe un ton gînditor. Despre ce ți-aș putea povesti?

– Spune-mi despre casă, șopti ea.

– Casa asta?

Kate aprobă din cap.

– Foarte bine, răspunse el simțindu-se mulțumit, în mod absurd, că pe ea o interesa o grămadă de piatră și mortar care pentru el însemna atît de mult.

– Să știi că eu aici am crescut.

– Mi-a spus mama ta.

Anthony simți în piept o scînteie din ceva cald și puternic în timp ce vorbea. Îi spusese că nu trebuie să vorbească, iar ea fusese recunoscătoare pentru asta, dar acum chiar participa la conversație. Cu siguranță că începea să se simtă mai bine. Dacă ar fi deschis ochii, și dacă nu ar fi fost așezați sub masă, totul ar fi părut aproape normal. Și era uimitor cu cîtă ardoare dorea să fie el cel care o ajuta să se simtă mai bine.

– Să-ți spun despre cum fratele meu a înecat-o pe păpușa preferată a surorii mele? o întrebă.

Ea clătină din cap, apoi tresări atunci cînd vîntul se înteti și picăturile de ploaie lovira ferestrele cu și mai multă putere, dar ridică bărbia și spuse:

– Povestește-mi despre tine.

– Bine, spuse el încet, încercînd să ignore senzația vagă și incomodă din piept.

Era mai simplu să vorbească despre frații lui decît despre sine.

– Spune-mi despre tatăl tău.

Anthony îngheță.

– Despre tata?

Ea zîmbi, dar el era prea uimit de dorința ei ca să observe.

– Ai avut și tu un tată, spuse ea.

Lui i se puse un nod în gît. Nu vorbea des despre tatăl lui, nici măcar cu familia sa. Își spunea că e din cauză că trecuse atîta timp. Edmund era mort de peste zece ani. Dar adevărul era că îl durea prea tare. Iar unele răni nu se vindecau niciodată, nici chiar în zece ani.

– A fost un bărbat grozav, spuse încet. Un tată minunat. L-am iubit foarte mult.

Kate se întoarse ca să-l privească. Era prima dată, de cînd îi ridicase el bărbia, cu multe minute înainte.

– Mama ta vorbește cu foarte mare afecțiune despre el. De asta am întrebat.

– L-am iubit cu toții, spuse el simplu, întorcînd capul și uitîndu-se de-a lungul încăperii.

Privirea îi rămase pe piciorul unui scaun, dar nu se uita cu adevărat la el. Nu vedea decît amintirile din mintea sa.

– A fost cel mai grozav tată pe care și l-ar putea dori un băiat, murmură el.

– Cînd a murit?

– Acum unsprezece ani. În vară. Aveam optsprezece ani și era exact înainte să plec la Oxford.

– E un moment dificil să-ți pierzi tatăl.

El se răsuci brusc și o privi.

– Oricînd e un moment dificil pentru așa ceva.

– Sigur, aprobă ea repede. Dar unele momente sînt mai rele decît altele, cred. Și sigur e diferit pentru bărbați. Tatăl meu a murit acum cinci ani, și mi-e foarte dor de el, dar nu cred că e același lucru.

Nu era nevoie să o întrebe nimic, fiindcă întrebarea i se putea citi în privire.

– Tata a fost un om minunat, explică ea cu o privire caldă. Bun și blînd, dar aspru cînd era nevoie. Dar tatăl unui băiat, ei bine, el trebuie să-și învețe fiul să fie bărbat. Și cînd îl pierzi la optsprezece ani, cînd abia înveți ce înseamnă asta...

Oftă adînc.

– Poate că nu e locul meu să discut despre asta, fiindcă nu sînt bărbat, deci nu mă pot pune în locul tău, dar cred...

Făcu o pauză și țuguie buzele, ca și cum s-ar fi gîndit la ce urma să spună.

– Cred că a fost foarte dificil.

– Frații mei aveau șaisprezece, doisprezece și doi ani, spuse Anthony încet.

– Cred că și pentru ei a fost greu, răspunse ea, deși fratele tău cel mai mic probabil că nu și-l amintește.

Anthony clătină din cap. Kate zîmbi trist.

– Nici eu nu mi-o amintesc pe mama. E ciudat.

– Cîți ani aveai cînd a murit?

– Era de ziua mea. Împlineam trei ani. Tata s-a însurat cu Mary la numai cîteva luni după aceea. Nu a ținut doliu și asta i-a șocat pe unii vecini, dar el credea că am nevoie de o mamă mai mult decît aveam nevoie ca el să păstreze eticheta.

Pentru prima dată, Anthony se întrebă ce s-ar fi întîmplat dacă mama sa ar fi murit de tînră, lăsîndu-l pe tata cu o casă plină de copii, dintre care mai mulți încă la vîrsta primei copilării. Lui Edmund nu i-ar fi fost ușor. Nici unuia dintre ei nu i-ar fi fost ușor.

Nici pentru Violet nu fusese altfel. Dar măcar ea îl avusese pe Anthony, care îi luase locul tatălui său și fusese ca un tată pentru frații săi mai mici. Dacă Violet ar fi murit, familia Bridgerton ar fi rămas fără mamă. Pînă la urmă Daphne, cea mai mare dintre surorile lui, avea numai zece ani cînd murise Edmund. Și Anthony era sigur că tatăl său nu s-ar fi recăsătorit. Oricît de mult și-ar fi dorit o mamă pentru copiii lui, nu ar fi fost în stare să-și aleagă altă soție.

– Cum a murit mama ta? întrebă Anthony, surprins că e atît de interesat.

– De gripă. Sau cel puțin așa s-a crezut. Ar fi putut să fie și febră la plămîni, spuse ea așezîndu-și bărbia pe mînă. Mi s-a spus că a murit repede. Tata spunea că și eu m-am îmbolnăvit, dar nu la fel de grav.

Anthony se gîndi la fiul pe care spera să-l aibă, motivul pentru care se decisese să se însoare.

– Ți-e dor de un părinte pe care nu l-ai cunoscut? șopti el.
Kate se gîndi o vreme. Vocea lui avusese un ton urgent, răgușit, care îi spunea că răspunsul ei e foarte important. De ce, nu-și putea imagina, dar ceva din copilăria ei îl atingea.

– Da, răspunse pînă la urmă. Dar nu așa cum ai crede. Nu îmi e dor de ea, fiindcă nu o cunosc, dar e un gol în viața mea. Un loc liber, în care știi cine ar fi trebuit să fie, dar nu îmi amintesc de ea, nu știi cum era, așa că nu știi cum ar fi umplut golul ăsta, spuse, apoi zîmbi. Are sens?

Anthony dădu din cap.

– Are foarte mare sens.

– Cred că pierderea unui părinte pe care îl cunoști e și mai dificilă, adăugă Kate. Știi, fiindcă eu i-am pierdut pe amîndoi.

– Îmi pare rău, spuse el încet.

– Sînt bine, îl asigură ea. Vorba cea veche, cea care spune că timpul le vindecă pe toate, e adevărată.

El o privi atent, iar ea își dădu seama că nu e de acord.

– E mai dificil atunci cînd ești mai mare. Te simți binecuvîntat că ți-ai cunoscut părintele, dar durerea pierderii e mai mare.

– A fost ca și cum mi-aș fi pierdut un braț, șopti Anthony.

Kate dădu din cap, serioasă, știind cumva că el nu vorbise cu mulți despre durerea sa. Își trecu limba peste buze într-un gest de nervozitate. I se uscaseră. Ce ciudat era că afară potopea, iar ea se simțea secată.

– Poate că a fost mai bine pentru mine, atunci, spuse ea încet, că am pierdut-o pe mama atît de devreme. Și Mary a fost minunată. Mă iubește ca pe fiica ei. De fapt...

Se întrerupse, uimită de umezeala de sub pleoape. Cînd își regăsi vocea, șopti emoționată:

– De fapt, nu m-a tratat niciodată altfel decît pe Edwina. Nu cred că aș fi putut-o iubi mai mult nici chiar pe mama.

Anthony o privi cu ardoare.

– Mă bucur, spuse pe un ton jos și intens.

Kate înghiți în sec.

– Uneori e foarte amuzantă. Merge la mormîntul mamei mele ca să-i povestească despre mine. E foarte drăguț din partea ei. Cînd eram mică, mergeam cu ea și îi povesteam mamei ce mai face Mary.

Anthony zîmbi.

– Și îi dădeai un raport favorabil?

– Întotdeauna.

Tăcură amîndoi o clipă, uitîndu-se la flacăra lumînării și la ceara care curgea pe sfeșnic. Cînd a patra picătură de ceară alunecă în jos, pe lumînare, și se întări la baza ei, Kate se întoarse către Anthony și spuse:

– Știu că sînt nesuferit de optimistă, dar cred că trebuie să existe un plan în viață, o soartă.

El o privi ridicînd din sprînceană.

– Toate au un rost, explică ea. Mi-am pierdut mama, dar o am pe Mary. Și o soră pe care o iubesc foarte mult. Și...

Un fulger lumină încăperea. Kate își mușcă buza, încercînd să respire încet și egal, pe nas. Va urma tunetul, și ea va fi pregătită, și... Camera se cutremură de zgomot, iar ea reuși să nu închidă ochii. Expiră lung și zîmbi, mîndră de ea. Nu fusese atît de greu. Nu se distrase, dar nu fusese imposibil. Poate că era datorită prezenței reconfortante a lui Anthony alături de ea sau faptului că furtuna era pe sfîrșite, dar reușise să reziste fără să îi sară inima din piept.

– Te simți bine? întrebă Anthony.

Kate îl privi și ceva din ea se topi văzînd îngrijorarea de pe chipul lui. Orice ar fi făcut în trecut și oricum s-ar fi certat, în acest moment îi păsa de ea cu adevărat.

– Da, spuse auzind surpriză în propria-i voce, deși nu intenționase asta. Da, cred că mă simt bine.

El o strînse de mînă.

– De cînd ești așa?

– Te referi la seara asta, sau la toată viața?

– Amîndouă.

– În seara asta, de la primul tunet. Mă sperii cînd începe să plouă, dar dacă nu tună și fulgeră, mă simt bine. Nu ploaia mă supără, ci teama că s-ar putea transforma în ceva mai mult, spuse ea înghițind în sec și umezindu-și buzele uscate înainte să continue. Ca să îți răspund la întrebare, nu-mi amintesc de vreun moment în care să nu îmi fi fost teamă de furtună. Face parte din mine. E o prostie, știi...

– Nu e o prostie, o întrerupse el.

– E frumos din partea ta să spui asta, răspunse ea zîmbind jenat, dar te înșeli. Nimic nu poate fi mai prostesc decît să te temi fără motiv.

– Uneori, spuse Anthony făcînd-o să tacă, există motive pe care nu le putem explica. Uneori e ceva ce simțim în adîncul sufletului, ceva ce știm că e adevărat, dar care, pentru alții, poate părea o prostie.

Kate îl privi atent, uitîndu-se la ochii lui, întunecați la lumina lumînării, și uitînd să respire din cauza străfulgerării de durere pe care o văzu cu o secundă înainte ca el să își mute privirea. Vorbea despre propriile lui temeri, despre ceva anume, ce îl urmărea în fiecare clipă a fiecărei zile. Ceva despre care știa că nu are dreptul să-l întrebe. Dar și-ar fi dorit, o, cum și-ar fi dorit, cînd el va fi pregătit să-și înfrunte spaima, ca ea să fie aceea care să-l ajute.

Dar nu va fi să fie. El se va însura cu alta, poate chiar cu Edwina, și numai soția lui va avea dreptul să-l întrebe despre astfel de lucruri personale.

– Cred că sînt pregătită să urc, spuse ea.

Dintr-o dată îi era greu să mai fie alături de el, era prea dureros gîndul că Anthony îi va aparține alteia. Buzele lui desenară un zîmbet băiețesc.

– Vrei să spui că pot în sfîrșit să ies de sub masa asta?

– Vai de mine! tresări ea ducînd o mîină la obraz, jenată. Îmi pare foarte rău. Mă tem că am uitat de mult unde sîntem. Ce toantă trebuie să mă crezi.

El scutură din cap, încă zîbind.

– Niciodată toantă, Kate. Chiar și cînd credeam că ești cea mai nesuferită femeie de pe planetă, nu mă îndoiam de inteligența ta.

Kate, care ieșea de sub masă, se opri.

– Nu știu dacă să o iau ca pe un compliment sau ca pe o insultă.

– Probabil amîndouă, recunosc el. Dar, de dragul prieteniei, hai să decidem că a fost un compliment.

Ea se întoarse și-l privi, conștientă că e într-o poziție neobișnuită, așa, pe palme și genunchi. Momentul părea prea important ca să mai poată fi amînat.

– Deci sîntem prieteni? șopti.

El dădu din cap și se ridică.

– E greu de crezut, dar cred că sîntem.

Kate zîmbi, acceptînd mîina pe care el i-o întindea ca să o ajute să se ridice.

– Mă bucur. Chiar nu ești pe cît de rău am crezut la început.

El ridică o sprînceană și, deodată, pe chip i se întipări o expresie vicleană.

– Sau poate că ești, spuse ea, gîndindu-se că probabil era exact atît de mare crai și neobrăzat pe cît îl credea lumea. Dar poate că ești și o persoană amabilă.

– Amabil sună foarte sec, spuse el gînditor.

– Este amabil din partea mea, spuse ea apăsător, să te numesc amabil. La cum gîndeam despre tine nu demult, ar trebui să fii foarte bucuros de compliment.

El rîse.

– Kate Sheffield, trebuie să recunosc că nu ești niciodată plictisitoare.

– Plictisitor e atît de sec, spuse ea.

El zîmbi cu adevărat, nu fals, așa cum făcea la evenimentele din societate. Lui Kate i se puse un nod în gît.

– Mă tem că nu te pot conduce înapoi în cameră, spuse el. Dacă ne-ar descoperi cineva la ora asta...

Kate dădu din cap. Se împrieteniseră, deși nu era foarte probabil să se întîmple vreodată, dar nu voia să fie prinsă într-o căsnicie cu el. Nu? Și nici nu trebuia menționat că el nu voia să se însoare cu ea. Anthony făcu semn cu capul spre ea.

– Mai ales cînd ești îmbrăcată așa...

Kate se uită în jos și tresări, strîngînd halatul. Uitase că nu e îmbrăcată decent. Pijama ei nu era subțire sau decoltată, și era pe sub halat, dar era, totuși, pentru noapte.

– Te descurci? întrebă el încet. Încă mai plouă.

Kate se opri și ascultă ploaia, care acum era numai un murmur la fereastră.

– Cred că s-a terminat furtuna.

El dădu din cap și se uită pe coridor.

– E liber, spuse.

– Trebuie să plec.

El se dădu la o parte, ca să o lase să iasă. Ea merse la ușă, dar acolo se opri și se întoarse spre el.

– Lord Bridgerton?

– Anthony, spuse el. Ar trebui să-mi spui pe nume. Cred că eu deja ți-am spus Kate.

– Da?

– Când te-am găsit, spuse, apoi flutură o mână. Nu cred că ai auzit vreun cuvânt din tot ce am spus.

– Cred că ai dreptate, zîmbi ea ezitant. Anthony.

Numele lui suna ciudat pe buzele ei. El se aplecă puțin înainte, cu o privire ciudată, aproape diavolească, și spuse la rîndul lui:

– Kate.

– Voiam doar să-ți mulțumesc, spuse ea. Pentru că m-ai ajutat în seara asta. Eu... își drese glasul. Ar fi fost mult mai greu fără tine.

– Nu am făcut nimic, spuse el scurt.

– Ai făcut totul.

Apoi, înainte să fie tentată să mai rămînă, se grăbi să iasă pe coridor și să urce scările.

Capitolul XIII

Nu sînt multe de povestit din Londra, fiindcă foarte multă lume este la petrecerea Bridgerton, din provincie. Autoarea nu poate decît să-și imagineze bîrfele care vor ajunge curînd în oraș. Va fi scandal, da. Așa cum se întîmplă mereu la astfel de petreceri.

Jurnalul de societate al lui lady Whistledown, 4 mai 1814

În dimineața următoare, așa cum se întîmplă adesea după furtună, cerul era limpede și luminos, iar în aer plutea un abur rece și răcoros.

Anthony nu era atent la vreme, fiindcă petrecuse mare parte din noapte privind în tavan și nevăzînd altceva decît chipul lui Kate. Adormise la prima geană de lumină, într-un final. Cînd se trezise el, trecuse deja de amiază, dar nu se simțea odihnit. Trupul îi era în același timp epuizat și agitat. Ochii îi erau grei și încercănați, dar bătea cu degetele în saltea, apropiindu-se tot mai mult de marginea patului, ca și cum ele singure l-ar fi putut ridica în picioare.

Pîna la urmă, cînd stomacul îi scoase un sunet atît de puternic încît aproape că se cutremură tencuiala de pe tavan, se ridică cu greu și își puse halatul. Căscînd tare și din toți rărunchii se apropie de fereastră, nu fiindcă voia să vadă ceva sau pe cineva anume, ci pentru că afară era mult mai frumos decît înăuntru.

Și cu toate astea, în fracțiunea de secundă de dinainte să privească afară, cumva știu ce avea să vadă. Pe Kate, care se plimba încet pe pajiștea din fața casei, mult mai lent decît o văzuse mergînd vreodată. De obicei mergea de parcă trebuia să cîștige o cursă.

Era mult prea departe ca să-i poată vedea chipul. Nu distingea decît o porțiune din profilul ei și curbura obrazului. Cu toate astea, nu-și putea lua ochii de la ea. Avea o formă plină de magie, cu o grație neobișnuită în felul în care mișca brațele cînd pășea și ceva aproape artistic în felul în care-și ținea umerii.

Se îndrepta spre grădină, își dădu el seama, știind că trebuie să i se alătore.

Vremea rămase nehotărîtă pentru tot restul zilei, împărțindu-i pe invitați în două jumătăți distincte – aceia care insistau că razele soarelui cereau activități în aer liber și aceia care preferau salonul în locul ierbii încîlcite și ude și a aerului umed de afară.

Kate făcea clar parte din prima categorie, deși nu-și dorea compania nimănui. Era mult prea melancolică și nu se simțea în stare să converseze politicos cu oameni pe care abia dacă îi cunoștea, așa că se strecură afară, îndreptîndu-se din nou spre minunatele grădini ale lui lady Bridgerton și își găsi un loc liniștit, pe o bancă din apropierea unui arbust de trandafiri. Piatra era rece și puțin umedă sub posteriorul ei, dar nu dormise prea bine și era obosită, așa că mai bine pe bancă decît în picioare.

Și era, își dădu ea seama oftînd, aproape singurul loc în care putea fi lăsată în pace. Dacă ar fi rămas în casă, cu siguranță ar fi fost atrasă în vreun grup de doamne care discutau în salon și le scriau prietenilor sau familiei sau, și mai rău, ar fi fost obligată să brodeze alături de alte domnișoare.

Cît despre cei care voiau să stea în aer liber, și aceștia se despărțiseră în două grupuri. Unii se îndreptaseră către sat, ca să meargă la cumpărături și să admire peisajul, iar ceilalți făceau plimbarea obligatorie pînă la lac. Kate nu voia să cumpere nimic și văzuse deja lacul, îi evitase și pe aceștia. Iar acum era singură în grădină.

Petrecu cîteva minute uitîndu-se în gol, pe deasupra unui boboc de trandafir din apropiere. Era plăcut să fii singur și să nu fie nevoie să duci mîna la gură sau să fii atent la zgomotele pe care le scoteai cînd căscăi. Era plăcut să fii singură și să nu fie nevoie să ascuți comentarii despre cearcănele pe care le ai sub ochi și despre cît de tăcută ești.

Era plăcut să fie singură și să încerce să-și pună ordine în gîndurile despre viconte. Era o sarcină dificilă, pe care ar fi preferat să o amîne, dar care trebuia îndeplinită. De fapt, nici nu era mare lucru de ordonat. Tot ce aflase în ultimele zile îi îndrepta gîndurile spre o singură direcție. Știa că nu se mai poate opune eventualei căsătorii dintre el și Edwina.

În ultimele zile se dovedise a fi sensibil, atent și cu principii. Ba chiar un erou, se gîndi ea zîbind la amintirea felului în care se luminase Penelope Featherington cînd el o salvase de Cressida Cowper. Era devotat familiei și își folosisese poziția socială și puterea nu ca să fie deasupra altora, ci ca să salveze pe cineva de la a fi insultat. O ajutase și pe ea, în toiul unui atac de panică. Fusesse atent și discret, lucru care acum, cînd avea mintea clară, i se părea de necrezut.

Poate că fusesse un mare crai și un neobrăzat, poate încă mai era, dar comportamentul lui de acum nu-l definea. Și singura obiecție pe care ar mai fi putut-o avea, singurul motiv pentru care nu voia ca el să se însoare cu Edwina... Kate înghiți în sec, fiindcă i se pusese un nod în gît, de mărimea unei ghiulele. În adîncul sufletului, îl dorea pentru ea însăși.

Dar ar fi însemnat să fie egoistă, iar ea își petrecuse întreaga viață încercînd să nu fie egoistă, și știa că nu i-ar fi putut vreodată cere Edwinei să nu se mărite cu el dintr-un astfel de motiv. Dacă sora ei ar fi știut că ea e îndrăgostită chiar și numai puțin de viconte, ar fi încheiat ea însăși, imediat, orice legătură cu el. Și ce rost ar fi avut? Anthony ar fi găsit o altă femeie frumoasă și potrivită. Erau destule în Londra.

Nu era ca și cum ar fi cerut-o pe ea de soție, așa că ce ar fi avut de cîștigat dacă intervenea între el și Edwina? Absolut nimic, în afară de agonia de a-l vedea însurat cu sora ei. Iar asta s-ar fi estompat în timp. Nu-i așa? Trebuia să fie așa. Chiar ea spusese noaptea trecută că timpul vindecă toate rănilile. În plus, probabil că va dura la fel de mult să-l știe însurat cu oricare alta. Singura diferența ar fi fost că ea n-ar fi trebuit să-l vadă de sărbători, la botezuri și la alte ocazii.

Kate oftă. Lung, trist și atît de obosită încît rămase fără suflare și cu umerii căzuți, aplecată. O durea inima. Apoi auzi o voce. Vocea lui, joasă, plăcută, ca o adiere caldă care o îmbrățișa.

– Doamne, ce serioasă pari.

Kate se ridică atît de brusc încît se lovi cu dosul pulpelor de marginea băncii, se dezechilibra și se împiedică.

– Sire, spuse ea repede.

El zîmbi discret.

– M-am gîndit eu că o să te găsesc aici.

Ea îl privi uimită cînd înțelese că Anthony o căutase înadins. Inima începu să-i bată mai repede, dar asta, cel puțin, era ceva ce putea să ascundă.

El se uită spre bancă, făcîndu-i semn să se așeze.

– De fapt, te-am văzut pe fereastră. Voiam să mă asigur că te simți mai bine, spuse încet.

Kate se așeză, dezamăgită. Era numai politicoș. Sigur că da. Ce prostie din partea ei să viseze, chiar și pentru un moment, că ar putea fi ceva mai mult. El era, înțeleg în sfârșit, o persoană amabilă și, așa cum ar fi făcut orice persoană amabilă în locul lui, voia să se asigure că se simte bine după ce se întâmplase noaptea trecută.

– Mă simt mai bine. Mult mai bine. Mulțumesc.

Dacă pe el îl afectaseră în vreun fel propozițiile ei scurte și seci, atunci nu dădu nici un semn.

– Mă bucur, spuse el și se așeză alături de ea. Am fost îngrijorat pentru tine aproape toată noaptea.

Inima ei, care deja bătea foarte repede, tresări.

– Chiar așa?

– Sigur că da. Cum să nu?

Kate înghiți în sec. Din nou, infernala politete. Nu se îndoia că interesul și grija sa erau sincere, dar o durea faptul că ele erau născute din bunătatea lui obișnuită și nu din vreun sentiment special pentru ea.

– Îmi pare rău că te-am deranjat atât de târziu, noaptea, spuse ea încet, mai ales fiindcă așa credea că trebuie.

Adevărul era că se bucura nespunând că el fusese acolo.

– Nu fi prostuță, spuse el îndreptându-și umerii cu o privire cumva aspră. Nu vreau să mă gândesc la tine, singură, în timpul unei furtuni. Mă bucur foarte mult că am fost acolo și te-am putut alina.

– De obicei sînt singură cînd e furtună, recunosc eu.

Anthony se încruntă.

– Familia ta nu are grijă de tine?

Ea păru jenată cînd rosti:

– Ele nu știu că mi-e așa de frică.

El dădu încet din cap.

– Înțeleg. Uneori...

Făcu o pauză și-și drese glasul. Era o tehnică pe care o folosea deseori cînd nu știa sigur ce vrea să spună.

– Cred că ți-ar fi mai ușor dacă le-ai cere ajutorul mamei și surorii tale, dar știi...

Își drese din nou glasul. Știa cum e să-ți iubești foarte mult familia, dar să nu le poți spune cele mai adînci temeri. Era un sentiment unic de izolare, ca și cum ai fi fost singur într-o mulțime zgomotoasă și iubitoare.

– Știu, spuse din nou încet, controlat, că uneori poate fi cel mai greu să-ți împarți temerile cu cei pe care îi iubești cel mai mult.

Ochii ei căprui, cu privirea înțeleaptă, caldă și atentă, se fixară pe ai lui. Un moment, Anthony avu impresia ciudată că ea știa totul despre el, fiecare detaliu, de cînd se născuse pînă cînd avea să moară. Părea, în acea clipă în care ea aplecase puțin capul și desfăcuse buzele, că îl cunoștea mai bine decît orice om din lume. Era minunat. Dar și mai mult, era înfiorător.

– Ești un bărbat foarte înțelept, șopti ea.

Îi luă cîteva clipe să-și amintească despre ce vorbeau. Da, teama. Cunoștea frica. Încercă să treacă în glumă peste complimentul ei.

– De cele mai multe ori sînt un bărbat foarte nechibzuit. Ea clătină din cap.

– Nu. Cred că ai spus exact ce trebuia. Sigur că nu le pot spune lui Mary sau Edwinei. Nu vreau să le supăr.

Își mușcă buza o clipă, într-o mișcare simpatcă și ciudată, care lui i se păru foarte seducătoare.

– Sigur, adăugă Kate, dacă e să fiu sinceră, mărturisesc că motivele mele nu sînt în totalitate altruiste. În aceeași măsură încerc să evit să par slabă.

– Nu e un păcat atît de mare, murmură el.

– Nu, presupun că nu e un mare păcat, spuse ea zîbind.

Dar cred că și tu păcătuiești așa.

El nu spuse nimic, doar aprobă dînd din cap.

– Ne jucăm cu toții rolul în viață, continuă ea, iar al meu a fost întotdeauna acela al unei persoane puternice și cu bun-simț. Atunci cînd stai ghemuită sub o masă, în timpul unei furtuni, nu ești nici una, nici alta.

– Sora ta, spuse el încet, este, probabil, mult mai puternică decît crezi.

Ea îl privi imediat. Încerca să-i spună că se îndrăgostise de Edwina? Îi admirase grația și frumusețea, dar nu vorbise niciodată despre cine era ea pe interior. Se uită în ochii lui atît cît îndrăzni, dar nu văzu acolo nimic care să-i spună ceva despre sentimentele lui.

– Nu am vrut să spun că nu ar fi, răspuse pînă la urmă. Dar eu sînt sora ei mai mare. A fost nevoie întotdeauna să fiu puternică pentru ea. Ea trebuie să fie puternică numai pentru sine însăși.

Îl privi din nou în ochi și văzu intensitatea cu care se uita la ea, ca și cum ar fi văzut pînă în adîncul sufletului ei.

– Și tu ești cel mai mare dintre frații tăi, spuse ea. Sînt sigură că înțelegi ce spun.

El dădu din cap, cu o privire amuzată și resemnată.

– Exact.

Kate îi zîmbi în loc de răspuns. Era genul de zîmbet pe care îl au cei care trec prin lucruri similare. Și, pe măsură ce se simțea mai în largul ei alături de el, ca și cum ar fi putut, de exemplu, să se lipească de el și să îi simtă căldura trupului, știu că nu mai poate amîna sarcina pe care o avea de îndeplinit.

Trebuia să îi spună că nu mai era împotriva căsătoriei lui cu Edwina. Nu era cinstit să țină asta pentru ea numai fiindcă îl voia *pe el* pentru ea, chiar dacă numai pentru cîteva

momente, aici, în grădină. Respiră adânc, își îndreaptă umerii și se răsuci către el. Anthony o privi, așteptînd. Era clar că avea ceva de spus. Buzele ei se desfăcură, dar nici un cuvînt nu ieși.

– Da? întrebă el amuzat.

– Sire, izbucni ea.

– Anthony, o corectă el cu blîndețe.

– Anthony, repetă ea întrebîndu-se de ce era și mai greu dacă îi spunea pe nume. Voiam să-ți vorbesc despre ceva.

El zîmbi.

– Așa mă gîndeam și eu.

Privirea lui Kate nu se mai dezlipi de piciorul ei stîng, care făcuse jumătăți de lună în praf, și care acum desena linii tremurate.

– S-a întîmplat ceva cu sora ta? întrebă el blînd.

Ea clătină din cap, privindu-l din nou.

– Deloc. Cred că e în salon, scrie o scrisoare unui văr din Somerset. Doamnelor le place să facă asta, să știi.

El clipi.

– Ce anume?

– Să scrie scrisori. Eu nu sînt prea pricepută la asta, spuse ciudat de grăbită. Nu am răbdare să stau la birou și să scriu o scrisoare întregă. Ca să nu mai spun că nu mă pricep la scris în sine. Dar majoritatea doamnelor petrec mare parte din zi scriind scrisori.

El încercă să nu zîmbească.

– Voi ai să mă avertizezi că surorii tale îi place să scrie scrisori?

– Nu. Sigur că nu, murmură ea. Doar că m-ai întrebat dacă s-a întîmplat ceva, și am spus că sigur, ți-am spus unde e, și după aceea ne-am îndepărtat de la subiect, și...

El puse mîna peste a ei, întrerupînd-o.

– Ce vrei să-mi spui, Kate?

Privi cu interes cum ea își îndreaptă umerii și strânge din dinți. Părea a se pregăti pentru ceva oribil. Apoi, într-o singură frază grăbită, spuse:

– Voiam să știi că nu mai am nici o obiecție și că, din partea mea, poți să te însori cu Edwina.

El simți un gol în stomac.

– Înțeleg, spuse, deși nu înțelegea, dar trebuia să răspundă cumva.

– Recunosc că am avut prejudecăți în ceea ce te privește, continuă ea repede, dar am ajuns să te cunosc de când sînt la Aubrey Hall, și nu aș putea să te mai las, cu conștiința împăcată, să crezi că o să-ți stau în cale. Nu ar fi cinstit din partea mea.

Anthony o privi fix, fără să știe ce să spună. Își dădea vag seama că nu prea îi plăcea nerăbdarea ei să-l însoare cu Edwina, fiindcă el se străduise în ultimele două zile să nu o sărute pe ea pînă o lăsa fără suflare. Pe de altă parte, nu asta își dorea? Edwina ar fi fost soția perfectă. Kate, nu. Edwina îndeplina toate criteriile pe care el le alesese cînd hotărîse să se însoare. Kate, nu. Și cu siguranță nu putea avea o relație cu ea dacă voia să se însoare cu Edwina. Îi oferea ce voia, exact, își reaminti, ce dorea. Cu binecuvîntarea surorii ei, Edwina s-ar fi măritat cu el și săptămîna viitoare.

Atunci de ce naiba voia să o apuce de umeri și să o scuture pînă cînd retrăgea fiecare cuvîntel enervant din cele pe care tocmai le spusese? Era scînteia. Nemernica de scînteie care nu se stingea. Conștiința faptului că ea intrase în cameră, că respira, că întindea vîrfurile piciorului. Sentimentul că, dacă și-ar fi dat voie, ar fi putut-o iubi. Iar asta era unul dintre lucrurile de care se temea cel mai tare. Poate singurul de care se temea. Era o ironie, dar moartea nu-l speria deloc. Un

bărbat care moare singur nu are de ce se teme. Lumea de apoi nu avea de ce să te înspăimînte dacă nu aveai pe nimeni pe lumea asta.

Iubirea era un lucru sacru și minunat. Anthony știa asta. Văzuse asta în fiecare zi a copilăriei sale, de fiecare dată cînd părinții lui se priveau sau se atingeau. Dar iubirea era inamicul omului pe moarte. Era singurul lucru care i-ar fi putut face de nesuportat anii pe care îi mai avea de trăit. Să guste fericirea ca apoi să știe că îi va fi luată. Și de asta probabil, cînd reacționează în sfîrșit la cuvintele ei, nu o trase spre el și nu o sărută pînă cînd o lăsa fără suflare. De asta nu își lipise buzele de urechea ei și nu îi șoptise cu pasiune cuvinte care să o facă să priceapă că el ardea pentru ea, nu pentru sora ei. Niciodată pentru sora ei.

În loc de asta, o privi impasibil, calm pe dinafară, dar cu inima bătîndu-i repede, și spuse:

– Sînt ușurat.

Avea sentimentul că nu e cu adevărat acolo, ci că privește scena, care, de altfel, era doar o farsă, de undeva din afară, întrebîndu-se ce naiba se întîmplă.

Ea zîmbi palid și spuse:

– Așa credeam și eu că va fi.

– Kate, eu...

Nu avea să afle ce voia el să spună. De fapt, nici el nu știuse ce vrea să spună. Nici nu știa că va vorbi înainte ca numele ei să-i fi scăpat de pe buze. Dar cuvintele aveau să-i rămîină nespuse, fiindcă exact în acel moment auzi ceva. Un zumzet slab. Mai mult un țîrîit. Era genul de sunet pe care majoritatea îl găsește ușor iritant. Pentru el, nimic nu ar fi putut fi mai terifiant.

– Nu te mișca, șopti pe un ton foarte speriat.

Kate îl privi cu pleoapele îngustate și bineînțeles că se mișcă, încercînd să se uite în jur.

– Despre ce vorbești? Ce s-a întîmplat?

– Stai nemișcată, repetă el.

Ea se uită la stînga, apoi mișcă tot capul în acea direcție.

– E doar o albină!

Zîmbi ușurată și ridică o mîină ca să o gonească.

– Pentru Dumnezeu, Anthony, să nu mai faci așa ceva. Mă speriașezi.

Anthony o apucă de încheietură și o strînse dureros.

– Ți-am spus să nu te miști, șuieră el.

– Anthony, spuse ea rîzînd. E o albină.

El o ținu pe loc, strîngînd dureros și cu putere și privind urîta creatură cum zboară în jurul capului lui Kate. Era paralizat de spaimă și de furie. Și mai era ceva, ce nu putea defini.

În cei unsprezece ani care trecuseră de la moartea tatălui său mai văzuse albine. Nu puteai trăi în Anglia și să le eviți. Pînă acum, de fapt, se forțase să flirteze cu ele într-un fel ciudat, fatalist. Bănuise mereu că, probabil, va trebui să-i calce pe urme tatălui său în toate. Dacă era să fie ucis de o insectă micuță, atunci, pentru Dumnezeu, va fi răpus onorabil. Va muri oricum, mai devreme sau mai... Ei bine, mai devreme. Și nu voia să fugă din calea unei insecte mititele. Așa că, atunci cînd zbura cîte una pe lîngă el, era ironic, blestema și dădea din mîini, provocînd-o să-l înțepe. Și nu se întîmplase asta niciodată.

Dar să vadă o albină atît de periculos de aproape de Kate, atingîndu-i părul și aterizînd pe mîneca dantelată a rochiei, ei bine, era terifiant și imaginea aproape că-l hipnotiza. Gîndurile îi fugiseră, își imaginase micul monstru înțepîndu-i fetei pielea moale, pe ea rămînînd fără aer și prăbușindu-se la pămînt. O văzuse aici, la Aubrey Hall, zăcînd în același pat care îi fusese sicriu tatălui său.

– Taci din gură, șopti el. O să ne ridicăm încet. Și o să plecăm.

– Anthony, spuse ea făcînd o grimasă nerăbdătoare și confuză. Ce e cu tine?

El o trase de mîină și o forță să se ridice, dar ea se opuse.

– Este o albină, spuse exasperată. Nu te mai purta atît de ciudat. Pentru Dumnezeu, nu o să mă omoare.

Cuvintele ei rămaseră agățate în aer, aproape solide, gata, gata să cadă la pămînt și să-i strivească pe amîndoi. Apoi, în sfîrșit, Anthony își simți gîtul suficient de relaxat încît să poată vorbi, și spuse pe un ton scăzut și intens.

– Ba s-ar putea să te omoare.

Kate îngheță, nu fiindcă ar fi vrut să-l asculte, ci pentru că ceva din atitudinea lui, din privire, o speriasă. Părea schimbat, posedat de un demon neștiut decît de el.

– Anthony, spuse pe un ton despre care spera că e egal și autoritar. Dă-mi drumul la mîină în clipa asta.

Își trase mîina, dar el nu slăbi strînsoarea, iar albina continuă să bîzîie în jurul ei.

– Anthony! exclamă ea. Termină chiar în clipa...

Restul frazei ei nu se mai auzi și fata reuși să-și smulgă mîina dintr-a lui. Libertatea proaspăt obținută o dezechilibra și atinse albina cu partea interioară a brațului, în dreptul cotului. Aceasta bîzîi furioasă din cauza forței loviturii care o trimise exact în zona descoperită a decolteului rochiei de după-amiază.

– Pentru Dumnezeu... Au!

Kate țipă cînd albina, înfuriată de abuz, își îngropă acul în pielea ei.

– Fir-ar să fie! blestemă ea, uitînd de orice pretenție la un limbaj civilizată.

Era numai o înțepătură de albină, desigur, și nu era ceva ce să nu i se mai fi întâmplat, dar, fir-ar al naibii, durea.

– Frate! mormăi împingînd bărbia în piept, ca să vadă urma roșie care îi apăruse chiar deasupra corsetului.

– Acum trebuie să intru ca să pun o compresă și o să-mi murdăresc și rochia.

Pufnind disprețuitor aruncă albina acum moartă, bombănind:

– Măcar a murit și ea, nesuferita. Probabil că e singura dreptate care...

Atunci ridică ochii spre Anthony și îi văzu chipul. Era alb. Nu palid, nici galben, ci alb.

– Doamne, șopti el și, ciudat, buzele nici nu i se mișcă. Dumnezeu!

– Anthony? întrebă ea aplecîndu-se și uitînd de durere. Anthony, ce e?

Orice transă l-ar fi cuprins se risipi dintr-o dată și el se repezi înainte, apucînd-o de umăr cu o mîină în timp ce cu cealaltă trăgea de marginea corsetului, ca să vadă mai bine rana.

– Sire! țipă Kate. Termină!

El nu spuse nimic, dar respira sacadat și repede și o lipi de spătarul băncii, trăgînd în continuare de corset, nu destul cît să o expună, dar mai jos decît era decent.

– Anthony! încercă ea să-i atragă atenția folosindu-i numele.

Nu îl cunoștea pe bărbatul ăsta. Nu era cel care stătuse alături de ea cu două minute înainte. Era înnebunit, agitat și total nepăsător la protestele ei.

– Nu vrei să taci din gură? șuieră el fără să se uite la ea.

Era atent la cercul roșu și umflat de pe pielea ei și, cu degetele tremurînd, scoase acul.

– Anthony, n-am nimic! insistă ea. Trebuie să...

Tresări, fiindcă el coborîse mîna cu care ținea marginea corsetului ca să scoată cu cealaltă mînă o batistă din buzunar, și îi cuprinsese tot sînul.

– Anthony, ce faci?

Îl apucă de mînă încercînd să o îndepărteze, dar el era mai puternic decît ea. O țintui și mai ferm de spătarul băncii, apăsîndu-i pieptul cu forță.

– Stai liniștită! se răsti el, apoi începu să apese pielea umflată cu batista.

– Ce faci? întrebă ea încă încercînd să scape.

El nu se uită în sus.

– Scot veninul.

– E venin acolo?

– Trebuie să fie, mormăi el. Ceva te omoară.

Ea rămase cu gura căscată.

– Ceva mă omoară? Ești nebun? Nu mă omoară nimic. E o înțepătură de albină.

Dar el o ignoră, prea atent la sarcina pe care singur și-o luase, să-i trateze rana.

– Anthony, spuse ea pe un ton ferm, încercînd să se înțeleagă cu el. Îți apreciez îngrijorarea, dar am fost înțepată de albine de cel puțin șase ori, și...

– Și el mai fusese înțepat, o întrerupse viconte.

Ceva din vocea lui o făcu să se înfioreze.

– Cine? șopti ea.

El apăsă mai tare peste înțepătură, ștergînd lichidul incolor care se scurgea din ea.

– Tata, spuse pe un ton sec. Și l-a omorît oricum.

Lui Kate nu-i venea să creadă.

– O albină?

– Da, o albină, o repezi el. Nu ai ascultat ce ți-am spus?

– Anthony, o albină micuță nu poate ucide un bărbat.

El se opri preț de o secundă din ceea ce făcea și o privi. Părea bîntuit și speriat.

– Te asigur că poate, rosti pe un ton aspru.

Lui Kate nu îi venea să creadă ce aude, dar nici nu credea că o minte, așa că stătu nemișcată o vreme, dîndu-și seama că el avea nevoie să îi trateze înțepătura mult mai mult decît avea ea nevoie să se ferească.

– Încă e umflat locul, mormăi el apăsînd și mai tare cu batista. Nu cred că am scos tot veninul.

– Sînt sigură că nu o să pătesc nimic, spuse ea blînd, supărarea transformîndu-se într-o grijă aproape maternă. El se încruntă, concentrat, făcînd mișcări încă destul de agitate. Era foarte speriat, înțelese Kate, ca nu cumva ea să moară chiar acolo, pe banca de piatră, doborîită de o albină mititică. Părea de necrezut, dar era adevărat. Anthony scutură din cap.

– Nu e destul, spuse pe un ton răgușit. Trebuie să-l scot pe tot.

– Anthony, eu... Ce faci?

El îi ridicase bărbia și se aplecase spre ea ca și cum ar fi vrut să o sărute.

– Trebuie să scot veninul, spuse supărat. Nu te mișca.

-Anthony! țipă ea. Nu se poate să...

Tresări, incapabilă să termine propoziția. El își puse gura peste înțepătură și buzele începură să apese blînd, dar ferm, trăgînd-i pielea printre ele. Kate nu știa cum să reacționeze, dacă să-l împingă sau să-l tragă spre ea.

Pînă la urmă rămase înghețată, fiindcă atunci cînd ridică privirea și se uită peste umărul lui, văzu un grup de trei femei care se uitau la ei, șocate. Ele erau Mary, lady Bridgerton și

doamna Featherington, cea mai mare bîrfitoare din înalta societate.

Kate știu fără nici o urmă de îndoială că viața ei nu va mai fi niciodată aceeași.

Capitolul XIV

Într-adevăr a izbucnit un scandal la petrecerea lui lady Bridgerton. Aceia dintre noi care au rămas la Londra pot sta liniștiți, fiindcă veștile vor ajunge cît de curînd și la urechile noastre. Cu atît de multe doamne cărora le place să împartă zvonuri și care au participat la evenimentul din provincie, cele mai mici detalii ne sînt garantate.

Jurnalul de societate al lui lady Whistledown, 4 mai 1814

O secundă, toată lumea rămase nemișcată, ca într-un tablou. Kate se uită șocată la cele trei matroane. Ele se uitară oripilate la ei. Dintre toți cinci, Kate își recăpătă vocea, dar și forța, prima, împingîndu-l cu toată puterea pe Anthony și țipă cu năduf:

– Oprește-te!

Luat pe nepregătite, el se dovedi a fi surprinzător de ușor de desprins. Ateriză pe pămînt cu o bufnitură. Părea încă foarte hotărît să o salveze de la o soartă pe care o credea fatală.

– Anthony? întrebă lady Bridgerton pe un ton tremurat, ca și cum nu i-ar fi venit să creadă ce vede.

El se răsuci.

– Mamă?

– Anthony, ce făceai?

– A înțepat-o o albină, spuse el supărat.

– Nu am nimic, insistă Kate ridicându-și rochia cu o mișcare bruscă. I-am spus că nu am nimic, dar n-a vrut să mă asculte.

Privirea lui lady Bridgerton se schimbă, ca și cum ea ar fi priceput brusc despre ce era vorba.

– Înțeleg, spuse ea cu o voce mică și tristă, iar Anthony știu că ea chiar înțelegea.

Poate că era singura care putea înțelege.

– Kate, spuse Mary pînă la urmă, înecîndu-se. Își pusese gura pe...

– Pe sînul ei, spuse doamna Featherington pe un ton afabil.

O privire dezaprobatore îi umbri chipul, deși era clar că se delectează cu scena.

– Ba nu! exclamă Kate ridicîndu-se în picioare, deși nu era ușor, fiindcă Anthony căzuse peste unul dintre ele atunci cînd ea îl împinsese. Albina m-a înțepat chiar aici.

Cu un deget tremurat, arată spre umflătura roșie care încă mai era pe pielea de sub clavicula ei. Cele trei doamne mai în vîrstă se uitară la înțepătură, înroșindu-se în același timp.

– Nu e nici măcar aproape de sîn! protestă Kate, prea oripilată de conversație ca să se mai simtă stînjinită de limbajul mult prea anatomic pe care îl folosisese.

– Nu e nici așa de departe, spuse doamna Featherington.

– O oprește cineva, vă rog? se răsti Anthony.

– Ei bine! se oțărî doamna Featherington. Eu niciodată...

– Ba nu, răspuse Anthony, dumneavoastră întotdeauna!

– Ce vrea să spună? întrebă doamna Featherington împungînd-o cu degetul pe lady Bridgerton.

Cînd vicontesa nu răspuse, se întoarse spre Mary și repetă întrebarea. Dar Mary nu avea ochi decît pentru fiica ei.

– Kate, vino încoace imediat.

Îndatoritoare, fata se apropie de mama ei.

– Ei bine? Întrebă doamna Featherington. Ce ne facem?

Patru perechi de ochi se întoarseră spre ea, nevenindu-le să creadă.

– Noi? Întrebă Kate încet.

– Nu văd în ce fel aveți dumneavoastră ceva de-a face cu situația, se răsti Anthony.

Doamna Featherington pufni tare pe nas, cu dispreț.

– Trebuie să te însori cu fetița asta, anunță ea.

– Poftim? cuvîntul îi ieșise direct din gît lui Kate. Cred că ați înnebunit!

– Ba cred că sînt singura persoană cu bun simț din grădină, spuse doamna Featherington cu emfază. Fetiță, avea gura pe sînișorii tăi, și am văzut-o toate trei.

– Ba nu e adevărat! gemu Kate. Am fost înțepată de o albină. O albină!

– Portia, interveni lady Bridgerton, nu cred că e nevoie de un limbaj atît de colorat.

– La ce ne-ar mai folosi acum să fim discreți? răspuse doamna Featherington. O să fie o bîrfă pe cinste, oricum ai descrie situația. Cel mai aprig burlac al aristocrației a fost doborît de o albină. Trebuie să spun, sire, că nu așa îmi imaginam că se va întîmpla.

– Nu o să fie nici o bîrfă, spuse Anthony amenințător, apropiindu-se de ea. Pentru că nimeni nu va spune nimic. Reputația domnișoarei Sheffield nu va fi pătată în nici un fel.

Doamna Featherington făcu ochii mari de uimire.

– Crezi că poți păstra un astfel de secret?

– Eu nu o să spun nimic și mă îndoiesc că domnișoara va spune ceva, rosti el punînd mîinile în șold și privind-o de sus.

Era genul de privire care făcuse bărbați în toată firea să cedeze, dar doamna Featherington era ori de neatins, ori foarte proastă, așa că Anthony continuă:

– Ceea ce înseamnă că mai rămân mamele noastre, care au tot interesul să ne protejeze reputațiile, și dumneavoastră, doamnă Featherington, singura din grupul nostru mic care ar putea să se apuce să bîrfească așa ca o netrebnică.

Doamna Featherington se înroși.

– Oricine ar fi putut să vă vadă din casă, spuse ea amar, clar supărată că pierde ocazia să împărtășească o bîrfă atît de interesantă.

Ar fi fost singura care știa despre asta. Singura care ar fi și spus ceva, desigur. Lady Bridgerton se uită spre casă, pălind.

– Are dreptate, Anthony, spuse ea. Erați în văzul întregii aripi de oaspeți.

– A fost o albină! aproape că plînse Kate. Numai o albină! Doar nu mă puteți obliga să mă mărit din cauza unei albine!

leșirea ei nu primi nici un răspuns. Se uită de la Mary la lady Bridgerton. Amîndouă o priveau cu îngrijorare, bunătate și milă. Apoi se uită la Anthony, a cărui expresie era dură, fermă și indescifrabilă. Kate închise ochii, disperată. Nu așa trebuia să se întîmple. Chiar dacă, în timp ce îi spunea că se poate însura cu sora ei, își dorise să-l poată avea ea, nu îl voia așa. Doamne, nu așa. Nu ca să se simtă prins în capcană. Nu ca să-și petreacă restul vieții avînd grijă de ea, dar dorindu-și să fi fost cu alta.

– Anthony? șopti ea.

Poate că, dacă îi vorbea, dacă se uita la ea, și-ar putea da seama ce gîndește.

– Ne căsătorim săptămîna viitoare, spuse el pe un ton ferm și clar, dar lipsit de orice emoție.

– Ce bine! spuse lady Bridgerton ușurată, bătînd din palme. Eu și domnișoara Sheffield începem pregătirile imediat.

– Anthony, șopti Kate din nou, de această dată mai agitată. Ești sigur?

Îl apucă de braț și încercă să-l tragă mai departe de matroane. Nu obținu decît cîțiva centimetri de distanță, dar măcar acum nu mai erau cu fața la ele. El îi oferi o privire implacabilă.

– O să ne căsătorim, spuse el pe un ton aristocratic care nu suporta protest și care pretindea să fie ascultat. Nu avem ce altceva să facem.

– Dar nu vrei să te însori cu mine, spuse ea.

El ridică o sprînceană.

– Și tu vrei să te măriți cu mine?

Ea nu răspunse. Nu avea ce să spună, dacă voia să-și păstreze demnitatea.

– Cred că o să ne înțelegem destul de bine, continuă el cu o expresie ceva mai blîndă. Pînă la urmă sîntem, cumva, prieteni. E mai mult decît pot spune majoritatea la începutul căsniciei lor.

– Doar nu vrei așa ceva, insistă ea. Voiai să te însori cu Edwina. Ei ce o să-i spui?

El încrucișă brațele.

– Nu i-am promis nimic Edwinei și îmi imaginez că o să-i spunem, pur și simplu, că sîntem îndrăgostiți.

Kate simți cum dă ochii peste cap, deși nu intenționase asta.

– Așa ceva nu va crede în veci.

El ridică din umeri.

– Atunci îi spui adevărul. Că ai fost înțepată de o albină și că eu am vrut să te ajut și am fost surprinși într-o postură compromițătoare. Spune-i ce vrei. E sora ta.

Kate se așeză la loc pe bancă, oftînd.

– Nimeni nu o să creadă că ai vrut să te însori cu mine, spuse ea. Toți o să fie convinși că te-am atras într-o capcană.

Anthony le aruncă o privire tăioasă celor trei femei care încă se uitau la ei cu interes. Atunci când rosti „Vă supărați?”, mamele lor făcură câțiva pași înapoi și se întoarseră cu spatele, ca să le ofere o oarecare intimitate. Când doamna Featherington nu făcu imediat la fel, Violet se aplecă spre ea și aproape că-i rupse mîna trăgînd-o.

Așezîndu-se alături de Kate, el spuse:

– Nu putem face prea multe ca să oprim bîrfele, mai ales că Portia Featherington ne-a văzut și ea. Nu am încredere că va reuși să tacă nici pînă ajunge înapoi în casă.

Se sprijini de spătar și ridică glezna stîngă peste genunchiul drept.

– Așa că nu avem decît să încercăm să ne descurcăm cu ce avem. Eu trebuie să mă însor anul ăsta...

– De ce?

– De ce, ce?

– De ce trebuie să te însori anul ăsta?

El tăcu o clipă. Nu avea un răspuns, așa că spuse:

– Așa am decis că voi face și ăsta e un motiv suficient pentru mine. Cît despre tine, și tu trebuie să te măriți pînă la urmă...

Ea îl întrerupse din nou:

– Sinceră să fiu, presupuneam că nu mă voi mărita.

Anthony simți cum se încordează și îi luă cîteva secunde ca să-și dea seama că era furios.

– Voiai să rămîi fată bătrînă?

Ea dădu din cap cu o privire sinceră și inocentă.

– Mi se părea o posibilitate, da.

Anthony rămase cîteva secunde nemișcat, gîndindu-se că ar fi vrut să îi omoare pe toți cei care o comparau cu Edwina și

căroră li se părea că ei îi lipsea ceva. Kate nu știa că și ea este atrăgătoare și poate fi dorită. Când doamna Featherington le spusese că trebuie să se căsătorească, prima lui reacție fusese, ca și a ei, de oroare. Ca să nu-și mai amintească și de orgoliul rănit. Nici unui bărbat nu îi plăcea să fie obligat să se însoare, și era cu atât mai neplăcut că se întâmplase din cauza unei albine. Dar stînd acolo și uitîndu-se la Kate cum striga disperată, deși nu era una dintre cele mai măgulitoare atitudini la adresa lui, dar probabil că și mîndria ei era rănită, un sentiment de neobișnuită satisfacție îl cuprinsese.

O dorea cu disperare. Nu și-ar fi dat voie niciodată să o aleagă de soție, fiindcă era mult prea periculoasă pentru liniștea lui sufletească. Dar intervenise soarta și acum se părea că trebuie să o ia de soție. Nu avea de ce să se agite. Existau lucruri mai rele decît să te însori cu o femeie inteligentă și interesantă, pe care oricum o doreai cu pasiune, tot timpul.

Nu trebuia decît să se asigure că nu se va îndrăgosti de ea. Ceea ce nu putea fi atît de greu, nu? Dumnezeu știa că îl înnebunea de cele mai multe ori, fiindcă îl contrazicea atît. Ar fi putut să aibă o căsnicie fericită cu Kate. S-ar fi bucurat de prietenia și de trupul ei, și cu asta, gata. Nu trebuia să fie mai mult decît atît.

Și nu știa pe nimeni mai potrivit să fie mama fiilor lui, după ce el va muri. Iar asta conta mult.

– O să ne descurcăm, spuse el autoritar. O să vezi.

Ea nu prea părea convinsă, dar dădu din cap. Sigur, nu prea avea ce altceva să facă. Tocmai fusese surprinsă cu un bărbat de cea mai mare bîrfitoare a Londrei. Dacă nu s-ar fi oferit să o ia de soție, reputația ei ar fi fost ruinată pentru totdeauna. Și dacă ea ar fi refuzat, atunci ar fi fost considerată nu doar o femeie ușoară, ci și una destul de netoată.

Anthony se ridică brusc.

– Mamă! se răsti el, lăsînd-o pe Kate pe bancă și apropiindu-se de Violet. Eu și logodnica mea am vrea să rămînem singuri o vreme, aici, în grădină.

– Sigur, murmură lady Bridgerton.

– Crezi că e înțelept? întrebă doamna Featherington.

Anthony se aplecă și îi șopti mamei sale la ureche:

– Dacă nu o iei din fața mea în următoarele cîteva clipe, o omor pe loc.

Lady Bridgerton își stăpîni rîsul, dădu din cap și reuși să spună:

– Desigur.

În mai puțin de un minut, Anthony și Kate erau singuri în grădină.

El se răsuci spre ea. Kate se ridică și se apropie de el.

– Cred, murmură el luînd-o de braț, că ar trebui să ne îndepărtăm de casă.

Făcu pași mari și hotărîți în timp ce ea se chinui să țină pasul. Pînă la urmă îl prinse din urmă și începu să meargă alături de el.

– Sire, întrebă ea, crezi că e o decizie înțeleaptă?

– Parcă ai fi doamna Featherington, spuse el fără să scurteze pasul vreo clipă.

– Doamne ferește, mormăi ea. Dar întrebarea rămîne.

– Da, cred că e o decizie foarte înțeleaptă, răspunse el trăgînd-o într-un chioșc deschis, dar înconjurat de tufe de liliac.

– Dar...

El zîmbi încet.

– Știi că mă contrazici prea mult?

– M-ai adus aici ca să-mi spui asta?

– Nu, spuse el rar. Ci ca să fac asta.

Apoi, înainte ca ea să apuce să spună ceva, înainte să apuce să mai respire, el îi captură buzele cu gura într-un sărut

înfometat și aprins. Era plin de pasiune. Lua tot ce avea ea de oferit și cerea mai mult. Focul din ea deveni chiar mai fierbinte decît atunci cînd o sărutase la el în birou. Se topea. Doamne, se topea și ar fi vrut mai mult.

– Nu ar trebui să-mi faci așa ceva, șopti el deasupra buzelor ei. Nu ar trebui. Totul la tine e greșit. Și cu toate astea...

Kate tresări cînd Anthony o trase și o lipi de el, ca să simtă și ea cît era de aprins.

– Vezi? spuse răgușit, atingîndu-i obrazul cu buzele. Simți? spuse el, apoi chicoti ironic. Înțelegi tu ceva din toate astea?

O strînse la piept și îi mușcă lobul urechii.

– Sigur că nu înțelegi.

Kate simțea că se topește în el. Îi ardea pielea și brațele ei, ca niște trădătoare, se agățară de gîtul lui. Aprinsese în ea o flacără, ceva ce nu reușea să controleze. Era ca posedată de ceva fierbinte și curgător care o făcea să-și dorească să-l atingă cît mai repede. Îl dorea. Ba chiar foarte mult. Nu ar fi trebuit să-l dorească pe acest bărbat care se însura cu ea dintr-o mie de motive nepotrivite. Și cu toate astea îl dorea cu o disperare care îi tăia răsufarea.

Era greșit. Avea mari îndoieli în privința acestei căsătorii și știa că trebuie să-și păstreze mintea limpede. Încerca să-și amintească de asta, dar nu reușea să se oprească și buzele i se desfăceau, dîndu-i lui voie să intre, și limba i se mișca timid, gustîndu-i colțul gurii. Dorința, fiindcă sigur asta era senzația aceea ciudată care o înfiora, devenea din ce în ce mai puternică.

– Sînt un om foarte rău? șopti ea, mai mult pentru sine. Oare asta înseamnă că sînt pierdută?

Dar el o auzi, și vocea îi era fierbinte și umedă pe pielea obrazului ei.

– Nu.

Își apropie buzele de urechea ei și o obligă să-l asculte mai bine.

– Nu.

O sărută pe buze și o forță să înghită cuvântul.

– Nu.

Kate simți cum capul îi cade pe spate. Vocea lui era joasă și seducătoare, și aproape că o făcea să creadă că se născuse numai pentru acea clipă.

– Ești perfectă, șopti el atingînd-o repede cu mîinile lui mari, prinzînd-o de mijloc și mîngîindu-i un sîn.

– Aici, acum, în clipa asta, în grădina asta, tu ești perfectă.

Kate găsi că vorbele lui erau neliniștitoare. Era ca și cum voia să-i spună, și poate să-și spună și lui însuși, că s-ar putea ca mîine să nu fie perfectă și ca poimîine să fie și mai puțin decît atît. Dar buzele și mîinile lui erau convingătoare, așa că fata se strădui să uite gîndul neplăcut și să se bucure de plăcerea momentului. Se simțea frumoasă, perfectă. Și aici, acum, nu se putea abține și îl adora pe bărbatul care o făcea să se simtă așa.

Anthony lăsă mîna cu care o ținea de talie să aluneca puțin mai jos, sprijinind-o în timp ce cu cealaltă mînă îi strîngea sînul prin materialul subțire al rochiei. Degetele nu-i mai aparțineau și se strîngeau spasmodic, apucînd-o ca și cum ar fi căzut de pe o stîncă și acolo, în sfîrșit, găsiseră un loc de care să se țină. Sfîrcul ei era tare și strîns în palma lui, chiar și prin rochie, și vicontele avu nevoie de toată stăpînirea de sine ca să nu îi desfacă fiecare nasture.

Își imagina cum ar fi chiar în timp ce o mai sărută o dată. Rochia ei ar aluneca de pe umeri, dansînd ademenitor pe pielea ei și dezgolindu-i sînii. Putea să și-i imagineze, și știa că sînt perfecți. Ar apuca unul în mînă, ridicîndu-i sfîrcul spre

soare și încet, foarte încet, s-ar apleca și l-ar atinge cu vârful limbii. Ea ar geme, iar el ar mai ademini-o puțin, strîngînd-o la piept ca să nu poată scăpa. Apoi, cînd ar lăsa capul pe spate și și-ar pierde răsuflarea, el i-ar apuca sfîrcul cu buzele și ar strînge pînă ce Kate ar țipa. Doamne, o dorea atît de mult încît simțea că explodează.

Dar aici nu era locul și acum nu era momentul. Nu simțea nevoia să aștepte căsătoria. Din punctul lui de vedere, odată ce declarase în public că se însoară, ea era a lui. Dar nu voia să se culce cu ea în chioșcul din grădina mamei sale. Era prea mîndru și o respecta pe ea prea mult ca să facă așa ceva.

Cu greu, se smulse din îmbrățișare și îi puse mîinile pe umerii mici, îndepărtînd-o suficient cît să nu fie tentat să reînceapă ce tocmai terminase. Iar tentația era acolo. Făcuse greșeala să se uite în ochii ei, iar în acel moment ar fi putut jura că e la fel de frumoasă ca și sora ei.

Kate îl atrăgea altfel. Avea buzele mai pline și mai puțin la modă, dar mai bune de sărutat. Genele ei, cum de nu observase înainte cît de lungi erau? Cînd clipea păreau a-i atinge obraji. Și cînd pielea i se colora de dorință, strălucea. Anthony știa că gîndește în termeni cam pretențioși, dar cînd o privea nu putea decît să se gîndească la răsărit, la momentul acela în care soarele se strecoară deasupra orizontului și revarsă o paletă subtilă de trandafiriu și portocaliu.

Stătură așa o vreme, amîndoi cu răsuflarea tăiată, pînă cînd el coborî brațele. Făcură, fiecare, cîte un pas înapoi. Kate duse mîna la gură, abia atingîndu-și buzele.

– Nu ar fi trebuit să facem asta, șopti.

El se sprijini de unul dintre stîlpii chioșcului, pîrînd extrem de satisfăcut.

– De ce nu? Sîntem logodiți.

– Ba nu sîntem, recunosc eu ea. Nu cu adevărat.

El ridică o sprânceană.

– Nu am făcut nici o înțelegere, explică ea repede. Nu am semnat nimic. Și eu nu am nici o zestre. E nevoie să știi asta.

El zîmbi.

– Încerci să scapi de mine?

– Sigur că nu!

Se agită pe loc, trecîndu-și greutatea de pe un picior pe altul. El se apropie de ea.

– Doar nu vrei să-mi dai motive ca să renunț eu la tine?

Kate se îmbujoră.

– Nu, spuse ea, deși exact asta încerca să facă.

Sigur că era o mare prostie din partea ei. Dacă el nu mai voia să se însoare, ea ar fi fost ruinată, și nu doar în ochii londonezilor, ci și în sătucul ei din Somerset. Veștile despre femeile decăzute circulau repede.

Dar nu era ușor să fii pe locul doi, și o parte din ea nu dorea decît să-și confirme suspiciunile, să afle că el nu o dorea pe ea, că ar prefera-o pe Edwina și că se căsătorea cu ea numai fiindcă așa era nevoit. Ar dura, însă dacă ar spune-o odată, ar ști și ea sigur. Iar cunoașterea, deși amară, era întotdeauna preferabilă unei minciuni. Cel puțin atunci ar ști cum stă. Acum se simțea ca și cum ar fi fost prinsă în nisipuri mișcătoare.

– Să lămurim un lucru, spuse Anthony atrăgîndu-i atenția cu tonul lui hotărît și privind-o cu o intensitate care nu-i permitea să se uite altundeva. Am spus că mă însor cu tine și sînt un bărbat de cuvînt. Orice alte speculații pe acest subiect ar însemna o insultă.

Kate dădu din cap, dar nu se putu abține să nu se gîndească: *ai grijă ce-ți dorești*. Tocmai acceptase să se mărite cu omul de care se temea că se îndrăgostise. Și nu se putea

întreba decît dacă nu cumva el se gîndea la Edwina cînd o săruta pe ea. *Ai grijă ce-ți dorești, își reaminti. Fiindcă s-ar putea să primești exact acel lucru.*

Capitolul XV

Din nou, autoarea a avut dreptate. Petrecerile din provincie au ca rezultat cele mai neașteptate logodne.

Într-adevăr, dragă cititorule, află de aici prima oară: vicontele Bridgerton se va însura cu domnișoara Katharine Sheffield. Nu cu domnișoara Edwina, așa cum se zvonea, ci cu domnișoara Katharine.

Cît despre împrejurările în care a avut loc logodna, ei bine, detaliile au fost surprinzător de greu de obținut. Autoarea știe din sursă sigură că amozii au fost surprinși într-o postură compromițătoare și că doamna Featherington a fost martora acestui incident. Cu toate astea, ea a ales să rămînă neobișnuit de tăcută. Dată fiind plăcerea ei de-a răspîndi zvonuri, autoarea nu poate să creadă decît că vicontele, cunoscut pentru curajul său, a amenințat-o că o va răni dacă scoate vreo vorbuliță.

Jurnalul de societate al lui lady Whistledown, 11 mai 1814

Kate înțelese curînd că nu îi plăcea să fie atît de cunoscută. Ultimele două zile petrecute în Kent fuseseră destul de rele. După ce Anthony anunțase logodna, la cină, după ce se decisese în aceeași zi să se căsătorească, ea abia dacă apucase să respire între felicitări, întrebări și apropouri de la invitații lui lady Bridgerton.

Singura dată când se simțise în largul ei fusese când, la câteva ore după anunțul lui Anthony, avusese ocazia să discute între patru ochi cu Edwina, care o îmbrățișase și se declarase încântată și deloc surprinsă. Kate se mirase că sora ei nu se miră, dar Edwina ridicase din umeri și spusese simplu:

– Mie mi-era clar că e foarte îndrăgostit de tine. Nu știu de ce nu și-a mai dat nimeni seama.

Ceea ce o lăsase pe Kate nedumerită, fiindcă era destul de sigură că Anthony voia să se însoare cu Edwina.

Odată întoarsă la Londra, speculațiile deveniseră și mai rele. Fiecare membru al aristocrației, se părea, găsea că e obligatoriu să treacă pe la casa în care locuia cu chirie familia Sheffield, pe strada Milner, și să o viziteze pe viitoarea vicontesă. Majoritatea reușeau să adauge felicitărilor și o doză nefericită de apropouri lipsite de eleganță. Nimeni nu credea că vicontele voia într-adevăr să se însoare cu Kate, și nimeni nu părea a-și da seama cât de nepoliticos era să-i spună așa ceva în față.

– Doamne, ce norocoasă ai fost! spusese lady Cowper, mama cunoscutei Cressida care nu îi spusese nici două cuvinte lui Kate, ci doar stătuse într-un colț și o privise cu ură.

– Nici nu bănuiam că îl interesezi, spusese domnișoara Gertrude Knight cu o expresie care exprima clar că nici acum nu credea asta și că, poate, spera ca logodna să fie o glumă, în ciuda faptului că fusese anunțată în ziarul *London Times*.

Iar din partea lui lady Danbury, care nu se sfia niciodată să-și spună franc părerile:

– Nu știu cum l-ai prins, dar cred că a fost un truc pe cinste. Sînt puține cele care n-ar vrea să ia lecții de la tine, ascultă ce zic eu.

Kate zîmbea doar, sau cel puțin încerca, fiindcă probabil că încercările ei de a fi amabilă și prietenoasă nu reușeau

întotdeauna, și dădea din cap, murmurînd „Sînt norocoasă” ori de cîte ori Mary o mai înghiontea.

Cît despre Anthony, fericitul de el reușise să evite expunerea la care fusese ea supusă. Îi spusese că trebuie să rămîină la Aubrey Hall ca să se ocupe de cîteva detalii cu averea înainte de nuntă, care era programată pentru sîmbăta următoare, la numai nouă zile după incidentul din grădină. Mary se temea că o astfel de grabă va conduce la „vorbe”, dar lady Bridgerton îi explicase pragmatic că oricum se va vorbi, și că fiica ei ar fi fost mai puțin expusă purtînd numele lui Anthony.

Kate presupunea că vicontesa, care avea reputația unei femei hotărîte să-și vadă copiii căsătoriți, voia doar să îl ducă pe Anthony la altar înainte ca el să aibă ocazia să se răzgîndească. Și ea era de acord. Oricît ar fi fost de emoționată din cauza nunții și a căsniciei de după ea, nu fusese niciodată genul care să amîne lucrurile. Odată ce lua o decizie, sau, în acest caz, odată ce decizia era luată pentru ea, nu vedea de ce să mai aștepte. Cît despre ceea ce ar fi vorbit lumea, o nuntă în grabă ar fi întezit bîrfele, dar probabil că, dacă se căsătoreau mai repede și zvonurile ar fi încetat mai repede. Sigur, viața ei nu îi va mai aparține multă vreme. Trebuia să se obișnuiască.

Nici acum nu simțea că viața îi aparține. Zilele îi erau o vîltoare de evenimente. Lady Bridgerton o ducea din magazin în magazin și cheltuia foarte mulți bani din averea lui Anthony pe trusoul ei. Kate înțelesese repede că nu avea rost să se împotrivească. Atunci cînd lady Bridgerton, sau Violet, așa cum fusese invitată să-i spună, se decidea să facă un lucru, Dumnezeu să-l ajute pe nebunul care îi stătea în cale. Mary și Edwina le însoțiseră de cîteva ori, dar declaraseră repede că sînt epuizate de energia lui Violet și plecaseră la *Gunter* ca să mănînce o înghețată.

Pînă la urmă, cu două zile înainte de nuntă, Kate primise un bilet de la Anthony, care o ruga să fie acasă la ora patru în acea după-amiază, ca să-i poată face o vizită. Era puțin emoționată că-l va revedea. Cumva, totul părea diferit, mai formal, în oraș. Oricum, reușea să evite încă o după-amiază pe strada Oxford, la croitor, la pălărier și la oricine ar mai fi vrut s-o ducă Violet.

Mary și Edwina aveau treburi prin oraș – Kate uitase, convenabil, să menționeze vizita vicontelui – iar ea era în salon, cu Newton dormind la picioarele ei, și aștepta.

Anthony petrecuse toată săptămîna gîndindu-se. Nu era de mirare că mintea îi era doar la Kate și la apropiata lor nuntă. Fusese îngrijorat că ar fi putut să o iubească dacă își dădea voie. Și cu cît se gîndea mai mult la asta, cu atît era mai convins că nu va fi o problemă. Pînă la urmă el era bărbat și își putea controla acțiunile și emoțiile. Nu era un ignorant și știa că dragostea există, dar credea și în puterea minții și, poate mai important, în puterea voinței. Și nu vedea de ce iubirea ar trebui să fie ceva involuntar.

Dacă el nu voia să se îndrăgostească, atunci nu se va îndrăgosti. Era atît de simplu. Trebuia să fie atît de simplu. Dacă nu ar fi fost, atunci ce fel de bărbat era el?

Oricum, va trebui să îi vorbească lui Kate despre asta înainte de nuntă. Erau unele lucruri legate de căsnicia lor care trebuiau să fie clare dinainte. Poate nu reguli, dar... înțelegeri. Da, era un cuvînt potrivit.

Kate avea nevoie să știe la ce se poate aștepta de la el și la ce se aștepta el de la ea. Ei nu erau legați de iubire și nici nu aveau să fie vreodată. Nu era o opțiune. Nu credea că ea își făcea iluzii în privința asta, dar voia ca lucrurile să fie clare înainte ca vreo neînțelegere să se transforme în dezastru.

Era mai bine să joace cu cărțile pe față, astfel ca nici unul dintre ei să nu aibă surprize neplăcute mai târziu. Cu siguranță Kate va fi de acord. Era o fată practică. Va vrea să știe cum stă. Nu era genul căreia să-i placă nesiguranța.

La exact două minute după ora două, Anthony bătu de două ori la ușa familiei Sheffield, încercînd să-i ignore pe cei cîțiva membri ai aristocrației care erau pe strada Milner „din întîmplare”. Erau, se gîndi el făcînd o grimasă, cam departe de locurile lor obișnuite de plimbare. Dar asta nu-l surprindea. Chiar dacă revenise doar de curînd în Londra, știa bine că logodna lui era cel mai recent scandal. Pînă la urmă jurnalul *Whistledown* ajungea și în Kent.

Majordomul deschise repede ușa și-l primi, conducîndu-l în salon. Kate aștepta pe divan, cu părul ridicat într-un tip sau altul de coafură. Anthony nu își amintea niciodată cum se numeau. Avea în păr și o pălărioară ridicolă, care, probabil, trebuia să i se potrivească rochiei bleu de după-amiază.

Pălărioara, decise el, va fi prima care va dispărea după nuntă. Avea un păr foarte frumos, lung și strălucitor și des. Știa că bunele maniere cereau ca ea să își poarte capul acoperit cînd era pe afară, dar părea o crimă să-și acopere părul în intimitatea propriei locuințe.

Înainte să apuce să spună ceva, oricum, chiar și un salut, ea arătă spre un serviciu de ceai și spuse:

– Mi-am permis să cer un ceai. E răcoare și m-am gîndit că ți-ar plăcea. Dacă nu, pot să chem pe cineva să-ți aducă altceva.

Nu era răcoare, sau cel puțin el nu-și dăduse seama, dar spuse oricum:

– E foarte bine. Mulțumesc.

Kate dădu din cap și ridică ceainicul ca să toarne ceai. Îl aplecă puțin, apoi îl ridică și spuse:

– Nu știu cum îți place ceaiul.

Anthony simți un zîmbet în colțul gurii.

– Cu lapte și fără zahăr.

Ea dădu din cap și lăsă ceainicul ca să ridice laptele.

– E genul de lucru pe care o soție trebuie să-l știe.

El se așeză într-un fotoliu de lângă divan.

– Acum știi.

Kate inspiră adînc, apoi expiră.

– Acum știi, murmură ea.

Anthony își drese glasul în timp ce o privea turnînd ceai. Nu purta mănuși, iar lui îi plăcea să-i privească mîinile. Avea degete lungi și subțiri, incredibil de grațioase, lucru care îl surprindea dat fiind că îl călcase pe picior de cîteva ori în timpul dansului.

Era posibil ca unii dintre acei pași să fi fost făcuți special, dar nu chiar atîția cîți i-ar fi plăcut ei să creadă el.

– Poftim, murmură ea întinzîndu-i cana de ceai. Ai grijă. E fierbinte. Nu mi-a plăcut niciodată ceaiul călduț.

Nu, se gîndi el zîbind, nici nu era genul. Kate nu făcea lucrurile pe jumătate. Era unul dintre lucrurile care îi plăceau mai mult la ea.

– Sire? spuse ea politicoș apropiind mai mult farfuria de el.

Anthony o luă, atingîndu-i degetele cu mîna lui înmănușată în timp ce o privea, observînd ușoara îmbujorare care îi cuprinsese chipul. Dintr-un motiv neștiut acest lucru îi plăcea.

– Voiai să mă întrebi ceva anume, sire? spuse ea după ce-și retrăsese mîna în siguranță, cu degetele împrejurul propriei ei cești de ceai.

– Spune-mi Anthony. Sînt sigur că nu ai uitat. Și nu pot să îi fac o vizită logodnicei mele numai pentru plăcerea de a fi în compania ei?

Kate îi aruncă o privire șireată pe deasupra ceaiului.

– Ba sigur că poți, spuse ea. Dar nu cred că asta faci.

El ridică o sprânceană din cauza îndrăznelii cu care îi vorbise.

– De fapt, ai dreptate.

Ea murmură ceva ce el nu înțelese, dar ce bănuia că ar fi fost era „de obicei am dreptate”.

– M-am gândit că ar fi bine să vorbim despre căsnicia noastră, spuse el.

– Poftim?

El se sprijini de spătarul fotoliului.

– Sîntem, amîndoi, persoane practice. Cred că o să ne fie mai ușor odată ce vom ști la ce să ne așteptăm unul de la celălalt.

– Sigur.

– Foarte bine.

Își așază ceașca pe farfurie, apoi le puse pe amîndouă pe masă, în fața lui.

– Mă bucur că gîndești așa.

Kate dădu încet din cap, dar nu spuse nimic, alegînd doar să-l privească în timp ce el își dregea glasul. Părea a pregăti un discurs pentru parlament.

– Nu am început într-un fel foarte favorabil, spuse, apoi o privi aspru cînd ea dădu din cap. Dar simt, și sper că și tu la fel, că de atunci am ajuns la un fel de prietenie.

Ea dădu din nou din cap, gîndindu-se că ar putea să facă asta chiar pînă la finalul conversației.

– Prietenia dintre soț și soție este foarte importantă, continuă vicontele. Chiar mai importantă, în opinia mea, decît iubirea.

De această dată ea nu mai dădu din cap.

– Căsătoria noastră se va baza pe prietenie și respect, declară el, iar eu, unul, n-aș putea fi mai mulțumit.

– Respect, spuse Kate, mai ales pentru că el o privea, așteptînd să-i răspundă.

– O să fac tot ce pot ca să-ți fiu un soț bun. Și, dacă mă primești în patul tău, o să-ți fiu credincios, ție și jurămintelor noastre.

– Ce frumos din partea ta, murmură ea.

Nu spunea ceva la care ea să nu se fi așteptat, și cu toate astea era puțin iritată. El îngustă pleoapele.

– Sper că mă iei în serios, Kate.

– Da, bineînțeles.

– Foarte bine.

Dar o privi ciudat, ca și cum nu ar fi crezut-o.

– În schimb, adăugă el, mă aștept ca tu să nu te porți în vreun fel care să strice bunul nume al familiei mele.

Kate se îndreptă, jignită.

– Nici nu aș visa vreodată să fac așa ceva.

– Nici nu credeam. E unul dintre motivele pentru care mă bucură această căsătorie. O să fii o vicontesă excelentă.

El intenționase să-i facă un compliment, Kate știa, dar tot păruse cam sec și puțin condescendent. Ar fi preferat să audă că va fi o soție excelentă.

– O să fim prieteni, anunță el, și o să ne respectăm. Și vom avea copii inteligenți, slavă Domnului, fiindcă tu ești cea mai inteligentă femeie pe care o cunosc.

De data asta Kate se simți mai bine, dar abia apucă să zîmbească drept răspuns la complimentul lui, că el continuă:

– Dar nu va fi iubire între noi, și nu trebuie să te aștepți la asta.

Fetei i se puse un nod în gît și dădu din nou din cap, doar că de data asta fiecare mișcare a capului îi trimitea săgeți în inimă.

– Sînt unele lucruri pe care nu ți le pot oferi, spuse Anthony. Mă tem că iubirea este unul dintre ele.

– Înțeleg.

– Chiar?

– Sigur, îl repezi ea. Nu ar fi fost mai clar nici dacă mi-ai fi scris direct pe pielea brațului.

– Nu am vrut niciodată să mă însor din iubire, adăugă el.

– Nu asta ai spus cînd o curtai pe Edwina.

– Cînd o curtam pe ea, încercam să te impresionez pe tine.

Ea îngustă pleoapele.

– Acum nu sînt prea impresionată.

Anthony oftă.

– Kate, nu am venit să ne certăm. Mă gîndeam doar că e bine să fim sinceri unul cu celălalt înainte de nunta de sîmbătă dimineța.

– Sigur, oftă ea, forțîndu-se să dea din cap.

Intenția lui nu era să o insulte și nu ar fi trebuit să reacționeze exagerat. Îl cunoștea destul ca să știe că acționa doar din grijă. Știa că nu o va iubi și era mai bine să îi spună clar, de la început.

Dar tot durea. Nu știa dacă îl iubea, dar era clar că ar fi putut să-l iubească, și se temea că, la numai cîteva săptămîni după nuntă, chiar îl va iubi. Și ar fi fost plăcut ca și el să o iubească.

– E mai bine să știm de acum care e situația, spuse el blînd.

Kate dădu în continuare din cap. Un corp în mișcare tindea să rămîină în mișcare, iar ea se temea că, dacă s-ar opri, ar putea face vreo prostie. Ca, de pildă, să plîngă.

El se aplecă peste masă și o luă de mîină, ceea ce o făcu să tresară.

– Nu voiam să intri în acest mariaj făcându-ți iluzii, spuse el. Nu credeam că ai vrea așa ceva.

– Sigur că nu, sire.

El se încruntă.

– Credeam că ți-am spus să-mi spui Anthony.

– Mi-ai spus, rosti ea. Sire.

El își retrase mîna și Kate îl privi așezînd-o pe genunchi. Avea un ciudat sentiment de gol.

– Înainte să plec, mai spuse el, am ceva pentru tine.

Fără să-și ia ochii de la ea, băgă mîna în buzunar și scoase o casetă mică de bijuterii.

– Trebuie să-mi cer iertare pentru că am întîrziat atît să-ți ofer un inel de logodnă, murmură el, dîndu-i cutia.

Kate atinse cu degetele catifeaua de deasupra înainte să o deschidă. Înăuntru era un inel simplu de aur, împodobit cu un singur diamant rotund.

– E o moștenire de familie, spuse el. Avem mai multe inele de logodnă, dar m-am gîndit că acesta ți-ar plăcea mai mult. Celelalte erau prea mari și complicate.

– E foarte frumos, spuse Kate neputîndu-și lua privirea de la inel.

Anthony îi luă cutia.

– Îmi dai voie? murmură el, ridicînd inelul din cuibul lui de catifea.

Ea întinse mîna, blestemîndu-se cînd văzu că tremură. Nu tremura mult, dar destul cît să se observe. El nu spuse nimic, totuși, ci doar îi luă mîna și îi puse inelul pe deget.

– Vine bine, nu crezi? întrebă, încă ținîndu-i vîrfurile degetelor.

Kate dădu din cap, încă neputînd să se uite în altă parte. Nu îi plăcuseră niciodată prea mult inelele, iar acesta era primul pe care avea să-l poarte des. Îi dădea un sentiment

ciudat. Era greu, rece și foarte solid. Cumva făcea ca tot ce se întâmplase în ultima săptămână să fie mai real. Mai definitiv. Se gândi, în timp ce se uita la inel, că se așteptase ca un fulger să coboare din Rai și să oprească nunta înainte de jurăminte.

Anthony se apropie și îi sărută degetele.

– Poate că ar trebui să pecetluim înțelegerea cu un sărut?

– Nu sînt sigură...

O trase la el în brațe și îi spuse, zîbind cu viclenie:

– Eu sînt.

Dar în timp ce Kate se străduia să nu cadă, îl lovi pe Newton, care lătră tare și plîngăcios, evident supărat că fusese trezit atît de nepoliticos.

Anthony ridică o sprînceană și se uită la cîine pe deasupra lui Kate.

– Nici nu-l văzusem.

– Moțăia, explică ea. Doarme foarte adînc.

Dar odată trezit, Newton nu acceptă să fie ignorat și, lătrînd mai lucid, sări pe fotoliu, în brațele stăpînei lui.

– Newton! țipă ea.

– Pentru...

Dar mormăiala lui Anthony fu întreruptă de un sărut umed din partea lui Newton.

– Cred că te place, spuse Kate atît de amuzată de dezgustul care se citea pe fața lui încît uitase că o ținea în brațe.

– Cîine, ordonă Anthony, treci imediat pe podea.

Newton aplecă botul și scheună.

– Acum!

Ofînd, cățelul se răsuci și sări pe podea.

– Doamne, spuse Kate uitîndu-se la animal, care acum era sub masă, cu nasul pe covor. Sînt impresionată.

– Tonul face muzica, spuse Anthony pe un ton arogant, strângînd-o de mijloc, ca să nu se poată ridica.

Kate se uită la brațul lui, apoi îl privi în ochi și ridică sprîncenele, întrebător.

– De ce oare, spuse gînditoare, am impresia că acel ton are efect și asupra femeilor?

El ridică din umeri și se aplecă spre ea zîmbind leneș.

– De obicei chiar are, murmură.

– Nu și asupra mea.

Kate puse mîinile pe mînerile fotoliului și încercă să scape. Dar el era prea puternic.

– Ba mai ales asupra ta, spuse foarte, foarte încet.

Cu mîna liberă îi apucă bărbia și o întoarse spre el. Avea buzele moi, dar ferme, și îi exploră gura cu o insistență care ei îi tăie răsufierea. O sărută pe gît, oprindu-se numai ca să șoptească:

– Unde e mama ta?

– E plecată, spuse ea gîtuit.

El trase cu dinții de marginea corsetului.

– Cît timp?

– Nu știu.

Țipă cînd limba lui se strecură sub materialul rochiei și îi trasă o linie fierbinte pe piele.

– Doamne sfînte, Anthony! Ce faci?

– Cît timp? repetă el.

– O oră. Poate două.

Anthony se uită spre ușă ca să se asigure că o închisese cînd intrase.

– Poate două? șopti el zîmbind. Serios?

– Poate numai una.

Îi prinse cu un deget marginea corsetului, apucînd și furoul.

– Și una, spuse el, e mai mult decît minunat.

Apoi, oprindu-se numai ca să o sărute și să o împiedice să protesteze, trase în jos de rochie și de furou. O simți tresărind, dar adînci sărutul și îi apucă sînul în palmă. Era perfect, cu pielea moale și întinsă, umplîndu-i palma ca și cum ar fi fost special făcut pentru el. Cînd simți că ea nu-i mai rezistă, o sărută pe ureche, apucîndu-i lobul cu dinții.

– Îți place? îi șopti strîngînd blînd palma.

Ea dădu din cap, tremurînd.

– Foarte bine, murmură Anthony lăsîndu-și limba să-i alunece pe marginea urechii ei. Ar fi tare dificil dacă nu ți-ar plăcea.

– Cum așa?

El se strădui să nu rîdă. Nu era momentul, dar Kate era atît de neștiutoare. Nu făcuse niciodată dragoste cu o femeie ca ea, și i se părea surprinzător de încîntătoare.

– Să spunem doar, rosti, că mie îmi place foarte mult.

– Aha, spuse ea, zîmbind timid.

– Mai sînt lucruri pe care le putem face, șopti, răsufînd aproape de urechea ei.

– Sînt sigură, răspunse ea foarte încet.

– Da? întrebă Anthony pe un ton ademenitor.

– Nu sînt atît de neștiutoare încît să-mi imaginez că se pot face copii făcînd ce am făcut noi pînă acum.

– Ți-aș arăta cu plăcere și restul, murmură el.

– Nu... Ah!

Strînsese din nou, de această dată mișcîndu-și degetele pe pielea ei. Îi plăcea felul în care ea nu mai putea gîndi cînd îi atîngea sîni.

– Ce spuneai? o întrebă, sărutînd-o pe gît.

– Spuneam ceva?

El dădu din cap, gîdilînd-o cu un început de barbă.

– Sînt sigur că da. Pe de altă parte, poate că nu vreau să știu. Începuseși cu „nu”. Sînt sigur, spuse atingîndu-i dedesubtul bărbiei cu limba, că nu e un cuvînt care are ce căuta între noi într-un astfel de moment. Dar, spuse alunecînd cu gura spre baza gîtului ei, am divagat.

– Da?

El dădu din cap.

– Cred că încercam să-mi dau seama ce îți place, așa cum ar trebui să facă orice soț care se respectă.

Ea nu spuse nimic, dar respiră mai repede. Anthony zîmbi.

– Ce zici, de exemplu, despre asta?

Îi apăsă sînul cu palma, atingîndu-i ușor sfîrcul.

– Anthony! se înecă ea.

– Bine, spuse el sărutînd-o din nou pe gît și ridicîndu-i bărbia ca să-și facă loc. Mă bucur că am revenit la „Anthony”. „Sire” sună atît de formal. Nu crezi? Prea formal pentru asta.

Apoi făcu ceva la care visa de săptămîni întregi. Se aplecă și îi acoperi sfîrcul cu buzele, gustînd, tentînd și bucurîndu-se de fiecare tresărire și fiecare oftat al ei, de fiecare fior de dorință pe care-l simțea străbătîndu-i trupul. Îi plăcea că ea reacționa așa și se bucura că el era cel care trezea în ea astfel de emoții.

– Atît de bine, murmură, cu răsufierea fierbinte și umedă. Ai un gust atît de bun.

– Anthony, spuse ea răgușit, ești sigur că...

El îi puse un deget pe buze, fără să o privească.

– Nu știu ce vrei să afli, dar orice ar fi, spuse el mutîndu-și atenția la celălalt sîn, da, sînt sigur.

Ea gemu încet, de la baza gîtului. Corpul i se arcui sub buzele lui, iar asta îl înflăcăără și mai mult, făcîndu-l să-i prindă sfîrcul cu dinții.

– Doamne! Anthony!

El făcu o mișcare circulară cu limba. Era perfectă, pur și simplu. Îi plăcea sunetul vocii ei, răgușită și tremurătoare din cauza dorinței, și îl treceau fiori cînd se gîndea la noaptea nunții, la gemetele ei de pasiune. Va fi ca un vulcan sub el, și abia aștepta să o facă să explodeze.

Se retrase și o privi. Era îmbujorată, avea pupilele dilatate și privirea pierdută, iar părul începuse să-i alunece de sub pălărioara hidoasă.

– Asta, spuse el scoțîndu-i-o, trebuie să dispară.

– Sire!

– Promite-mi că nu o să o mai porți niciodată.

Ea se răsuci la el în brațe, ceea ce nu-l ajută prea mult, și se uită peste brațul fotoliului.

– Nu o să pot face așa ceva, răspunse. Îmi place pălăria asta.

– Nu se poate, spuse el foarte serios.

– Ba da, și... Newton!

Anthony îi urmări privirea și începu să rîdă tare, scutu-rîndu-i pe amîndoi. Newton rodea fericit pălăria.

– Bravo! spuse vicontele, rîzînd.

– Te-aș pune să-mi cumperi alta, mormăi Kate ridicîndu-și rochia, dacă nu ai fi cheltuit deja o avere pe mine săptămîna asta.

El se amuză.

– Am cheltuit atît? întrebă calm.

Ea dădu din cap.

– Am fost la cumpărături cu mama ta.

– Foarte bine. Sînt sigură că nu te-a lăsat să alegi așa ceva, spuse, arătînd spre pălăria acum distrusă de botul lui Newton.

Cînd se uită din nou la ea, Kate strînsese buzele, supărată. Anthony nu se putu abține și zîmbi. Era atît de ușor

de citit. Mama lui nu o lăsase să-și cumpere o pălărioară asemănătoare, iar ea nu putea să sufere că nu-l poate contrazice. Oftă mulțumit. Viața alături de ea nu avea să fie plictisitoare.

Dar se făcea tîrziu și probabil că ar fi trebuit să plece. Kate spusese că mama ei nu se întorcea în următoarea oră, dar Anthony nu avea încredere în felul în care percepeau timpul femeile. Kate s-ar fi putut înșela, sau mama ei s-ar fi putut răzgîndi, sau s-ar fi putut întîmpla orice altceva și, deși ei doi se vor căsători în numai două zile, nu părea prudent să fie surprinși într-o asemenea postură compromițătoare, în salon.

Cu mare părere de rău, fiindcă era uimitor de plăcut să stea cu ea în brațe și atît, Anthony o ridică pe Kate, se ridică și el, apoi o așeză pe ea înapoi pe fotoliu.

– A fost foarte plăcut, murmură aplecîndu-se să o sărute pe frunte, dar mă tem că se va întoarce mama ta. Ne vedem sîmbătă dimineată?

Ea clipi.

– Sîmbătă?

– E o superstiție de-a mamei, spuse el jenat. Crede că nu e bine ca mirele și mireasa să se vadă în ziua dinaintea nunții.

– Aha.

Kate se ridică, aranjîndu-și stînjănită rochia și coafura.

– Și tu crezi asta?

– Absolut deloc, spuse el pufnind.

Ea dădu din cap.

– Atunci e foarte frumos din partea ta că îi faci pe plac mamei tale.

Anthony se opri puțin, fiindcă știa că majoritatea bărbaților nu ar fi vrut să pară legați de fusta mamei. Dar era vorba de Kate, și știa că și ea prețuiește devotamentul față de familie, așa că spuse:

– Sînt puține lucruri pe care nu le-aș face pentru ea.

Kate zîmbi timid.

– E unul dintre lucrurile care îmi plac mult la tine.

El făcu un gest ca să schimbe subiectul, dar ea îl întrerupse.

– Nu. Chiar așa e. Ești o persoană mult mai grijulie decît îi lași pe ceilalți să vadă.

Fiindcă nu avea cum să cîștige, și nu avea rost să contrazici o femeie care te complimentează, el îi puse un deget pe buze și rosti:

– Să nu spui nimănui.

Apoi, sărutîndu-i mîna și spunîndu-i „Adieu”, ieși din salon și din casă. Odată urcat pe cal, pe drum spre casa în care locuia, își dădu voie să se gîndească la cum fusese vizita. Mersese bine. Kate înțelesese limitele lui și îi răspunsese pasional la atingere și sărutări. Pînă la urmă, se gîndi el zîmbind satisfăcut, viitorul părea luminos. Căsnicia lui va fi un succes. Cît despre îngrijorările de mai devreme, ei bine, era clar că fuseseră neîntemeiate.

Kate era îngrijorată. Anthony se asigurase că ea știe că nu o va iubi niciodată. Și nu părea nici a aștepta ca ea să-l iubească. Apoi o sărutase ca și cum nu s-ar mai fi văzut niciodată, ca și cum ar fi fost cea mai frumoasă femeie de pe lume. Deși nu avea prea multă experiență cu bărbații și cu dorințele lor, el păruse, totuși, să o dorească.

Sau, poate, își dorea să fie altcineva în locul ei? Nu fusese prima lui alegere și era bine să nu uite asta. Iar dacă se îndrăgostea de el, ei bine, va trebui să păstreze secretul. Nu prea avea ce altceva să facă.

Capitolul XVI

Autoarea a aflat că nunta lordului Bridgerton cu domnișoara Sheffield va fi una mică, intimă și privată. Cu alte cuvinte, autoarea nu este invitată. Dar nu te teme, dragă cititorule. În astfel de momente găsesc resurse și îți promit că vei afla atît detaliile interesante, cît și pe cele mai puțin interesante.

Nunta celui mai dorit burlac din Londra este, cu siguranță, ceva ce trebuie discutat în acest ziar. Nu credeți?

Jurnalul de societate al lui lady Whistledown, 13 mai 1814

În noaptea de dinaintea nunții, Kate stătea pe marginea patului, îmbrăcată în cămașa ei de noapte preferată, uitîndu-se amețită la mulțimea de valize de pe podea. Fiecare dintre lucrurile ei era împachetat, împăturit și așezat atent, gata să fie transportat în noua ei locuință.

Chiar și Newton fusese pregătit de călătorie. Fusese spălat, uscat și primise o zgardă nouă. Iar jucăriile lui preferate erau într-un săculeț care acum se afla în holul de jos, alături de cufărul delicat din lemn pe care Kate îl avea de cînd era mică. În el erau toate jucăriile și comorile copilăriei ei. Ele o ajutaseră nespus aici, la Londra. Era o prostie, un sentimentalism, dar o ajutau să fie mai puțin speriată de ceea ce urma. Lucrurile ei, prostitoare neînsemnate pentru oricine altcineva, în casa lui Anthony ar fi făcut-o să se simtă mai confortabil.

Mary, care părea a ști de ce are nevoie chiar înainte să știe ea însăși, trimisese vorbă prietenilor din Somerset imediat după logodnă și le ceruse să trimită cufărul în Londra, înainte de nuntă.

Kate se ridică și se plimbă prin cameră, oprindu-se și atingînd o cămașă de noapte de pe masă, care aștepta să fie pusă în bagaj. Era una dintre cele pe care lady Bridgerton, Violet, așa cum începea să-i spună, i le alesese, cu o croială decentă, dar dintr-un material destul de transparent. Kate fusese foarte stînjenită tot timpul vizitei la croitor. Mama logodnicului ei îi alegea haine pentru noaptea nunții!

Kate luă cămașa de noapte și o puse într-o valiză. Se auzi o bătaie în ușă, iar ea strigă „Intră”. Edwina se strecură înăuntru. Și ea era pregătită de culcare, cu părul blond prins într-un coc lejer, pe ceafă.

– M-am gîndit că poate vrei niște lapte cald, spuse ea.

Kate îi zîmbi, recunoscătoare.

– Ar fi minunat.

Edwina se aplecă și luă cana din ceramică pe care o lăsase pe covor.

– Nu pot să țin două căni și să deschid și ușa în același timp, explică ea zîbind.

Odată intrată, împinse ușa cu piciorul și îi întinse o cană lui Kate, privind-o și întrebînd fără nicio altă introducere:

– Ți-e frică?

Kate sorbi puțin lapte, verificîndu-i temperatura înainte să bea. Era cald, dar nu fierbinte și, cumva, o liniștea. Bea lapte cald de mică, și gustul lui o făcea să se simtă în siguranță.

– Nu mi-e chiar frică, răspunse pînă la urmă, așezîndu-se pe marginea patului, dar am emoții. Asta cu siguranță.

– Sigur că ai, spuse Edwina fluturînd o mîină prin aer. Numai un idiot n-ar avea. Ți se schimbă toată viața. Totul! Chiar

și numele. O să fii măritată și vicontesă. După ziua de mâine, nu o să fii aceeași, Kate. Și după noaptea viitoare...

– Destul, Edwina, o întrerupse Kate.

– Dar...

– Nu mă ajuți deloc.

Edwina zîmbi jenată.

– Iartă-mă.

– Nu e nimic, o asigură Kate.

Sora ei reuși să tacă numai cîteva clipe, după care întrebă:

– A venit mama să vorbești?

– Nu încă.

– Dar trebuie, nu? Mîine te măriți, și sînt sigură că sînt tot felul de lucruri pe care trebuie să le știi.

Edwina sorbi din lapte, rămînînd cu o urmă albă deasupra buzei, ca o mustață. Se apropie de marginea patului din fața surorii sale.

– Eu, de exemplu, nu știu destul de multe. Și dacă nu ai făcut tu ceva ce nu știu eu, atunci nici tu nu le știi.

Kate se întrebă dacă ar fi nepolitic să își lege sora la gură cu o cămașă de noapte aleasă de lady Bridgerton. Părea a exista un fel de justiție poetică într-o astfel de manevră.

– Kate? întrebă Edwina clipind curioasă. Kate? De ce mă privești așa?

Sora ei se uită cu dor la lenjerie.

– Nu vrei să știi...

– Ei bine, eu...

Bombăneala ei fu întreruptă de o bătaie ușoară în ușă.

– Asta e mama, spuse Edwina zîbind viclean. Abia aștept.

Kate dădu ochii peste cap, se ridică și merse spre ușă ca să deschidă. Într-adevăr, Mary era pe hol, cu două căni aburinde în mînă.

– M-am gândit că poate ți-ar plăcea niște lapte cald, spuse ea zîmbind puțin.

Kate ridică mîna în care ținea cana.

– Și Edwina s-a gândit la fel.

– Ea ce caută aici? întrebă Mary intrînd.

– De cînd am nevoie de un motiv ca să vorbesc cu sora mea? întrebă Edwina pufnind.

Mary îi aruncă o privire iritată înainte să se întoarcă spre Kate.

– Se pare că avem prea mult lapte.

– Oricum ăsta s-a cam răcit, spuse Kate punînd jos cana, pe una dintre valizele închise, și înlocuind-o cu una dintre cele pe care le adusese Mary. Edwina le poate duce pe celelalte două jos, la bucătărie, cînd pleacă.

– Poftim? întrebă sora ei, ușor distrasă. Sigur, mă bucur să vă ajut.

Dar nu se ridică. De fapt, nici măcar nu tresări. Se uită, doar, de la Mary la Kate și înapoi.

– Trebuie să vorbesc cu sora ta, spuse Mary.

Edwina dădu entuziast din cap.

– Între patru ochi.

Fata clipi.

– Trebuie să plec?

Mary aprobă și îi întinse laptele călduț.

– Acum?

Mama ei dădu din nou din cap. Edwina păru distrusă, apoi zîmbi trist.

– Glumești, nu? Pot să rămîn, am dreptate?

– Nu ai, răspunse Mary.

Edwina o privi rugător pe sora ei.

– Nu te uita la mine, spuse Kate abia abținîndu-se să zîmbească. E decizia ei. Ea o să vorbească. Eu doar ascult.

– Și pui întrebări, spuse Edwina. Și eu am întrebări, spuse, întorcându-se spre mama ei. Foarte multe întrebări.

– Sînt sigură că așa e, și o să îți răspund cu plăcere în seara de dinainte să te măriți.

Edwina gemu și se ridică.

– Nu e cinstit, mormăi ea, luînd cana din mîna lui Mary.

– Viața nu e cinstită, spuse aceasta zîbind larg.

– Să știi! spuse Edwina tîrîndu-și picioarele pe podea.

– Și să nu cumva să ascuți la ușă! strigă Mary în urma ei.

– Nici nu aș visa una ca asta! răspunse fiica ei mai mică.

Nu că ai vorbi tu destul de tare ca să aud și eu ceva.

Mary oftă cînd Edwina ieși pe coridor și închise ușa, bombănind tot timpul.

– Va trebui să șoptim, îi spuse lui Kate.

Aceasta dădu din cap, dar îi era destul de loială surorii ei încît să rostească:

– S-ar putea să nu asculte la ușă.

Privirea pe care i-o aruncă Mary era foarte neîncrezătoare.

– Vrei să deschidem repede ușa, ca să aflăm?

Kate zîmbi în ciuda ei înseși.

– Ai dreptate.

Mary se așeză pe locul eliberat de fiica ei mai mică și o privi pe Kate.

– Sînt sigură că știi de ce am venit.

Kate aprobă. Mama ei sorbi din lapte, apoi tăcu o clipă.

– Cînd m-am măritat eu prima dată, nu cu tatăl tău, nu știam la ce să mă aștept în noaptea nunții. Nu a fost...

Închise ochii și, o clipă, pe chipul ei se putea citi durere.

– Lipsa mea de experiență a făcut lucrurile și mai dificile, spuse pînă la urmă, destul de încet încît Kate să-și poată imagina că „dificil” era doar un fel de-a spune.

– Înțeleg, murmură ea.

Mary o privi brusc.

– Ba nu. Și sper să nici nu afli. Dar nu are legătură cu subiectul nostru. Am jurat că nici una dintre fiicele mele nu se va mărita fără să știe ce se întâmplă între soț și soție.

– Știi deja lucrurile de bază, recunosc Kate.

Surprinsă, Mary întrebă:

– Chiar așa?

Kate dădu din cap.

– Nu poate fi cu mult diferit de ceea ce se întâmplă la animale.

Mary clătină din cap, avînd pe buze un zîmbet amuzat.

– Așa este.

Kate se gîndi cum să formuleze următoarea întrebare. Din ce văzuse la ferma vecinilor, în Somerset, actul procreării nu părea foarte plăcut. Dar cînd o sărutase Anthony, simțise că-și pierde mințile. Și cînd o sărutase de două ori, nici nu știa dacă acest lucru o deranjează. Tot trupul i se înfiorase și presupunea că, dacă ultimele lor experiențe s-ar fi petrecut în locuri mai potrivite, l-ar fi lăsat să îi facă orice voia și nu s-ar fi opus.

Pe de altă parte, iapa de la fermă scosese niște sunete înfiorătoare. Sincer, lucrurile nu erau prea clare. Pînă la urmă, după ce își dresese de multe ori glasul, spuse:

– Nu pare foarte plăcut.

Mary închise din nou ochii, avînd aceeași expresie chinată, ca și cum și-ar fi amintit ceva ce ar fi preferat să rămînă ascuns într-un cotlon întunecat al minții ei. Cînd deschise ochii, rosti:

– Plăcerea femeii depinde cu totul de soțul ei.

– Și a bărbatului?

– Actul iubirii, spuse Mary roșind, poate și ar trebui să fie plăcut pentru amîndoi. Dar...

Tuși, apoi luă o înghițitură de lapte.

– Aș fi iresponsabilă dacă nu ți-aș spune că pentru o femeie nu e întotdeauna plăcut.

– Dar pentru bărbați este?

Mary dădu din cap.

– Nu pare cinstit.

Mama ei zîmbi trist.

– Cred că adineauri i-am spus Edwinei că viața nu e cinstită.

Kate se încruntă, uitîndu-se în cana cu lapte.

– Ei bine, asta chiar mi se pare necinstit.

– Asta nu înseamnă, spuse Mary repede, că experiența e neapărat neplăcută pentru o femeie. Și sînt sigură că ție o să îți placă. Presupun că vicontele te-a sărutat?

Kate dădu din cap fără să ridice privirea. Cînd Mary vorbi, fata auzi zîmbetul din vocea ei.

– Presupun din felul în care ai roșit că ți-a și plăcut.

Kate dădu din nou din cap, cu obrajii acum aprinși.

– Dacă ți-a plăcut sărutul lui, spuse Mary, atunci sînt sigură că nu o să te deranjeze alte lucruri pe care ți le va face. Sînt sigură că va fi blînd și atent cu tine.

Sărutul lui Anthony nu era tocmai „blînd”, însă Kate nu credea că ăsta e genul de lucru pe care e cazul să i-l împărtășești mamei. De fapt, toată conversația era destul de stînjenoasă.

– Bărbații și femeile sînt diferiți, continuă Mary, ca și cum acest lucru nu era evident. Un bărbat, chiar și unul care îi rămîne credincios soției sale, așa cum sînt sigură că va fi vicontele, poate să găsească plăcere în brațele oricărei femei.

Acest lucru o tulbură pe Kate. Nu voia să audă așa ceva.

– Și o femeie? întrebă ea.

– Pentru noi e diferit. Am auzit că femeile ușoare găsesc plăcere în brațele oricui, dar nu cred asta. Părerea mea e că o

femeie trebuie să țină la soțul ei ca să simtă plăcere în patul conjugal.

Kate tăcu un moment.

– Nu l-ai iubit pe primul tău soț, așa e?

Mary clătină din cap.

– Asta contează foarte mult, scumpa mea. Asta, și respectul unui soț pentru soția lui. Dar l-am văzut pe viconte cu tine. Știu că v-ați logodit repede și pe neașteptate, dar se poartă cu tine atent și respectuos. Nu ai de ce te teme, sînt sigură. Viconte o să se poarte frumos cu tine.

Și cu asta, Mary o sărută pe frunte, îi ură noapte bună, luă cămile goale și ieși. Kate rămase așezată pe marginea patului, uitîndu-se în gol cîteva minute. Mary se înșela. Avea de ce să se teamă. Nu putea să sufere faptul că ea nu era prima lui alegere, dar, fiind o persoană practică și pragmatică, știa că unele lucruri trebuie acceptate pur și simplu. Se consolase cu amintirea florilor pe care îi simțise și pe care, probabil, îi simțise și el, atunci cînd o ținea în brațe.

Acum aflase că dorința nu era neapărat legată de ea, ci era un instinct pe care fiecare bărbat îl simțea pentru orice femeie. Și Kate nu avea de unde să știe dacă nu cumva Anthony va stinge lumînările și se va culca cu ea, imaginîndu-și chipul altei femei.

Nunta, care avusese loc în salonul casei Bridgerton, fusese mică și intimă. Pe cît de mică te puteai aștepta, cu întreg clanul prezent, începînd cu Anthony și pînă la Hyacinth, care avea unsprezece ani, și își luase foarte în serios rolul de responsabilă cu florile. Cînd fratele ei, Gregory, de treisprezece ani, încercase să-i răstoarne coșul cu petale de trandafiri, ea îl pocnise sub bărbie, întîrziind ceremonia cu zece minute, dar înveselind atmosfera. Pentru toată lumea, cu excepția celui

mai mic dintre frați, care fusese tare supărat și nu se amuzase, deși, așa cum bine punctase Hyacinth cu vocea ei puternică, el începuse.

Kate văzuse tot de pe coridor, de unde se uita prin crăpătura ușii. Zîmbise, și avea nevoie de asta, fiindcă genunchii îi tremurau de mai bine de o oră. Nu putea decît să îi mulțumească lui Dumnezeu că lady Bridgerton nu insistase să facă o nuntă mare. Kate, care nu se știa o persoană impresionabilă, probabil că ar fi leșinat de teamă.

Într-adevăr, Violet menționase posibilitatea unei nunți imense ca metodă prin care să liniștească zvonurile despre logodna lor destul de grăbită. Doamna Featherington se ținea de cuvînt și nu spusese nimic despre această situație, dar făcuse suficiente apropouri încît toată lumea să înțeleagă că aceasta nu era o uniune obișnuită.

În consecință, toată lumea vorbea, iar Kate știa că nu va mai dura mult pînă cînd doamna Featherington va ceda și toată lumea avea să afle adevărata poveste despre căderea ei, din cauza acului unei albine.

Dar pînă la urmă Violet decisese că e mai bine să facă nunta repede și, cum nu puteau organiza un eveniment grandios într-o singură săptămînă, pe lista invitațiilor ajunseseră numai membrii familiei. Domnișoara de onoare a lui Kate fusese Edwina, iar cavalerul lui Anthony, fratele lui, Benedict. Nu la mult timp după aceea erau soț și soție.

Era ciudat, se gîndi Kate mai tîrziu în acea după-amiază, uitîndu-se la inelul de aur care i se alăturase celui cu diamant pe mîna ei stîngă, cît de repede și se putea schimba viața. Ceremonia fusese scurtă și trecuse foarte repede. Cu toate astea, acum nimic nu va mai fi la fel. Edwina avusese dreptate. Totul era diferit. Era măritată și vicontesă.

Își mușcă buza de jos. Parcă ar fi vorbit despre altcineva. Cît va dura pînă cînd, atunci cînd cineva spunea lady Bridgerton, ea să creadă că se referă la ea și nu la mama lui Anthony? Acum era soție și avea responsabilitățile unei soții. Iar asta o speria de moarte.

După nuntă, Kate se gîndea la cuvintele lui Mary din seara trecută și știa că mama avusese dreptate. În multe privințe, era cea mai norocoasă femeie din lume. Anthony se va purta bine cu ea. El s-ar purta frumos cu oricine. Și asta era problema.

Acum era în trăsură, mergînd pe scurta distanță dintre casa Bridgerton, unde avusese loc nunta, și casa lui Anthony, despre care acum nu se mai putea spune că este locuința lui de burlac.

Se uită spre proaspătul ei soț. Se uita înainte cu o figură neobișnuit de serioasă.

– Vrei să locuim în casa Bridgerton, acum, că sîntem căsătoriți? întrebă ea.

Anthony tresări, ca și cum ar fi uitat că e acolo.

– Da, răspunse, întorcîndu-se spre ea. Deși nu în primele cîteva luni. Mă gîndeam că ar fi bine să avem puțină intimitate la începutul căsniciei. Nu crezi?

– Sigur, murmură Kate.

Își privi mîinile, care se mișcau în poala rochiei. Încercă să le oprească, dar era imposibil. Se miră că nu îi ies din mînuși. Anthony îi urmări privirea și așeză o mîină mare peste amîndouă ale ei. Ea se liniști imediat.

– Ai emoții? întrebă el.

– Credeai că nu o să am? răspunse ea încercînd să vorbească pe un ton sec și ironic.

El îi zîmbi.

– Nu ai de ce să te temi.

Kate aproape că izbucni într-un râs tremurat, nervos. Parcă i-ar fi fost scris să audă de la toată lumea platitudinea asta.

– Poate că nu am de ce să mă tem, dar am, cu siguranță, motive să fiu emoționată.

El zîmbi și mai larg.

– Touché, scumpa mea soție.

Kate înghiți în sec. Era ciudat să fie soția cuiva, și mai cu seamă a acestui bărbat.

– Tu ai emoții?

El se aplecă spre ea cu o privire aprinsă, în care se simțea promisiunea lucrurilor ce aveau să vină.

– Foarte mari, murmură.

Se apropie și mai mult, atingîndu-i cu buzele locul sensibil de sub ureche.

– Îmi bate foarte tare inima, șopti el.

Trupul lui Kate păru a se încorda și a se topi în același timp, și izbucni:

– Cred că ar trebui să așteptăm.

El îi ronțai lobul urechii.

– Ce să așteptăm?

Ea încercă să scape. Nu înțelegea. Dacă ar fi înțeles, ar fi fost foarte supărat, iar el nu părea cine știe ce afectat. Încă.

– Cu căsătoria, se bîlbîi ea.

Asta păru să-l amuze, fiindcă se jucă puțin cu inelele de pe degetul ei înmănușat.

– E cam târziu, nu crezi?

– Mă refer la noaptea nunții, clarifică ea.

El se retrase, încruntîndu-se, poate puțin furios.

– Nu, spuse simplu.

Dar nu se mai apropie de ea.

Kate încercă să se gîndească la ce ar putea spune ca să-l facă să înțeleagă, dar nu era ușor. Nu știa dacă înțelege și

ea prea bine. Și probabil că el nu ar crede-o dacă i-ar spune că nu plănuise să-i ceară asta, ci că îi ieșise din gură pur și simplu, dintr-o panică despre care nu știuse nici ea nimic pînă în acel moment.

– Nu vreau să așteptăm o viață, spuse ea urînd tonul tremurat pe care vorbea. Numai o săptămînă.

Anthony deveni atent și ridică ironic o sprînceană.

– Și ce anume speri să câștigi într-o săptămînă, dacă nu te superi?

– Nu știu, spuse ea sincer.

El o privi în ochi, fierbinte, dur și în rîs.

– O să fie nevoie să mă convingi cu un argument mai puternic decît ăsta.

Kate nu voia să-l privească, fiindcă voia să evite intimitatea forțată a privirii lui întunecate. Era ușor să-și ascundă sentimentele dacă putea să se uite la bărbia sau la umerii lui. Dar cînd îl privea în ochi... Se temea că el îi va vedea pînă în adîncul sufletului.

– A fost o săptămînă plină de schimbări în viața mea, începuse ea, dorindu-și să știe unde vrea să ajungă.

– Și pentru mine, spuse el blînd.

– Nu la fel de mult ca pentru mine, spuse ea. Intimitățile căsătoriei nu sînt un lucru nou pentru tine.

El zîmbi din colțul gurii, puțin arogant.

– Te asigur, doamna mea, că nu am mai fost căsătorit înainte.

– Nu asta am vrut să spun, și o știi.

El nu o contrazise.

– Vreau doar niște timp ca să mă pregătesc, spuse ea aranjîndu-și cu grijă mîinile în poală.

Dar nu putea ține degetele nemișcate și le mișca agitată, dovadă a stării ei emoționale. Anthony se uită la ea un moment

îndelungat, apoi se sprijini de spătarul banchetei și ridică nepăsător glezna stîngă peste genunchiul drept.

– Foarte bine, spuse.

– Serios?

Surpriza o făcu să se ridice în capul oaselor. Nu se așteptase ca el să accepte atît de ușor.

– Cu o condiție, continuă el, iar ea alunecă înapoi pe perne, fiindcă ar fi trebuit să se fi gîndit că el va vrea ceva. Cu condiția să mă lămurești și pe mine în legătură cu ceva.

Ea înghiți în sec.

– În legătură cu ce, sire?

El se aplecă înainte cu o privire drăcească.

– Cum, exact, vrei să te pregătești?

Kate se uită pe fereastră, apoi blestemă în șoaptă cînd văzu că nu ajunseseră nici măcar pe strada pe care era casa lui. Nu putea să se eschiveze. Mai avea de stat în trăsură cel puțin cinci minute.

– Ei bine, spuse ea trăgînd de timp, nu știu la ce te referi.

El chicoti.

– Și eu sînt sigur că nu știi.

Kate îi aruncă o căutătură urîtă. Nu era nimic mai rău decît să fii luată peste picior, mai ales cînd erai mireasă, în ziua nunții.

– Acum te distrezi pe seama mea, îl acuză ea.

– Ba deloc, spuse el uitîndu-se la ea cu ceea ce nu putea fi numit decît „poftă”. Mi-ar plăcea să mă distrez cu tine, însă. E o mare diferență.

– Aș vrea să nu vorbești așa, mormăi ea. Știi că nu înțeleg.

El o privi în ochi și își umezi buzele.

– Ai înțelege, murmură, dacă ai ceda inevitabilului și ai da uitări cererea asta netoată.

– Nu îmi place să mi se vorbească de sus, spuse Kate înțepat.

Ochii lui străluciră.

– Iar mie nu îmi place să mi se interzică ce este al meu, răspunse el cu o voce aspră și rece, de aristocrat puternic.

– Nu îți interzic nimic, insistă ea.

– Chiar așa?

Replica lui era lipsită de umor.

– Vreau doar o amînare. Una scurtă, temporară. Scurtă, repetă ea pentru cazul în care creierul lui era prea amețit de mîndrie masculină ca să o fi înțeles de la început. Doar nu îmi poți refuza o cerere atît de simplă.

– Dintre noi doi, spuse el pe un ton sec, nu cred că eu sînt cel care îți refuză ție ceva.

Avea dreptate, fir-ar el să fie, iar ea nu știa ce să mai spună. Știa că nu are argumente pentru cererea ei neașteptată. El avea tot dreptul să o arunce peste umăr, să o tragă în patul lui și să o încuie în dormitor o săptămînă, dacă dorea. Se purta prosteste, prizonieră a propriei nesiguranțe. O nesiguranță pe care înainte de el nu știa că o simte.

Toată viața fusese cea care primea a doua privire, al doilea salut. Ei i se săruta mîna a doua, întotdeauna. Ca fiică mai mare, ar fi trebuit ca ei să i se adreseze bărbații înaintea Edwinei, dar frumusețea surorii ei era atît de mare și albastrul ochilor ei atît de perfect și de neașteptat, încît oamenii uitau de bunele maniere atunci cînd era și ea prin preajmă.

Atunci cînd li se făcea cunoștință cu ea, majoritatea spuneau un „Desigur” jenat, apoi se uitau din nou la Edwina. Pe Kate nu o deranjase niciodată prea mult. Dacă sora ei ar fi fost răsfățată sau răutăcioasă, poate că ar fi fost dificil, dar adevărul era că majoritatea bărbaților pe care îi cunoscuse erau superficiali și prostuți, așa că nu o interesase dacă o salută pe ea după ce o salutau pe Edwina.

Asta pînă acum. Voia ca privirea lui Anthony să se lumineze atunci cînd ea intra în cameră. Voia să se uite prin mulțime căutînd-o pe ea. Nu avea nevoie să o iubească, sau cel puțin așa își spunea, dar voia cu disperare să fie prima pe care el o dorea.

Și avea sentimentul oribil că toate lucrurile astea însemnau că e îndrăgostită. A fi îndrăgostită de soțul tău nu părea a fi așa un mare dezastru.

– Văd că nu ai ce să răspunzi, spuse Anthony încet.

Trăsura se opri, iar Kate nu mai fu nevoită să spună ceva. Dar cînd un servitor în livrea se grăbi și încercă să deschidă ușa, Anthony o închise la loc, fără să-și ia privirea de la ea.

– Cum, doamna mea? repetă el.

– Cum...

Uitase întrebarea.

– Cum, spuse el din nou, cu un ton aspru și aprins, îți propui să te pregătești pentru noaptea nunții?

– Nu m-am gîndit la asta, spuse ea.

– Așa mă gîndeam și eu.

Dădu drumul mînerului, ușa se deschise larg, iar în fața lor răsăriră capetele a doi servitori care se străduiau din răspuțeri să nu pară prea curioși. Kate tăcu, iar Anthony o ajută să coboare și o conduse în casă.

Servitorii lui se adunaseră în holul de la intrare, iar Kate îi salută pe fiecare dintre cei pe care i-i prezenta majordomul. Nu erau mulți, fiindcă locuința era mică după standardele aristocrației, dar prezentările durară douăzeci de minute.

Minute care, din păcate, nu o ajutară să se liniștească. Cînd el o luă de mijloc și o conduse spre scară, ei îi bătea inima foarte tare și, pentru prima dată în viață, se gîndi că are să leșine.

Nu se temea de patul nupțial și nu se temea că nu-i va fi pe plac soțului ei. Chiar și o virgină inocentă ca ea știa, după reacțiile lui de cînd se sărutaseră, că o dorește. I-ar fi arătat el ce să facă, de asta nu se îndoia. Ceea ce o speria...

I se opri respirația, simți că se îneacă și duse pumnul la gură, mușcînd ca să-și liniștească stomacul, ca și cum ar fi putut face cumva să oprească agitația pe care o simțea.

– Doamne, spuse Anthony. Ești speriată de moarte.

– Ba nu, minți ea.

El o luă de umeri și o întoarse spre el, uitîndu-se în ochii ei. Blestemînd în șoaptă, o apucă de mîină și o trase în dormitorul lui, mormăind:

– Avem nevoie de intimitate.

Cînd ajunseră în camera lui, o încăpere masculină, decorată în tonuri de vișiniu și auriu, își puse mîinile în șolduri și întrebă autoritar:

– Nu ți-a spus mama ta despre...

Kate ar fi rîs de încercarea lui, dacă nu ar fi fost atît de emoționată.

– Ba sigur, spuse ea repede. Mary mi-a explicat tot.

– Atunci care naiba e problema?

Blestemă din nou, apoi își ceru scuze.

– Mă ierți, spuse înțepat. Nu asta e calea să te liniștesc.

– Nu pot să-ți spun, șopti ea, uitîndu-se în podea și concentrîndu-se la modelul complicat de pe covor pînă cînd îi lăcrimară ochii.

Un sunet gîtuit veni dinspre Anthony.

– Kate? întrebă el răgușit. A făcut cineva... A fost vreun bărbat care te-a forțat să faci ceva?

Ea ridică privirea, iar îngrijorarea și teroarea de pe chipul lui îi topiră inima.

– Nu! țipă ea. Nu e asta. Nu te uita așa la mine, nu suport.

– Eu nu suport gândul, șopti el apropiindu-se de ea și sărutîndu-i mîna. Trebuie să-mi spui, spuse gîtit. Ți-e teamă de mine? Sînt respingător?

Kate scutură tare din cap, nevenindu-i să creadă că el putea gîndi că vreo femeie l-ar găsi respingător.

– Spune-mi, șopti el cu buzele lipite de urechea ei. Spune-mi cum să îndrept lucrurile. Fiindcă nu cred că pot să mai aștept.

Se lipi de ea, strîngînd-o la piept și gemînd:

– Nu pot să aștept o săptămînă, Kate. Pur și simplu nu pot.

– Eu...

Kate se uită în ochii lui, și uită tot ce voia să spună. O privea cu o intensitate care aprindea un foc în centrul ființei ei, care îi tăia răsufierea și care o făcea să simtă că dorește cu disperare ceva ce încă nu înțelegea.

Și știu că nu îl poate face să aștepte. Dacă se gîndea la ea însăși, sincer și fără să-și facă iluzii, trebuia să recunoască adevărul. Nici ea nu voia să aștepte. Ce rost ar avea? Poate că el nu o va iubi niciodată. Poate că dorința lui nu va fi niciodată doar pentru ea, așa cum ea îl dorea numai pe el. Dar se putea preface. Și cînd el o va strînge în brațe și o va săruta, să se prefacă va fi cel mai ușor lucru.

– Anthony, șopti ea, numele lui ca o binecuvîntare, o rugămintă și o rugăciune.

– Orice, spuse el răgușit, căzînd în genunchi în fața ei și sărutînd-o, în timp ce se străduia să-i scoată rochia. Cere-mi orice, gemu el. Orice îmi stă în putere, am să-ți dau.

Kate lăsă capul pe spate și simți cum toate rezistențele se topesc.

– lubește-mă doar, șopti ea. lubește-mă.

Singurul lui răspuns fu un geamăt de dorință.

Capitolul XVII

S-a înfăptuit! Domnișoara Sheffield este acum Katharine, vicontesă Bridgerton. Autoarea le dorește tot binele din lume fericiților miri. Oamenii cu bun simț și onoare sînt rari în rîndurile aristocrației, așa că e o bucurie să vezi că doi dintre ei s-au căsătorit.

Jurnalul de societate al lui lady Whistledown, 16 mai 1814

Pînă în acel moment, Anthony nici nu realizase cît de mult își dorea ca ea să spună „da” și să își accepte nevoia. O strînse la piept, cu obrazul apăsat pe curba lină a pieptului ei. Chiar și în rochia de mireasă, parfumul ei era tot de săpun și de crini, mirosul înnebunitor care îl bîntuise săptămîni întregi.

– Am nevoie de tine, gemu el, nesigur dacă ea îl aude dintre voalurile de mătase care încă îi despărțeau. Te vreau acum.

Se ridică și o luă în brațe, făcînd numai cîțiva pași pînă la patul cu baldachin care îi domina dormitorul. Nu fusese cu nici o femeie aici, preferînd să aibă relațiile în altă parte, și deodată se bucura nespus de mult din cauza asta.

Kate era diferită, specială. Era soția lui. Nu voia ca amintirile altor femei să îi deranjeze, în noaptea asta sau în oricare alta. O întinse pe saltea, privindu-i rochia desfăcută și dezbrăcîndu-se în același timp. Își scoase mai întîi mănușile, pe rînd, apoi haina, deja mototolită. O privi în ochi, care erau mari și uimiți. Zîmbi încet, mulțumit.

– Nu ai mai văzut niciodată un bărbat dezbrăcat, așa e? întrebă.

Ea clătină din cap.

– Foarte bine.

Se aplecă și îi scoase un pantof.

– Nici nu o să mai vezi vreunul.

Trecu la nasturii cămășii, desfăcându-i pe rînd. O dori și mai mult cînd ea își umezi buzele. Îl dorea. Cunoscuse suficiente femei încît să fie sigur de asta. Și, pînă la finalul nopții, ea nu va mai putea trăi fără el. Nu era dispus să se gîndească la posibilitatea ca nici el să nu mai poată trăi fără ea. Ceea ce se întîmpla în dormitor și ceea ce avea în inimă erau două lucruri diferite. Le putea ține separat și chiar avea de gînd s-o facă. Poate că nu voia să-și iubească soția, dar asta nu însemna că nu se puteau bucura unul de celălalt în pat.

Mîinile îi alunecară spre nasturele de sus al pantalonilor, pe care îl desfăcu, dar apoi se opri. Ea era încă îmbrăcată și încă total nevinovată. Nu era pregătită să vadă cît de mult o dorea.

Se urcă în pat și, ca o felină, se apropie, din ce în ce mai aproape, pînă cînd ea alunecă de tot pe spate, deși pînă atunci se sprijinise în coate. Se uita în sus la el și respira sacadat printre buzele întredeschise.

Nu era nimic, decise el, care să-i placă mai mult decît chipul ei îmbujorat de dorință. Părul întunecat, mătăsos și des îi alunecase deja din agrafele coafurii pentru nuntă. Buzele ei, prea pline ca să fie frumoase după standardele societății de atunci, erau colorate în trandafiriu închis la lumina soarelui care apunea. Iar pielea ei nu i se păruse niciodată atît de perfectă și de luminoasă. Avea obraji ușor îmbujorați, făcînd-o să nu se potrivească ideii ca domnișoarele să fie mereu palide. Lui

Anthony culoarea i se părea încântătoare. Era reală, umană, și tremura de dorință. Nu și-ar fi putut dori mai mult.

O mîngîie cu un gest de venerație, cu dosul palmei pe obraji, apoi încet, în jos spre gît și pe pielea moale de deasupra corsetului. Rochia îi era legată cu nenumărați nasturi la spate, dar el deja desfăcuse o treime dintre ei și putea trage corsetul în jos ca să-i descopere sîni.

Erau, parcă, și mai frumoși decît acum două zile. Avea sfîrcurile trandafirii, încununînd niște sîni despre care el știa sigur că i se potrivesc de minune în palme.

– Nu ai furou? întrebă el apreciativ, alunecînd un deget de-a lungul claviculei ei.

Kate clătină din cap și răspunse cu o voce gîtuită:

– Nu s-a putut, din cauza croielii rochiei.

El zîmbi masculin.

– Amintește-mi să-i trimit un bonus croitoresei.

Mîna lui se mută mai jos și îi cuprinse un sîn, strîngînd încet. Simți cum un geamăt îi crește în piept și o auzi pe ea scoțînd un sunet de dorință.

– Ce frumos, murmură el, ridicînd mîna și privind-o.

Nu se gîndise niciodată că i-ar putea plăcea atît de mult doar să privească o femeie. Dragostea însemnase pînă atunci atingere și gust. Pentru prima dată, învăța că și privirea poate fi seducătoare.

Era perfectă, atît de frumoasă în ochii lui, încît simțea o satisfacție primitivă, ciudată, din cauză că majoritatea bărbaților nu vedeau această frumusețe. Era ca și cum o anumită parte a ei ar fi fost vizibilă numai pentru el. Îi plăcea că farmecele ei erau ascunse pentru restul lumii. Așa, ea părea mai mult a lui.

Deodată dornic să fie atins, nu numai să atingă, îi ridică o mînă încă înmănușată și o lipi de pieptul lui. Simțea căldura pielii ei chiar și prin satin, dar nu era de ajuns.

– Vreau să te simt, șopti el, apoi îi scoase inelele de pe inelar.

I le așeză între sîni, în spațiul format din cauza poziției. Kate tresări și tremură la atingerea metalului rece, apoi se uită fascinată cum Anthony îi scoate mînușa, trăgînd blînd de fiecare deget, apoi scoțînd-o cu totul. Fuga materialului pe piele era ca un sărut nesfîrșit care îi făcea pielea să se înfioare.

Apoi, atît de tandru încît aproape că o făcu să plîngă, el îi puse la loc inelele, pe rînd, oprindu-se să îi sărute palma între mișcări.

– Dă-mi și cealaltă mîină, îi ordonă blînd.

Ea îl ascultă, iar el repetă acea tortură minunată, trăgînd materialul și lăsîndu-l să-i alunece pe piele. Dar de această dată, cînd termină, îi duse degetul mic la buze și îl supse, mișcîndu-și limba în jurul vîrfului.

Kate simți cum dorința i se scurge din braț și ajunge la piept, oprindu-se, fierbinte și misterioasă, între picioarele ei. Trezea ceva în ea, ceva întunecat și poate puțin periculos, ceva latent în toți acești ani, ceva care așteptase sărutul lui.

Toată viața ei fusese numai o pregătire pentru acest moment, iar ea nici nu știa la ce să se aștepte în continuare.

El își lăsă limba să alunece pe interiorul degetului ei, apoi să-i traseze liniile din palmă.

– Ai niște mîini minunate, murmură, ronțăindu-i degetul mare și împletindu-și degetele printre ale ei. Sînt puternice, dar grațioase și delicate.

– Vorbești prostii, spuse ea timidă. Mîinile mele...

Dar el o făcu să tacă atingîndu-i buzele cu degetul.

– Taci, o dojeni. Nu ai învățat că nu trebuie să-ți contrazici soțul atunci cînd îți admiră trupul?

Kate se înfioră de plăcere.

– De exemplu, spuse el pe un ton viclean, dacă vreau să petrec o oră uitându-mă la încheietura ta, e dreptul meu. Nu crezi?

O ciupi cu dinții de pielea de la interiorul încheieturii. Kate nu răspunse, dar chicoti, un rîs cald și încet.

– Și să nu crezi că nu sînt în stare să fac asta, o avertiză el folosindu-se de buricul degetului ca să traseze drumul venelor albastre de sub pielea ei. S-ar putea chiar să mă decid să petrec două ore așa.

Kate se uită fascinată cum degetele lui, atingînd-o ușor, gîdilînd-o, se îndreaptă spre interiorul cotului, apoi se opresc și desenează cercuri pe pielea ei.

– Nu-mi pot imagina, spuse el încet, că aș putea petrece două ore uitându-mă la încheietura ta și să nu mi se pară minunată.

Își mută mîna la pieptul ei și îi atinse sfîrcul cu palma.

– Aș fi foarte supărat dacă nu ai fi de acord.

Se aplecă și o sărută scurt, fierbinte. Ridicînd numai puțin capul, murmură:

– O soție trebuie să fie de acord cu soțul ei în toate privințele.

Cuvintele lui erau atît de absurde încît Kate își regăsi vocea.

– Dacă, spuse ea cu un zîmbet amuzat, opiniile lui sînt corecte, sire.

Una dintre sprîncenele lui se ridică.

– Mă contrazici, doamna mea? Și chiar în noaptea nunții mele.

– E și noaptea nunții mele, îi aminti ea.

El scoase un sunet dezaprobat și clătină din cap.

– S-ar putea să fie nevoie să te pedepsesc, spuse el. Dar cum? Să te ating? Întrebă și îi mîngîie mai întîi un sîn, apoi pe celălalt. Sau să nu te mai ating?

Ridică mîna de pe ea, dar se aplecă și, printre buzele țuguiate, suflă peste unul dintre sfîrcurile ei.

– Atinge-mă, spuse ea gîtuit, arcuindu-și spatele. Atinge-mă neapărat.

– Crezi că e mai bine? zîmbi el ca o felină. Nu am crezut că o să spun vreodată așa ceva, dar poate că ar fi interesant și să nu te ating.

Kate se uită la el. Era deasupra ei, în genunchi și pe coate, ca un vînător primitiv, gata să dea lovitura de grație. Părea sălbatic, triumfător și foarte posesiv. Părul lui des și castaniu îi cădea pe frunte și-i dădea un aer băiețesc, dar în ochi îi ardea o dorință foarte matură. O dorea pe ea, și era minunat. Poate că era bărbat, și poate că putea să se simtă satisfăcut de orice femeie, dar acum, în acel moment, o voia pe ea. Kate era sigură. Iar asta o făcea să se simtă cea mai frumoasă femeie din lume.

Încurajată de dorința lui, ridică mîinile și îl apucă pe după gît, trăgîndu-l spre ea, pînă cînd buzele lor ajunseră foarte aproape.

– Sărută-mă, îi ordonă ea, surprinsă de hotărîrea din voce. Sărută-mă imediat.

El zîmbi, parcă nevenindu-i să creadă, dar rosti înainte să o sărute:

– Orice dorești, lady Bridgerton. Orice dorești.

Apoi totul păru să se întîmple în același timp. O sărută, devorînd și mîngîind, apoi o ridică în capul oaselor. Degetele îi desfăcură nasturii rochiei, iar Kate simți aerul rece cum îi atinge pielea dezgolită în urma rochiei. Mai întîi spatele, apoi buricul, apoi... Apoi mîinile lui se strecurară sub șoldurile ei și o ridică, trăgînd rochia de sub ea. Kate tresări din cauza atingerii atît de intime. Era numai în lenjerie și în ciorapi. Nu se simțise atît de expusă niciodată pînă atunci, și cu toate astea

îi plăcea fiecare moment, fiecare clipă în care el o privea de sus pînă jos.

– Ridică piciorul, îi ordonă Anthony cu blîndețe.

Ea făcu așa cum îi spusese el, și, cu o încetineală extraordinar de plăcută și de chinuitoare în același timp, îi scoase unul dintre ciorapi. Celălalt urmă, apoi îi scoase și restul lenjeriei și înainte să-și dea seama ce se întîmplă, era goală în fața lui. O mîngîie ușor, apoi spuse:

– Cred că acum sînt eu mult prea îmbrăcat. Nu?

Kate făcu ochii mari cînd el coborî din pat și dezbrăcă restul hainelor. Trupul lui era perfect, cu mușchi frumos formați, cu brațe și picioare puternice, și cu...

– Doamne, tresări ea.

El zîmbi.

– O să consider că mi-ai făcut un compliment.

Kate înghiți în sec. Nici nu era de mirare că animalele de la ferma vecină păreau a nu simți nici o plăcere. Cel puțin nu femelele. Cu siguranță că nu era posibil așa ceva. Dar nu voia să pară naivă sau neștiutoare, așa că nu spuse nimic, ci înghiți în sec și încercă să zîmbească.

Anthony văzu teroarea din ochii ei și zîmbi blînd.

– Ai încredere în mine, murmură așezîndu-se lîngă ea pe pat.

O atinse pe mijloc și o sărută pe gît.

– Ai încredere în mine.

O simți dînd din cap și se sprijini într-un cot, folosindu-se de mîna liberă ca să deseneze cercuri leneșe pe abdomenul ei, din ce în ce mai jos, pînă cînd ajunse la marginea petecului de păr dintre picioarele ei. Mușchii îi tremurară, și o auzi tresărind. O liniști cu un sunet din vîrfurile buzelor, se aplecă și o sărută ca să-i distragă atenția. Ultima dată cînd se culcase cu o virgină fusese și el virgin la rîndul lui, și se lăsase condus de

instinct. Voia ca prima ei dată să fie perfectă. Sau, dacă nu perfectă, măcar foarte plăcută.

În timp ce o săruta, buzele și limba lui explorându-i gura, mîna îi alunecă mai jos, pînă în locul în care simți căldura umedă a feminității ei. Kate tresări din nou, dar el era de neoprit, mîngîind și gîdilînd, bucurîndu-se de fiecare dintre mișcărilor și gemetele ei.

– Ce faci? îi șopti ea pe buze.

El zîmbi din colțul gurii și își lăsă un deget să alunece în ea.

– Te fac să te simți foarte, foarte bine?

Ea gemu, ceea ce lui îi făcu plăcere. Dacă ar fi fost capabilă să vorbească, ar fi însemnat că el nu face ce trebuie. Se așeză deasupra ei, desfăcîndu-i picioarele mai mult și gemînd și el atunci cînd o atinse pe șold. Chiar și acolo pielea ei era perfectă, iar el era gata, gata să explodeze la gîndul de-a fi în ea.

Încerca să se controleze, încerca să fie blînd și să se miște încet, dar o dorea din ce în ce mai mult și respirația îi era din ce în ce mai sacadată. Era pregătită pentru el. Sau cel puțin pe cît de pregătită putea să fie. Știa că prima dată o să o doară, dar se ruga ca durerea să nu dureze decît un moment.

Se așeză la intrarea în trupul ei și se sprijini pe brațe, la cîțiva centimetri deasupra. Îi șopti numele, iar ochii ei, pierduți în pasiune, își concentrară privirea la el.

– O să fii a mea de acum, spuse el alunecînd și mai aproape.

Trupul ei se strînse în jurul lui, iar senzația era atît de minunată încît el strînse din dinți ca să reziste. Ar fi fost atît de ușor să se piardă în moment și să caute numai propria plăcere...

– Spune-mi dacă te doare, șopti răgușit, mișcându-se foarte încet.

Era aprinsă, îl dorea, dar era și foarte îngustă și Anthony știa că trebuie să-i dea timp ca să trupul să i se obișnuiască. Ea dădu din cap. El îngheță, abia putînd să înțeleagă durerea pe care o simțea în piept.

– Doare?

Ea clătină din cap.

– Nu. Voiam doar să spun că o să zic dacă doare. Nu mă doare acum, dar e foarte ciudat.

Anthony se abținu să zîmbească și se aplecă, sărutînd-o pe vârful nasului.

– Nu cred că mi s-a mai spus vreodată că sînt ciudat în timp ce făceam dragoste.

O clipă ea păru a se teme că l-a insultat, apoi zîmbi timid.

– Poate că, spuse încet, nu ai făcut dragoste cu cine trebuia.

– Poate că așa e, răspunse el și se mai mișcă puțin.

– Pot să-ți spun un secret? întrebă ea.

El mai împinse puțin.

– Sigur, murmură.

– Cînd te-am văzut cu totul, în seara asta... Adică...

– În toată gloria? o tachină el ridicînd arogant o sprînceană.

Ea se uită la el cu un reproș care lui i se păru încîntător.

– Nu credeam că o să meargă.

El se mișcă din nou. Era foarte aproape să intre cu totul.

– Pot să-ți spun și eu ție un secret?

– Sigur.

– Secretul tău, împinse din nou, nu a fost chiar atît de secret.

Ea se încruntă, întrebătoare. El zîmbi.

– Ți se citea pe față.

Ea se uită din nou cu reproș, iar lui îi veni să rîdă în hohote.

– Dar acum, spuse el serios, am și eu o întrebare pentru tine.

Ea îl privi, așteptînd să o lămurească.

El se aplecă, îi atinse urechea cu buzele și șopti:

– Acum cum ți se pare?

O clipă ea nu răspunse, apoi tresări surprinsă cînd înțelese în sfîrșit care era sensul întrebării lui.

– Am și terminat? spuse ea nevenindu-i să creadă.

De data asta el chiar rîse.

– Nici pe departe, soțioară dragă, spuse el ștergîndu-se la ochi cu o mîină și sprijinindu-se în cealaltă. Nici pe departe, repetă, devenind serios. Acum s-ar putea să te doară, Kate. Dar promit că nu se va repeta durerea.

Ea dădu din cap, dar el simți cum se încordează, și știa că asta nu va face decît să amplifice durerea.

– Relaxează-te, o alină el.

Ea dădu din cap.

– Sînt relaxată.

El se bucură că ea nu-i putea vedea zîmbetul.

– Ba sînt sigur că nu ești.

Ea deschise ochii.

– Ba sînt.

– Nu pot să cred, spuse Anthony, ca și cum ar mai fi fost cineva cu ei în cameră și l-ar fi putut auzi. Se ceartă cu mine și în noaptea nunții.

El împinse.

– Ah! suspină ea. Doamne!

El gemu, abia venindu-i să creadă cît de bine era să fie cu totul în ea.

– Doamne, într-adevăr.

– Nu am terminat, nu?

El clătină încet din cap și începu să se miște într-un ritm vechi de când lumea.

– Nici pe departe, murmură.

O sărută și îi mîngîie un sîn. Era perfectă sub el, așa cum ridica șoldurile odată cu el, la început timid, apoi din ce în ce mai cuprinsă de pasiune.

– Doamne, Kate, gemu el, uitînd să mai vorbească și vrăjit de moment. Ești atît de minunată!

Ea respira din ce în ce mai repede, și fiecare suspin îl făcea să simtă și mai multă pasiune. Voia să o posede, să o facă a lui, să o oprească pentru totdeauna aici, cu el. Și cu fiecare mișcare îi era din ce în ce mai greu să se stăpînească. Mintea îi spunea că e prima ei dată și că trebuie să aibă grijă, dar trupul îi cerea eliberare.

Gemînd, se forță să se oprească și să respire.

– Kate? spuse el, abia recunoscîndu-și vocea, care era răgușită și părea disperată.

Ochii ei, care fuseseră închiși în timp ce mișca din cap într-o parte și într-alta, se deschiseră.

– Nu te opri, șopti ea gîtuit. Te rog, nu te opri. Sînt atît de aproape de... ceva. Nu știi de ce.

– Doamne, gemu el, pătrunzînd-o adînc, dînd capul pe spate și arcuind spatele. Ești atît de frumoasă, atît de incredibil de... Kate?

Ea înțepenise sub el, și nu de plăcere. Anthony îngheță.

– Ce s-a întîmplat? șopti el.

Văzu o străfulgerare de durere sufletească, nu fizică, pe chipul ei, înainte ca ea să o ascundă și să rostească

– Nimic.

– Nu e adevărat, spuse el încet.

Îl dureau mîinile de la efortul de a-l susține, dar abia dacă mai observă. Fiecare fibră a ființei lui era concentrată pe chipul ei, care era închis și îndurerat, deși era clar că încearcă să o ascundă.

– Ai spus că sînt frumoasă, șopti ea.

El o privi nedumerit cîteva secunde. Nu înțelegea de ce era acesta un lucru rău. Pe de altă parte, nu susținea că ar putea să le înțeleagă pe femei. Se gîndi să repete ce spusese, că era frumoasă, și să întrebe care e problema, dar o voce mică în mintea lui îl avertiză că acesta era unul dintre acele momente, așa că decise să fie foarte, foarte atent, așa că îi murmură doar numele, singurul lucru care sigur nu avea cum să-l facă să dea de bucluc.

– Nu sînt frumoasă, șopti ea privindu-l în ochi.

Părea distrusă, dar înainte ca el să o poată contrazice, ea întrebă:

– La cine te gîndeai?

El clipi.

– Poftim?

– La cine te gîndești în timp ce faci dragoste cu mine?

Anthony se simți ca și cum ar fi primit un pumn în stomac.

Rămase fără suflare.

– Kate, spuse el încet. Ești nebună. Ești...

– Știu că un bărbat nu trebuie să dorească o femeie pentru a simți plăcere alături de ea, țipă Kate.

– Crezi că nu te doresc? se înecă el.

Dumnezeule, era gata, gata să explodeze în ea, deși nu se mișcase de cel puțin jumătate de minut. Ei îi tremura buza de jos și un mușchi i se zbătea pe gît.

– Te gîndești la Edwina?

Anthony îngheță.

– Cum aş putea vreodată să vă confund?

Kate simți că se prăbușește și simți lacrimi fierbinți în colțurile ochilor. Nu voia să plîngă în fața lui, și mai ales nu acum, dar durea atît de tare, și...

El o apucă repede de bărbie și o forță să-l privească.

– Ascultă-mă, spuse cu o voce egală și intensă, și ascultă-mă bine, fiindcă nu o să-ți spun asta decît o dată. Te doresc pe tine. Pentru tine ard. Nu pot să dorm noaptea din cauza ta. Chiar și atunci cînd nu te plăceam, te doream. E cel mai înnebunitor, fermecător și blestemat lucru, dar asta e. Și dacă mai aud vreo prostie din gura ta, o să fiu nevoit să te leg de pat și să-mi fac poftetele cu tine într-o sută de feluri, pînă cînd înțelegi cu mintea ta prostuță că ești cea mai frumoasă și mai atrăgătoare femeie din Anglia și, dacă alții nu văd asta, atunci sînt cu toții niște proști.

Kate nu credea că se poate să rămîi cu gura căscată din poziția în care stătea ea, dar, cumva, descoperi că se putea. El ridică o sprînceană, cu o expresie dintre cele mai arogante.

– S-a înțeles?

Ea îl privi doar, incapabilă să-i răspundă. El se aplecă pînă cînd nasul lui era foarte aproape de al ei.

– S-a înțeles?

Ea dădu din cap.

– Bine, mormăi el.

Apoi, înainte ca ea să-și poată reveni din uimire, o sărută atît de pasional încît Kate strînse cuverturile ca să nu țipe. Buzele lui le izbiră pe ale ei, înnebunite, împingînd, mișcîndu-se, mîngîind, pînă cînd ei i se păru că a luat foc.

Se agăță de el, neștiind dacă vrea să-l simtă și mai aproape sau dacă vrea să-l împingă departe de ea.

– Nu pot să fac asta, gemu, sigură că se va destrăma.

Mușchii îi erau încordați, tari, și abia dacă mai putea respira. Iar dacă Anthony o auzise, atunci nu îi păsa. Chipul lui

purta o mască a concentrării și un strop de sudoare îi apăruse pe sprînceană.

– Anthony, rosti ea cu răsuflarea tăiată. Nu...

Una dintre mîinile lui se strecură între ei și o atinse, iar ea țipă. El mai împinse o dată, iar lumea ei se desfăcu într-o mie de bucăți. Era încordată, apoi tremura, apoi i se păru că alunecă în jos, spre cine știe unde. Nu mai putea respira. Avea un nod în gît, capul îi căzu pe spate și se agăță de cuverturi cu o forță pe care nu știa că o are.

El rămase nemișcat deasupra ei, cu gura deschisă ca într-un țipăt tăcut, apoi căzu, împingînd-o și mai mult în jos, printre așternuturi.

– Doamne, spuse el tremurînd. Niciodată... Nu a fost niciodată atît de bine.

Kate, care avusese cîteva clipe în plus ca să-și revină, îi mîngîie părul și zîmbi. Un gînd viclean o cuprinse, și murmură:

– Anthony?

Cum reuși el să ridice capul nu se știe, fiindcă păru că face un efort herculean numai ca să deschidă ochii și să mormăie în loc de răspuns. Ea zîmbi încet, și cu un aer seducător pe care îl învățase chiar atunci, șopti:

– Dar acum am terminat?

O clipă el nu spuse nimic, apoi zîmbi într-un fel tare nerușinat.

– Pentru moment, rosti răgușit, rostogolindu-se pe o parte și trăgînd-o și pe ea după el. Dar numai pentru moment.

Capitolul XVIII

Deși încă se mai aud bârfe din cauza căsătoriei pripite dintre lordul și lady Bridgerton, fostă domnișoară Katharine Sheffield, pentru aceia dintre voi care ați hibernat în ultimele săptămîni, autoarea e de părere că ei doi s-au luat din iubire. Vicontele Bridgerton nu merge cu soția sa la toate evenimentele din societate, așa cum nu face nici unul dintre soții doamnelor, însă, atunci cînd este prezent, nu putem să nu observăm că e mereu lîngă ea, șoptindu-i cîte ceva la ureche, și că asta o face mereu să zîmbească și să roșească.

Mai mult, vicontele dansează întotdeauna cu ea de mai multe ori decît se consideră că e obligatoriu. Dacă ne gîndim la cîți soți nu dansează deloc cu soțiile lor, e evident că aici vorbim despre iubire.

*Jurnalul de societate al lui lady Whistledown, 10 iunie
1814*

Următoarele cîteva săptămîni trecură ca prin farmec. După o perioadă scurtă în care locuiseră la Aubrey Hall, proaspeții însurăței se întorseseră la Londra, unde sezonul era în plină desfășurare. Kate spera ca după-amiezile să-și poată relua lecțiile de flaut, dar descoperi curînd că era la mare căutare, așa că zilele îi erau pline de vizite, de ieșiri la cumpărături cu familia ei și de cîte o plimbare prin parc. Seara participa la o mulțime de baluri și petreceri.

Dar nopțile erau numai ale lui Anthony. Decisese că îi plăcea să fie măritată. Nu îl vedea pe soțul ei atît de des pe cît i-ar fi plăcut, dar înțelegea și accepta că este un bărbat foarte ocupat. A avea multe sarcini, atît în parlament cît și la moșie, care îi ocupau mult timp. Dar cînd se întorcea acasă, noaptea, și o aștepta în dormitor, fiindcă nu aveau camere separate, era foarte atent, o întreba cum și-a petrecut ziua, îi povestea despre ce făcuse el și făcea dragoste cu ea pînă tîrziu în noapte.

Ba chiar o asculta cîntînd la flaut. Reușise să angajeze un muzician care să o învețe, două zile pe săptămînă, dimineața. Dat fiind că nu cînta prea bine încă, faptul că Anthony o ascultase treizeci de minute, la repetiții, însemna clar că ține la ea. Desigur, Kate observase că soțul ei nu mai repetase niciodată experiența.

Avea o viață bună și o căsnicie mult mai plăcută decît multe dintre femeile ca ea. Dacă soțul ei nu o iubea, dacă nu o va iubi niciodată, măcar o făcea să se simtă apreciată și prețuită. Pentru moment, lui Kate îi era suficient. Și dacă el părea distant ziua, ei bine, cu siguranță nu era așa și noaptea.

Restul societății, oricum, și mai ales Edwina, credea că ei doi se iubesc. Sora ei o vizita după-amiezile, iar ziua de astăzi nu făcea excepție. Ea și Kate erau în salon, beau ceai, mîncau biscuiți și se bucurau de puțină liniște, acum, că vicontesa își luase la revedere de la lungul șir de vizitatori din acea zi. Toată lumea părea a vrea să afle cum o duce proaspăta vicontesă, iar salonul ei nu era aproape niciodată liber după-amiezile.

Newton sărise pe divan, alături de Edwina. În timp ce îl mîngîia încet, ea rosti:

– Toată lumea vorbește despre tine astăzi.

Kate nici măcar nu clipi și duse ceașca la gură.

– Toată lumea vorbește mereu despre mine, spuse ea ridicînd din umeri. Curînd o să găsească un alt subiect.

– Nu și dacă soțul tău se mai uită mult la tine așa cum se uita aseară, spuse Edwina.

Kate simți că roșește.

– Nu a făcut nimic ieșit din comun, murmură ea.

– Kate, era foarte aprins.

Edwina își schimbă poziția odată cu Newton, care scheună ca să-i atragă atenția că vrea să fie mîngîiat pe burtă.

– Chiar eu l-am văzut împingîndu-l pe lordul Haveridge ca să ajungă la tine.

– Am venit separat, explică sora ei, deși inima îi era plină de bucurie, secretă și probabil prostească. Sînt sigură că voia doar să-mi spună ceva.

Edwina o privi neîncrezătoare.

– Și chiar voia?

– Ce să vrea?

– Să-ți spună ceva, spuse Edwina exasperată. Tocmai ai spus că ești sigură că voia să-ți spună ceva. Dacă despre asta ar fi fost vorba, atunci ți-ar fi și spus ce voia. Nu? Și atunci ar trebui să știi că asta era. Nu?

Kate clipi.

– Edwina, m-ai zăpăcit.

Buzele surorii ei se strînseseră într-o expresie de nemulțumire.

– Nu-mi spui niciodată nimic.

– Edwina, nu e nimic de spus!

Kate se aplecă, apucă un biscuit și luă o îmbucătură foarte mare și lipsită de delicatețe, în așa fel încît să aibă gura plină și să nu poată spune nimic. Ce i-ar fi putut spune surorii sale? Că dinainte de nuntă soțul ei îi spusese calm și pragmatic că nu o va iubi niciodată? Ar fi fost un subiect grozav de conversație la ceai.

– Ei bine, spuse Edwina după ce se uitase la Kate mestecînd timp de un minut, am venit pentru altceva. Vreau să vorbim.

Kate înghiți, recunoscătoare.

– Serios?

Edwina dădu din cap, apoi roși.

– Despre ce? o rugă Kate să spună, sorbind din ceai.

Avea gura uscată după atîta mestecat.

– Cred că sînt îndrăgostită.

Kate aproape că pufni, stropind cu ceai.

– De cine?

– De domnul Bagwell.

Oricît ar fi încercat, Kate nu își amintea cine e domnul Bagwell.

– E un om de știință, spuse Edwina visătoare. L-am cunoscut la petrecerea lui lady Bridgerton.

– Nu îmi amintesc să-l fi cunoscut, spuse Kate încrun-tîndu-se, gînditoare.

– Ai fost destul de ocupată la acea petrecere, spuse Edwina ironică. Te-ai logodit și toate celelalte.

Kate făcu o expresie pe care ți-o poți permite numai cu un frate.

– Spune-mi odată despre domnul Bagwell.

Ochii Edwinei se luminară.

– E fiul mijlociu, din păcate, și nu o să aibă o moștenire prea mare. Dar acum, că tu te-ai măritat cu cineva bogat, nu trebuie să îmi mai fac eu griji.

Kate simți cum îi dau lacrimile. Nu-și dăduse seama cît de multă presiune simțise Edwina la începutul sezonului. Ea și Mary o asiguraseră că se poate mărita cu oricine dorește, dar știau toate trei care e situația lor financiară și glumiseră despre cum te poți îndrăgosti la fel de ușor de un bărbat bogat ca și

de unul sărac. Era suficient să o privească pe sora sa ca să-și dea seama că i se luase o piatră de pe inimă.

– Sînt bucuroasă că ai găsit pe cineva care ți se potrivește, murmură Kate.

– Chiar așa este. Știu că nu o să avem prea mulți bani, dar sincer, nu am nevoie de mătăsuri și de bijuterii.

Ochii îi căzură pe diamantul inelului lui Kate.

– Nu cred că tu ai avea nevoie, desigur! spuse ea repede, înroșindu-se. Doar că...

– Doar că e plăcut să nu fie nevoie să îți faci griji că trebuie să-ți întreții mama și sora, spuse Kate pe un ton blînd.

Edwina oftă din adîncul sufletului.

– Exact.

Kate o luă de mîină.

– Nu trebuie să-ți faci griji din cauza mea, și sînt sigură că Anthony va avea mereu grijă de Mary, dacă va avea vreodată nevoie.

Edwina zîmbi tremurat.

– Iar tu, adăugă Kate, cred că e timpul să te gîndești la tine și să decizi în funcție de ce îți dorești, nu după ce vor alții.

Edwina își șterse o lacrimă.

– Îl plac foarte mult, șopti ea.

– Atunci sînt sigură că și eu o să-l plac, spuse Kate hotărîtă. Cînd pot să-l cunosc?

– Mă tem că e la Oxford în următoarele săptămîni. Are angajamente pe care nu vreau să le încalce din cauza mea.

– Sigur că nu, murmură Kate. Nu vrei să te măriți cu genul de bărbat care nu-și respectă angajamentele.

Edwina dădu din cap.

– Am primit o scrisoare de la el în dimineața asta, și spune că va fi în Londra la finalul lunii și că speră să mă poată vizita.

Kate zîmbi cu viclenie.

– Deja îți trimite scrisori?

Edwina dădu din cap și roși.

– Mai multe pe săptămână, recunosc eu.

– Și ce studiază?

– Arheologia. E destul de talentat. A fost și în Grecia. De două ori!

Kate nu se gândise că sora ei, deja cunoscută pentru frumusețea ei, ar putea să devină și mai frumoasă, dar când Edwina vorbea despre domnul Bagwell, chipul îi radia și ea devenea încântătoare.

– Abia aștept să-l cunosc, spuse Kate. Trebuie să dăm o petrecere și să-l avem drept oaspete de onoare.

– Ar fi minunat.

– Și poate că noi trei putem să mergem înainte de asta la plimbare, în parc, ca să ne cunoaștem mai bine. Acum că sînt măritată, sînt un supraveghetor de încredere, rîse Kate. Nu e amuzant?

O voce masculină în care se auzea zîmbetul rosti din prag:

– Ce să fie amuzant?

– Anthony! exclamă Kate, surprinsă că soțul ei era acasă în mijlocul zilei, fiindcă el avea mereu întâlniri în afara casei. Ce mă bucur să te văd!

El zîmbi și o salută pe Edwina.

– Am avut o pauză neașteptată.

– Vrei să ni te alături la ceai?

– O să stau cu voi, spuse el traversînd camera și luînd o carafă de cristal de pe o masă din mahon, dar o să beau un coniac.

Kate se uită la el în timp ce turna și amesteca băutura. În astfel de momente îi era greu să-și ascundă sentimentele. Era foarte chipeș după-amiaza, tîrziu. Nu știa sigur de ce. Poate din cauza începutului de barbă de pe obraji, sau pentru că

părul îi era puțin mai dezordonat. Sau poate fiindcă nu-l vedea prea des la acea oră. Citise odată o poezie în care se spunea că momentele neașteptate sînt cele mai dulci. Iar acum, privindu-și soțul, Kate era înclinată să-i dea dreptate poetului.

– Deci, spuse Anthony după ce luă o înghițitură din coniac. Despre ce discutați, doamnelor?

Kate se uită la sora ei, cerîndu-i permisiunea să împărtășească vestea, iar cînd ea dădu din cap, rosti:

– Edwina a cunoscut un domn pe care îl place.

– Serios? întrebă Anthony părănd interesat într-un fel neobișnuit de patern.

Puse o mîină pe spătarul scaunului lui Kate, un fotoliu prea mare, care nu mai era la modă dar care era tare iubit în casa Bridgerton, fiindcă era foarte confortabil.

– Mi-ar face plăcere să-l cunosc, adăugă el.

– Da? spuse Edwina clipind ca o bufniță. Chiar?

– Sigur. De fapt, insist.

Cînd nici una dintre ele nu spuse nimic, el făcu o grimasă și rosti:

– Eu sînt capul familiei, pînă la urmă. Cu asta ne ocupăm noi.

Buzele Edwinei se desfăcură de surpriză.

– Nu mi-am dat seama că te simți responsabil față de mine.

Anthony o privi ca și cum și-ar fi pierdut mințile.

– Ești sora lui Kate, spuse el ca și cum asta ar fi explicat totul.

Expresia Edwinei rămase uimită o clipă, apoi se transformă în bucurie.

– M-am întrebat întotdeauna cum ar fi să am un frate, spuse ea.

– Sper să îndeplinesc rolul cu succes, mormăi Anthony, nu chiar în largul lui din cauza subitei revărsări de emoție.

Ea îi zîmbi larg.

– O să fii grozav. Jur că nu pricep de ce se plînge atît Eloise.

Kate se întoarse către Anthony și îi explică:

– Edwina și sora ta sînt prietene de cînd ne-am căsătorit noi.

– Dumnezeu să ne apere, mormăi el. Și ce anume, dacă pot să întreb, o supără pe Eloise?

Edwina zîmbi inocent.

– Nimic, de fapt. Doar că, uneori, poți fi cam prea protector.

– E ridicol, pufni el.

Kate se înecă. Era sigură că atunci cînd fiicele lor vor ajunge la vîrsta măritîșului, Anthony se va fi convertit la catolicism numai ca să le poată închide într-o mănăstire cu ziduri destul de înalte. Vicontele o privi cu suspiciune.

– De ce rîzi?

Kate se șterse la gură cu un șervețel, spunînd, pe sub el:

– Nu rîd.

– Eloise spune că ai fost foarte rău atunci cînd Simon o curta pe Daphne, spuse Edwina.

– Chiar așa?

Fata dădu din cap.

– Spune că voi doi v-ați și duelat.

– Eloise vorbește prea mult, mormăi Anthony.

Edwina dădu fericită din cap.

– Ea știe mereu totul. Totul! Chiar mai multe decît lady Whistledown.

Anthony se răsuci către Kate cu o expresie pe de o parte uimită, pe de o parte ironică.

– Amintește-mi să cumpăr un căluș pentru sora mea, spuse el amuzat. Și unul pentru sora ta.

Edwina rîse muzical.

– Nu am visat niciodată că un frate poate fi la fel de distractiv de tachinat ca și o soră. Mă bucur foarte mult că te-ai măritat cu el, Kate.

– Nu prea am avut de ales, spuse sora ei pe un ton sec. Dar sînt mulțumită de cum stau lucrurile.

Edwina se ridică, trezindu-l pe Newton, care adormise alături de ea, pe divan. Cîinele scheună și coborî pe podea, unde se ghemui sub o masă. Fata îl privi și chicoti, apoi spuse:

– Ar trebui să plec. Nu mă conduceți, adăugă atunci cînd Kate și Anthony se ridicară. Mă descurc.

– Prostii, spuse Kate luînd-o de braț. Anthony, mă întorc imediat.

– Număr clipele, murmură el și mai luă o înghițitură de coniac.

Cele două doamne părăsiră încăperea urmate de Newton, care acum lătra entuziast, crezînd probabil că va fi scos la plimbare. Odată ce surorile plecaseră, Anthony se așeză în fotoliul confortabil pe care stătuse Kate. Căldura trupului ei încă se mai simțea pe scaun, iar lui i se păru că-i simte și parfumul. Mai mult săpun decît crini de data asta, se gîndi adu-mecînd atent. Poate că mirosea a crini fiindcă folosea un parfum cu care se dădea seara. Nu știa sigur de ce venise acasă în după-amiaza asta, fiindcă nu intenționase să facă asta. Contrar a ceea ce-i spusese lui Kate, întîlnirile și responsabilitățile lui nu îi cereau să fie mereu plecat de acasă. Destule dintre ele puteau fi programate și de aici. Deși era, într-adevăr, un bărbat ocupat, spre deosebire de mulți dintre aristocrații leneși, își petrecuse multe dintre ultimele după-amiezi la *White's*, citind ziarul și jucînd cărți cu prietenii.

Se gîndise că așa e cel mai bine. Era important să păstrezi distanța. Viața, cel puțin a lui, trebuia împărțită, iar o soție se potrivea bine în partea care purta etichetele „afaceri sociale” și „pat”.

Dar atunci cînd ajunsese la *White's* în acea după-amiază, nu găsisese pe nimeni cu care să vrea neapărat să vorbească. Se uitase prin ziar, dar nu erau prea multe lucruri interesante nici acolo. Și, în timp ce stătea la fereastră și încerca să se simtă bine în propria-i companie, dar nu reușea, simțise brusc o dorință ridicolă de a merge acasă și de a afla ce mai face Kate.

O după-amiază nu putea să strice. Doar nu o să se îndrăgostească de ea numai fiindcă petrec o zi împreună. Nu credea că se va îndrăgosti oricum, își reaminti pe un ton serios. Era căsătorit de aproape o lună și reușise să se ferească de așa ceva. Nu avea de ce să creadă că nu putea menține starea de fapt.

Mulțumit de sine, mai luă o gură de coniac și ridică privirea, fiindcă o auzise pe Kate intrînd.

– Cred că Edwina e îndrăgostită, spuse ea cu chipul luminat de un zîmbet larg.

Anthony simți cum se încordează. Era ridicol felul cum reacționa la zîmbetele ei. Se întîmpla de fiecare dată și era deranjant. De cele mai multe ori. Atunci cînd o putea conduce în dormitor, nu îl supăra.

Dar mintea lui Kate nu era la fel de murdară ca a lui, evident, fiindcă se așeză în fotoliul din cealaltă parte a camerei, deși avea loc alături de el, dacă nu o deranja puțină aglomerație. Chiar și scaunul de alături de el ar fi fost mai bun. Așa ar fi putut-o lua în brațe. Dacă încerca să îi facă ceva acum, ar fi însemnat să o tragă peste serviciul de ceai.

Anthony îngustă pleoapele și evaluează situația, încercînd să ghicească exact cam cît ceai ar vărsa și cît ar costa să-l înlocuiască, apoi dacă îi păsa cu adevărat de atît de puțini bani...

– Anthony, mă ascuți?

El ridică privirea. Kate stătea cu brațele pe genunchi și se aplecase spre el ca să îi vorbească. Părea hotărîtă și puțin iritată.

– Mă ascultai? repetă ea.

El clipi.

– Mă auzi? se răsti ea.

– Nu, spuse el zîmbind.

Ea dădu ochii peste cap, dar nu se obosi să-l dojenească.

– Spuneam că ar trebui să-i invităm pe Edwina și pe tînărul ei pețitor la cină, cîndva. Să vedem dacă se potrivesc. Eu nu am mai văzut-o niciodată atît de interesată de cineva, și vreau să fie fericită.

Anthony luă un biscuit. Îi era foame și renunțase să-și ia soția în brațe. Pe de altă parte, dacă lua din calea lui ceștile și farfuriile și reușea să o tragă peste masă, nu ar fi fost atît de mare deranjul...

Împinse tava cu serviciul de ceai.

– Cum? mormăi el mestecînd. Da, sigur. Edwina trebuie să fie fericită.

Kate îl privi cu suspiciune.

– Sigur nu vrei și niște ceai? Nu îmi place prea mult coniacul, dar îmi imaginez că un ceai merge mai bine cu biscuiții.

De fapt, se gîndi Anthony, coniacul se potrivea bine, dar sigur nu era o idee rea să mai golească din ceainic în cazul în care se vărsa mai tîrziu.

– O idee foarte bună, spuse el luînd o ceașcă și împingînd-o spre ea. Ceaiul e minunat. Nu știu de ce nu m-am gîndit.

– Nici eu nu știu, murmură ea aspru, dacă așa ceva era posibil.

Dar se pare că era, se gîndi Anthony la auzul soției sale. Îi zîmbi jovial și luă ceașca din mîna ei întinsă.

– Mulțumesc, spuse, verificînd dacă ea îi pusese și lapte. Pusese, ceea ce nu-l surprindea. Ținea minte foarte repede astfel de detalii.

– Mai e suficient de cald? întrebă ea politicos.

Anthony goli ceașca.

– Perfect, răspunse, oftînd mulțumit. Pot să-ți mai cer?

– Mi se par că începe să-ți placă, spuse ea sec.

Anthony se uită la ceainic, întrebîndu-se cît mai era și dacă va reuși să-l golească înainte să fie nevoie să meargă la toaletă.

– Ar trebui să mai bei și tu, îi sugeră el. Pari însetată.

Ea ridică din sprîncene.

– Chiar așa?

El dădu din cap, apoi se temu că a exagerat.

– Doar puțin, desigur, spuse.

– Sigur.

– Mai e destul ceai? Pot să mai beau o ceașcă? întrebă el pe cît de nonșalant putea.

– Dacă nu mai e, sînt sigură că bucătăreasa mai poate prepara un ceainic.

– Sigur nu va fi nevoie, exclamă el, probabil cam tare. O să beau ce mai e.

Kate aplecă ceainicul și scurse ultimele picături de ceai în ceașca lui. Adăugă lapte, apoi i-l întinse tăcută, deși sprîncenele ei ridicate spuneau destule.

În timp ce el sorbea încet, fiindcă deja băuse prea mult, Kate își dresе glasul și întrebă.

– Tu îl cunoști pe tânărul despre care vorbea Edwina?

– Nici nu știu cine e.

– Îmi pare rău. Am uitat să-ți spun cum îl cheamă. E vorba despre domnul Bagwell. Nu știu care e numele lui mic, dar Edwina a spus că are un frate mai mare, dacă asta te ajută. L-a cunoscut la petrecerea mamei tale.

Anthony clătină din cap.

– Nu am auzit de el. Probabil că e unul dintre domnii pe care i-a invitat mama ca să fim în număr egal. Chemase foarte multe femei, ca de obicei, fiindcă spera ca unul dintre noi să se îndrăgostească. Dar, evident, trebuia să găsească și o mulțime de bărbați mai puțin interesați.

– Mai puțin interesați? repetă Kate.

– Ca femeile să nu se îndrăgostească de ei, ci de noi, răspunse el zîmbind din colțul gurii.

– E aproape disperată să vă însoare. Nu?

– Eu nu știu, spuse Anthony ridicînd din umeri, decît că la acea petrecere mama invitasе atît de multe domnișoare încît a fost nevoită să-l roage pe preot să vină cu fiul lui de șaisprezece ani.

Kate tresări.

– Cred că l-am cunoscut.

– Da. E foarte timid, săracul. Preotul mi-a spus că a tremurat o săptămînă după ce a făcut cunoștință cu Cressida Cowper la cină.

– Ea ar speria pe oricine.

Anthony zîmbi.

– Știam eu că ai o latură foarte răutăcioasă.

– Nu sînt rea! protestă ea, dar zîmbi viclean. Nu am spus decît adevărul.

– Nu trebuie să te aperi în fața mea.

Își termină ceaiul, care era amar și tare, fiindcă stătuse atît de mult în ceainic. Din fericire, laptele îl mai îndulcea. Așezînd ceașca pe masă, adăugă:

– Faptul că uneori ești răutăcioasă îmi place foarte mult.

– Doamne, mormăi ea, nu vreau să aflu ce-ți place cel mai puțin.

Anthony flutură o mîină.

– Dar ca să revenim la sora ta și la domnul Bugwell...

– Bagwell.

– Păcat.

– Anthony!

El o ignoră.

– M-am gîndit să-i fac zestre Edwinei.

Ironia gestului nu îi scăpa. Atunci cînd voia să se însoare cu Edwina, se gîndise că ar fi bine să îi dea o zestre lui Kate. Se uită la soția lui ca să vadă ce reacție are. Nu se oferise să facă asta numai ca să o impresioneze, dar nu era atît de nobil încît să nu recunoască faptul că spera la mai mult decît o tăcere șocată. Apoi își dădu seama că ea era gata, gata să plîngă.

– Kate? întrebă, nesigur dacă era bucuroasă sau îngrijorată.

Ea își șterse nasul cu dosul palmei, într-un gest nu tocmai elegant.

– E cel mai frumos lucru pe care l-a făcut vreodată cineva pentru mine, suspină ea.

– De fapt, ar fi pentru Edwina, spuse el încurcat, fiindcă nu știa ce să facă atunci cînd o femeie plîngea.

Dar pe dinăuntru se simțea foarte mîndru.

– Anthony! aproape că plînse ea.

Apoi, spre marea lui mirare, ea sări în picioare și direct în brațele lui, lovind ceștile, două farfurii și o lingură cu marginea rochiei grele de după-amiază și aruncându-le pe podea.

– Ești foarte bun, spuse ea ștergându-și ochii și așezându-se la el în brațe. Ești cel mai bun bărbat din Londra.

– Nu știu, spuse el apucînd-o de mijloc. S-ar putea să fiu cel mai periculos, cel mai chipeș...

– Cel mai bun, îl întrerupse ea ferm, ascunzîndu-și capul la pieptul lui. Cu siguranță cel mai bun.

– Dacă insiști, murmură el, nu chiar nemulțumit de ultimele evenimente.

– E bine că am terminat ceaiul, spuse Kate uitîndu-se la ceștile de pe covor. Ar fi fost o mizerie de nedescris.

– Chiar așa.

Anthony zîmbi pentru sine și o trase mai aproape. Era ceva foarte plăcut în îmbrățișarea ei. Picioarele îi atîrnau peste brațul fotoliului și stătea cu spatele sprijinit de mîna lui. Se potriveau bine, își dădu el seama. Era exact de mărimea potrivită pentru un bărbat ca el.

Erau multe lucruri la ea care i se potriveau de minune. Era genul de lucru care l-ar fi speriat în mod normal, dar în acel moment era atît de al naibii de fericit să o aibă în brațe și nimic mai mult, încît pur și simplu refuză să se gîndească la viitor.

– Ești atît de bun cu mine, murmură ea.

Anthony se gîndi la toate dățile în care stătuse departe de ea intenționat, la toate dățile în care o lăsase singură. Apoi refuză să se simtă vinovat. Dacă păstra distanța, o făcea pentru binele ei. Nu voia să se îndrăgostească de el. I-ar fi fost mult mai greu atunci cînd el ar fi murit. Iar dacă el se îndrăgostea de ea... Nici nu voia să se gîndească la cît de greu i-ar fi fost lui.

– Ai planuri în seara asta? îi șopti la ureche.

Ea dădu din cap. Mișcarea îi desprinse o șuviță de păr care îl gîdilă pe obraz.

– Un bal, spuse ea. La lady Mottram.

Anthony nu rezistă și apucă șuvița de păr cu două degete, o lăsă să-i alunece în palmă și o înfășură în jurul încheieturii.

– Știi ce cred eu? murmură el.

O simți zîmbind în timp ce-l întreba:

– Ce crezi?

– Cred că nu mi-a plăcut niciodată lady Mottram. Și știi ce mai cred?

Acum ea încerca să nu chicotească.

– Ce mai crezi?

– Cred că ar trebui să mergem sus.

– Da? întrebă ea, prefăcîndu-se că nu înțelege.

– Chiar așa. În momentul ăsta. Imediat.

Ea se mișcă la el în brațe, vulpița, evaluînd chiar ea cît de mult avea el nevoie să meargă sus.

– Înțeleg, murmură pe un ton serios.

El o ciupi tandru de șold.

– Credeam că simți.

– Și asta, recunosc eu. E destul de clar.

– Sînt sigur că da, mormăi el.

Apoi, cu un zîmbet viclean, o trase mai aproape, pînă cînd ajunseră nas în nas.

– Știi ce altceva mai cred? spuse pe un ton răgușit.

Ea făcu ochii mari.

– Sînt sigură că nu am de unde să știu.

– Cred, spuse el lăsînd o mîină să îi alunece pe sub rochia ei și să urce pe picior, că dacă nu mergem imediat sus, m-aș putea mulțumi să rămînem chiar aici.

– Aici? țipă ea.

Mîina lui ajunsese la marginea ciorapului.

– Aici, aprobă el.

– Acum?

Degetele lui îi atinseră peticul de păr fin, apoi o pătrunseră. Era moale, umedă și mătăsoasă.

– Cu siguranță acum, spuse el.

– Aici?

Anthony o sărută.

– Nu ți-am răspuns deja la întrebarea asta?

Și dacă ea mai avea alte întrebări, nu le mai puse în următoarea oră. Poate că încercările lui de-a o face să tacă reușiseră. Iar dacă putem judeca după țipetele și chicotelile ei, atunci probabil că Anthony se descurca foarte bine.

Capitolul XIX

Balul anual al lui lady Mottram a fost o petrecere pe cinste, ca de obicei, dar cei atenți nu puteau să nu observe că lordul și lady Bridgerton nu au participat. Lady Mottram insistă că ei au promis să vină, iar autoarea nu poate decît să presupună care a fost motivul care i-a ținut pe cei doi proaspăt căsătoriți acasă...

*Jurnalul de societate al lui lady Whistledown, 13 iunie
1814*

Mult mai tîrziu în aceeași seară, Anthony stătea întins pe pat, pe o parte, cu soția sa în brațe. Ea era lipită cu spatele de el și dormea adînc. Ceea ce era foarte bine, își dădu el seama, fiindcă afară începuse să plouă.

Încercă să ridice păturile ca să îi acopere urechea și să o apere de sunetul picăturilor de ploaie la fereastră, dar ea era la fel de agitată în somn ca atunci cînd era trează, iar el nu reuși să o acopere nici pînă la gît înainte ca ea să dea cuverturile la o parte.

Încă nu era clar dacă va începe să fulgere, dar forța ploii crescuse și se întetise și vîntul, iar acum se auzea tare, lovind trunchiurile copacilor de pe lîngă casă.

Kate era ceva mai neliniștită, iar el îi șopti cuvinte de alinare și o mîngîie. Furtuna nu o trezise, dar era clar că ajungea pînă la ea. Începu să vorbească în somn, agitîndu-se pînă cînd se întoarse cu fața spre el.

– Ce s-a întîmplat de urăști atît ploaia? șopti el dîndu-i o șuviță după ureche.

Dar nu o judeca fiindcă îi era frică. Știa prea bine cum e să fii chinuit de frici nefondate și de premoniții. Siguranța cu care își aștepta moartea timpurie, de exemplu, îl bîntuise din momentul în care îi ridicase mîna neînsuflețită tatălui său și o pusese încet pe pieptul lui care nu se mai mișca.

Nu era ceva ce putea să explice, sau ceva ce să înțeleagă, măcar. Era doar ceva ce *știa*. Nu se temuse niciodată de moarte, totuși. Nu cu adevărat. Știusese mereu că va muri, iar acum accepta asta pur și simplu, așa cum alții acceptau alte părți ale vieții. Primăvara venea după iarnă, iar vara după ea. Pentru el așa era și moartea.

Pînă acum. Încercase să nege, încercase să alunge ideea, dar moartea începea să-l sperie. Căsătoria cu Kate îi schimbasese viața, oricît ar fi încercat el să se convingă că între ei nu era decît prietenie și sex.

Ținea la ea. Mult prea mult, chiar. Voia să fie cu ea atunci cînd nu erau împreună și o visa noaptea, chiar în timp ce ea era în brațele lui. Nu era pregătit să-i spună că o iubește, dar oricum era speriat. Orice ar fi fost flacăra care ardea între ei, el nu era pregătit să se stingă. Ceea ce era, sigur, cea mai mare ironie.

Anthony închise ochii și oftă obosit și agitat, întrebîndu-se ce va face cu complicația care dormea alături de el. Dar chiar în timp ce închidea ochii, un fulger aprinse noaptea și îi coloră interiorul pleoapelor în portocaliu roșiatic.

Deschizînd ochii, văzu că uitase draperiile puțin trase atunci cînd urcaseră în dormitor. Va trebui să le închidă de tot, ca fulgerele să nu lumineze camera.

Dar cînd se mișcă și încercă să iasă de sub cuverturi, Kate îl apucă de mînă și strînse.

– Nu e nimic, șopti el. Mă duc doar să trag draperiile.

Dar ea nu îi dădu drumul și scînci la auzul unui tunet, frîngîndu-i inima. O rază palidă de lumină intra pe fereastră, destul cît să-i lumineze trăsăturile. Anthony se uită la ea ca să se asigure că doarme, apoi îi desfăcu mîinile de pe brațul lui și se ridică. Știa că fulgerul tot se va vedea din cameră, așa că după ce trase draperiile aprinse o lumînare și o puse pe noptieră. Nu era suficient de luminoasă ca să o trezească, sau cel puțin așa spera, dar în același timp încăperea nu era cufundată în întuneric. Nimic nu era mai înspăimîntător decît fulgerul prin întunericul deplin.

Se întinse din nou în pat și o privi pe Kate. Încă mai dormea, dar nu liniștit. Se ghemuise și respira greu. Fulgerul nu o deranja prea mult, dar tresărea la fiecare tunet. Anthony o luă de mîină și o mîngîie pe păr, petrecînd cîteva minute numai ca să o liniștească. Dar furtuna era din ce în ce mai puternică, iar fulgerele și tunetele erau din ce în ce mai dese. Kate se agita tot mai mult, iar apoi, din cauza unui tunet foarte puternic, deschise ochii, panicată.

– Kate? șopti Anthony.

Ea se ridică în capul oaselor și se retrase, lipindu-se cu spatele de tăblia patului. Părea o statuie a terorii, cu trupul înțepenit pe loc. Avea ochii deschiși, nu clipea și, deși ținea capul nemișcat, privirea îi fugea de la stînga la dreapta, fără să vadă ceva.

– Kate, șopti el.

Era mai rău decît în noaptea din biblioteca de la Aubrey Hall. Iar el simțea cum durerea ei îi sfișie inima. Nimeni nu ar fi trebuit să simtă o astfel de teroare. Cu atît mai puțin soția lui. Mișcîndu-se încet, ca să nu o sperie, se apropie de ea, apoi o luă pe după umeri. Tremura, dar nu se feri.

– O să îți amintești ceva din toate astea mîine dimineată?

Ea nu răspunse, dar el nici nu se așteptase la asta.

– Ușurel, spuse blînd, încercînd să-și amintească ce îi spunea mama lui cînd era mic și se supăra. Nu e nimic. O să fie bine.

Tremurul ei începu să se mai liniștească, dar era foarte tulburată, și cînd se auzi următorul tunet, tresări din tot corpul și își ascunse capul la pieptul lui.

– Nu, gemu ea. Nu.

– Kate?

Anthony clipi de mai multe ori, apoi se uită atent la ea. Avea vocea diferită, nu chiar trează, dar ceva mai lucidă, dacă așa ceva era posibil.

– Nu.

Și părea foarte...

– Nu pleca.

Foarte tînără.

– Kate?

O strînse la piept, nesigur. Să o trezească? Avea ochii deschiși, dar era clar că doarme și visează. O parte din el voia să îi întrerupă coșmarul, dar odată ce se trezea ar fi fost în același loc oribil, în timpul unei furtuni cu trăsnete și fulgere. Oare s-ar simți mai bine?

Sau să o lase să doarmă? Poate că, dacă o lăsa să viseze în continuare, ar fi aflat ce o chinuia așa.

– Kate? șopti el, ca și cum ea ar fi putut să-i dea vreun sfat.

– Nu! gemu ea, din ce în ce mai agitată. Nu...

Anthony o sărută pe tîmplă, încercînd să o liniștească doar prin prezența lui.

– Nu, te rog...

Începu să plîngă cu sughițuri, udîndu-l pe umăr.

– Nu! Mama!

Anthony înțepeni. Știa că ea îi spune mamei ei vitrege Mary. Oare vorbea despre mama ei naturală, femeia care o născuse și care murise cu atîția ani în urmă?

Dar în timp ce el se gîndea la asta, Kate se încordă și țipă, cu vocea unei fetițe foarte mici. Într-o clipă, se întoarse și sări în brațele lui, apucîndu-l de umeri, disperată.

– Nu! Mama! plînse ea, cu trupul scuturat de durere. Nu pleca! Mama! Mama!

Dacă Anthony nu ar fi fost cu spatele la tăblia patului, l-ar fi aruncat pe podea, atît de tare se zbătea.

– Kate? o strigă el, surprins de tonul panicat pe care îl avea. Kate? E în regulă. Ești bine. Nimeni nu pleacă nicăieri. Mă auzi? Nimeni.

Dar ea nu mai avea cuvinte, și tot ce rămăsese era un plînset din adîncul sufletului. Anthony o ținu în brațe și, cînd se mai liniști, o întinse din nou pe pat, pe o parte, apoi o mai ținu o vreme în brațe, pînă cînd adormi la loc. Ceea ce, observă el cu ironie, se întîmplă exact după ce se terminase furtuna.

A doua zi dimineață, Kate se miră că soțul ei stă în capul oaselor, în pat, și o privește ciudat, cu o combinație de grijă și curiozitate, și poate puțină milă. Nu spuse nimic atunci cînd ea deschise ochii, deși o privea atent. Așteptă să vadă ce are el de gînd și apoi, în sfîrșit, ezitînd, rosti:

– Pari obosit.

– Nu am dormit bine, recunosc eu el.

– Nu?

El clătină din cap.

– A plouat.

– Da?

El aprobă.

– Și a tunat.

Ea înghiți în sec.

– Și a și fulgerat, presupun.

– Da, spuse el. A fost furtună.

Era ceva foarte profund în felul în care îi vorbea, cu propoziții scurte și concise. Era ceva ce o înflora.

– Ce bine că eu nu am auzit nimic, spuse ea. Știi că mi-e teamă de furtună.

– Știi, spuse el simplu.

Dar erau multe înțeleșuri în vorbele lui, iar Kate tresări.

– Anthony, întrebă ea, nesigură că vrea să știe. Ce s-a întâmplat aseară?

– Ai avut un coșmar.

Ea închise ochii pentru o clipă.

– Nu credeam că le mai am.

– Nici nu știam că ai coșmaruri.

Kate oftă și se ridică în capul oaselor, trăgînd așternuturile după ea și acoperindu-se cu ele.

– Cînd eram mică aveam, de fiecare dată cînd era furtună. Nu știu sigur, fiindcă nu îmi aminteam niciodată. Credeam că...

Se opri o clipă, fiindcă răgușise și simțea cum cuvintele o îneacă. El o luă de mîină. Era un gest simplu, dar care însemna mai mult decît orice ar fi putut spune.

– Kate? întrebă el încet. Te simți bine?

Ea dădu din cap.

– Credeam că nu mai am coșmaruri, atîta tot.

El nu spuse nimic, și în cameră era atît de liniște încît ei i se părea că poate să audă cum le bat inimile. Pînă la urmă îl auzi respirînd adînc, apoi întrebînd-o:

– Știi că vorbești în somn?

Nu se uitase la el pînă atunci, dar acum se răsuci brusc și îl privi în ochi.

– Vorbesc?

– Aseară ai vorbit.

Ea strînse pătura între degete.

– Ce am spus?

El ezită, dar apoi vorbește pe un ton egal și calm.

– Ai strigat-o pe mama ta.

– Pe Mary? șopte ea.

El clătină din cap.

– Nu cred. Nu te-am auzit niciodată spunându-i lui Mary altfel decât Mary. Aseară ai strigat „mama” și aveai o voce...

Făcu o pauză și mai inspiră o dată.

– Aveai o voce de copil.

Kate își umezește buzele, apoi o mușcă pe cea de jos.

– Nu știu ce să-ți spun, roști pînă la urmă, temîndu-se să caute printre amintiri. Nu știu de ce aș fi strigat-o pe mama.

– Cred, spuse el blînd, că ar trebui să o întreb pe Mary.

Kate clătină repede din cap.

– Nici nu o cunoșteam pe Mary cînd a murit mama. Și nici tata. Nu ar avea de unde să știe de ce am strigat-o pe ea.

– Poate că tatăl tău i-a spus ceva despre asta, roști el sărutîndu-i mîna.

Kate se uită în jos. Voia să știe de ce se temea atît de furtună, dar a căuta cauzele fricii era aproape la fel de înspăimîntător ca și teama în sine. Dacă descoperirea ceva ce nu voia să știe? Dacă...

– Merg și eu cu tine, spuse Anthony întrerupîndu-i gîndurile.

Cumva, așa era mai bine. Kate îl privi și dădu din cap, cu lacrimi în ochi.

– Mulțumesc, șopte ea. Mulțumesc mult.

Mai tîrziu în aceeași zi, urcau împreună treptele casei lui Mary. Majordomul îi conduse în salon, iar Kate se așeză pe divanul tapițat în albastru, în timp ce Anthony merse la fereastră și privi afară, sprijinindu-se de pervaz.

– E ceva interesant acolo? Întrebă ea.

El clătină din cap, zîmbind jenat și întorcîndu-se spre ea.

– Îmi place să mă uit pe fereastră. Atîta tot.

Kate se gîndi că era ceva foarte înduioșător în asta, deși nu-și dădea exact seama ce este. În fiecare zi mai descoperea cîte o trăsătură de-a lui, un obicei adorabil care îi lega și mai mult. Îi plăcea să știe mici lucruri ciudate despre el, ca de exemplu cum își aranja perna înainte să adoarmă sau că nu putea să sufere marmelada de portocale; dar o adora pe aceea de lămîie.

– Pari foarte atentă la ceva din interiorul tău.

Kate deveni atentă. Anthony o privea întrebător.

– Ți-a zburat gîndul, spuse el amuzat. Și aveai un zîmbet tare visător.

Ea clătină din cap, roși, apoi spuse timid:

– Nu era nimic.

El pufni neîncrezător și, în timp ce se apropia de ea, spuse:

– Aș plăti o sută de lire ca să știi la ce te gîndeai.

Kate nu mai trebui să răspundă, fiindcă exact atunci intră Mary.

– Kate! exclamă aceasta. Ce surpriză minunată. Și lordul Bridgerton. Îmi pare bine să vă văd.

– Trebuie să-mi spui Anthony, rosti el pe un ton oarecum aspru.

Mary zîmbi cînd dădură mîna.

– O să încerc să nu uit, spuse ea.

Se așeză de cealaltă parte a lui Kate, apoi așteptă ca Anthony să se așeze, înainte să spună:

– Edwina nu este acasă. Domnul Bagwell a venit pe neașteptate în oraș și au plecat la plimbare prin parc.

– Ar trebui să li-l împrumutăm pe Newton, spuse Anthony amabil. Nu-mi pot imagina un supraveghetor mai competent.

– Am venit să te vedem pe tine, Mary, spuse Kate.

Vocea ei era mai serioasă decît de obicei, așa că Mary răspunse imediat.

– Ce s-a întîmplat? întrebă ea, privind de la unul la celălalt. E ceva în neregulă?

Kate dădu din cap, înghițind în sec în timp ce-și căuta cuvintele. Ciudat că repetase toată dimineața, iar acum nu știa ce să spună. Dar cînd simți mîna lui Anthony peste a sa, cu căldura și greutatea ei confortabile, ridică privirea și îi spuse lui Mary:

– Aș vrea să te întreb despre mama.

Mary păru surprinsă, dar spuse:

– Sigur. Dar știi că nu am cunoscut-o personal. Nu știu decît ce mi-a povestit tatăl tău.

Kate dădu din cap.

– Știu. Și poate că nu ai toate răspunsurile, dar nu știu pe cine altcineva să întreb.

Mary se mișcă pe scaun, cu mîinile în poală. Dar Kate observă că strîngea pumnii.

– Foarte bine, spuse Mary. Ce vrei să știi? O să îți spun orice știu și eu.

Kate dădu din nou din cap și înghiți în sec, fiindcă i se uscaseră gura.

– Cum a murit, Mary?

Mama ei vitregă clipi, apoi păru că se înmoaie, poate de ușurare.

– Dar deja știi asta. Din cauza gripei. Sau un fel de febră la plămîni. Doctorii nu erau siguri.

– Știu. Dar...

Kate se uită la Anthony, care dădu din cap ca să o liniștească. Trase aer adânc în piept și spuse:

– Încă mi-e frică de furtuni, Mary. Vreau să știu de ce. Nu vreau să mă mai tem.

Mary deschise gura, dar tăcu mult timp și se uită la fiica ei vitregă. Pielea îi păli încet, căpătînd o nuanță ciudată, translucidă, iar ochii i se întunecară.

– Nu știam, șopti ea. Nu mi-am dat seama că încă...

– Am ascuns bine lucrul ăsta, spuse Kate încet.

Mary își atinse tîmpla, tremurînd.

– Dacă aș fi știut, aș fi...

Degetele îi atinseră fruntea, apăsînd ridurile care se formaseră acolo și căutîndu-și cuvintele.

– Nu știu ce aș fi făcut. Ți-aș fi spus, probabil.

Kate avu impresia că inima nu îi mai bate.

– Ce să-mi spui?

Mary oftă, cu amîndouă mîinile pe chip, apăsînd deasupra sprîncenelor. Arăta ca și cum ar fi avut o mare durere de cap, mare cît lumea.

– Vreau să știi, spuse ea înecat, că nu ți-am spus nimic fiindcă am crezut că nu îți amintești. Și dacă nu îți aminteai, ei bine, nu mi se părea că e cinstit să te oblig să-ți amintești.

Ridică privirea, și pe chipul ei curgeau lacrimi.

– Dar e evident că îți amintești, șopti, sau nu te-ai teme atît. Kate, îmi pare așa de rău!

– Sînt sigur că nu are de ce să-ți pară rău, spuse Anthony încet.

Mary îl privi, speriată, ca și cum ar fi uitat că era și el acolo.

– Ba da, spuse ea trist. Nu știam că încă mai suferă din cauza asta. Ar fi trebuit să știu. E un lucru pe care o mamă trebuie să-l simtă. Poate că nu i-am dat eu viață, dar am încercat să îi fiu mamă...

– Mi-ai fost, spuse Kate cu fervoare. Cea mai bună.

Mary se răsuci înapoi spre ea, tăcînd cîteva secunde înainte să rostească pe un ton detașat:

– Aveai trei ani cînd a murit mama ta. Era chiar ziua ta, de fapt.

Kate dădu din cap, fascinată.

– Cînd m-am măritat cu tatăl tău, am făcut trei jurăminte. Unul i l-am jurat lui, în fața martorilor și a lui Dumnezeu, că îi voi fi soție. Dar în inima mea am mai jurat de două ori. O dată în fața ta, Kate. O singură privire spre tine și mi-a fost destul. Aveai ochii mari și triști, mai triști decît ar trebui să-i aibă vreun copil, și am jurat că o să te iubesc ca și cum ai fi a mea, să te cresc cu toată dragostea.

Făcu o pauză ca să se șteargă la ochi, acceptînd recunoșcătoare batista pe care i-o oferise Anthony. Cînd continuă, vocea îi era aproape o șoptă.

– Al treilea lucru i l-am jurat mamei tale. I-am vizitat mormîntul, știi.

Kate dădu din cap, zîmbind trist.

– Știu. Am mers și eu cu tine de cîteva ori.

Mary clătină din cap.

– Vreau să spun că înainte să mă mărit cu tatăl tău. Am îngenunchiat acolo și am jurat. Ea îți fusese o mamă bună. Toată lumea spunea asta, și oricine putea vedea cît de dor îți era de ea. Așa că i-am promis ce ți-am promis și ție. Să-ți fiu o mamă bună, să te iubesc și să te prețuiesc ca și cum ai fi fost carne din carnea mea.

Mary își ridică privirea, limpede și directă, și continuă:

– Și mi-ar plăcea să cred că asta i-a adus puțină liniște. Nu cred că vreo mamă poate muri împăcată atunci cînd lasă în urmă un copil atît de mic.

– Mary, șopti Kate.

Mary o privi și zîmbi trist, apoi se întoarse spre Anthony.

– Și de asta, sire, îmi pare atît de rău. Ar fi trebuit să știi, să văd că suferă.

– Dar, Mary, protestă Kate, eu nu am vrut ca tu să știi. Mă ascundeam în camera mea, sub pat sau în dulap. Orice, doar ca tu să nu știi.

– Dar de ce, iubito?

Kate își stăpîni lacrimile.

– Nu știu. Nu voiam să fii îngrijorată, cred. Sau poate că nu voiam să par slabă.

– Ai încercat mereu să fii puternică, șopti mama ei. Chiar și atunci cînd erai foarte mică.

Anthony o luă pe Kate de mîină, dar se uită la Mary.

– E puternică. Și tu, la fel.

Mary se uită o clipă la figura lui Kate, cu o privire nostalgică și tristă, apoi spuse:

– Cînd a murit mama ta, era... Eu nu am fost acolo, dar cînd m-am măritat cu tatăl tău el mi-a povestit tot. Știa că te iubeam deja, și s-a gîndit că m-ar ajuta să te înțeleg mai bine. Mama ta a murit foarte repede. Tatăl tău mi-a spus că s-a îmbolnăvit într-o joi și că marți a murit. Și tot timpul a plouat. A fost una dintre furtunile alea care nu se mai termină, care cade pe pămînt pînă cînd rîurile se revarsă și drumurile nu mai pot fi folosite. Spunea că era sigur că, dacă s-ar fi oprit ploaia, ea s-ar fi vindecat. Era o prostie și știa și el, dar în fiecare seară adormea rugîndu-se să apară soarele dintre nori. Orice i-ar fi putut da puțină speranță.

– Tati, șopti Kate fără să vrea.

– Erați închiși în casă, ceea ce pe tine te enerva cumplit.

Mary o privi și îi zîmbi. Era un zîmbet care vorbea despre ani mulți de amintiri.

– Ți-a plăcut întotdeauna afară. Tatăl tău mi-a spus că mama ta te legăna afară, la aer curat.

– Nu știam, șopti Kate.

Mary dădu din cap, apoi continuă povestea.

– Nu ți-ai dat seama imediat că mama ta era bolnavă. Nu te-au lăsat să te apropii de ea, de teamă să nu te îmbolnăvești și tu. Pînă la urmă, probabil că ai simțit ceva, așa cum simt toți copiii. În noaptea în care ea a murit, ploaia se întetise, și am înțeles că trăsnea și fulgera ceva de groază, spuse, apoi făcu o pauză și aplecă puțin capul. Îți amintești de copacul ars din grădină? Cel în care te cățărai cu Edwina?

– Cel rupt în două? întrebă Kate.

Mary dădu din cap.

– Atunci l-a trăsнит. Tatăl tău spunea că a fost cel mai urît zgomot pe care l-a auzit vreodată. Tunetele și fulgerele erau unele după altele, și o săgeată luminoasă a lovit copacul exact cînd tunetul a scuturat pămîntul. Cred că tu nu puteai să dormi, continuă ea. Eu îmi amintesc furtuna, deși eram în comitatul alăturat. Nu știu cum ar fi putut dormi cineva. Tatăl tău era la căpătîiul mamei tale. Ea murea, toți știau asta, și în durerea lor uitaseră de tine. Fuseseră atenți să te țină departe de ea, dar în acea noapte erau concentrați la altceva.

Tatăl tău mi-a spus că stătea lîngă ea, încercînd s-o țină de mîină ca să-i ușureze ultimele clipe. Nu a fost o moarte blîndă, mă tem. Bolile de plămîni nu iartă, spuse Mary uitîndu-se la ei. Și mama mea a murit la fel. Știu cum e, și finalul nu e liniștit. Abia dacă mai putea respira. S-a sufocat sub privirea mea.

Mary înghiți în sec, apoi o privi pe Kate.

– Nu pot decît să presupun, șopti ea, că și tu ai fost martoră la același lucru.

Anthony o strînse de mîină.

– Dar eu aveam douăzeci și cinci de ani cînd a murit mama mea, iar tu, numai trei. Și nu e un lucru pe care să-l vadă un copil. Au încercat să te trimită de acolo, dar nu voiai. Ai mușcat și ai zgîriat și ai țipat, și apoi...

Mary se opri, înecîndu-se. Ridică batista de la Anthony și trecură cîteva momente înainte să poată vorbi.

– Mama ta era aproape de moarte, spuse atît de încet încît aproape că șoptea, și cînd au găsit pe cineva destul de puternic încît să te ia de acolo, un fulger a străbătut camera. Tatăl tău mi-a spus...

Mary se opri ca să înghită în sec.

– Tatăl tău mi-a spus că acela a fost cel mai ciudat și mai îngrozitor moment la care a fost vreodată martor. Fulgerul a luminat camera ca ziua, și nu s-a terminat într-o clipă, așa cum ar fi trebuit, ci a părut să rămînă atîrnat în aer. S-a uitat la tine, și erai înmărmurită. Nu o să uit niciodată cum mi-a descris totul. A spus că erai ca o statuie mică.

Anthony tresări.

– Ce e? întrebă Kate întorcîndu-se spre el.

El dădea din cap, nevenindu-i să creadă.

– Exact așa arătai azi-noapte, spuse el. Așa am gîndit, cu acele cuvinte.

– Eu...

Kate se uită de la unul la celălalt, dar nu știu ce să spună. Anthony îi strînse din nou mîna, se întoarse spre Mary și rosti:

– Te rog, continuă.

Ea dădu din cap o dată.

– Aveai privirea fixată pe mama ta, așa că tatăl tău s-a întors ca să vadă la ce te uitai atît de îngrozită, și atunci, atunci a văzut...

Kate își retrase ușor mîna din mîna lui Anthony și se așeză alături de Mary, trăgînd un taburet lîngă fotoliul ei. O luă de o mînă cu amîndouă mîinile ei.

– E în regulă, Mary, murmură. Poți să-mi spui. Am nevoie să știu.

Mary dădu din cap.

– Acela a fost momentul în care a murit. S-a ridicat în capul oaselor. Tatăl tău spunea că nu se mai ridicase de zile întregi, și cu toate astea atunci s-a ridicat. A spus că era înțepenită, cu capul dat pe spate și cu gura deschisă, ca și când ar fi țipat, deși nu scotea nici un sunet. Apoi a tunat, și probabil că tu ai crezut că ea a scos sunetul acela, fiindcă ai țipat mai urât decât auzise vreodată cineva și ai fugit înainte, ai sărit pe pat și ai luat-o în brațe. Au încercat să te ia de acolo, dar nu voiai să-i dai drumul. Țipai și o strigai. Apoi a venit un sunet oribil și s-au spart câteva geamuri. Un fulger a rupt o creangă care a căzut prin fereastră. Era sticlă peste tot, și vînt, și ploaie, și tuna, fulgera și tu nu te opreai din țipat. Chiar și după ce ea murise și căzuse înapoi pe pernă, mînuțele tale mici erau tot strînse pe după gîtul ei, și țipai și plîngeai și te rugai să se trezească, să nu plece. Și nu voiai să-i dai drumul, mai șopti Mary. Pînă la urmă, au așteptat să te epuizezi și să adormi.

Camera rămase în tăcere un minut întreg, apoi Kate șopti:

– Nu știam că am fost acolo.

– Tatăl tău a spus că nu vorbeai despre asta. Nu că ai fi putut imediat. Ai dormit ore în șir. Și când te-ai trezit, era clar că luaseși boala ei. Nu la fel de gravă. Nu ai fost în pericol de moarte. Dar erai bolnavă și nu puteai vorbi despre ea. Când te-ai însănătoșit, nu voiai să vorbești despre asta. Tatăl tău a încercat, dar spunea că, de fiecare dată când te întreba, tu scuturai din cap și îți puneai mîinile peste urechi. Pînă la urmă a renunțat.

Mary o privi atent pe Kate.

– Spunea că păreai mai liniștită, așa că a făcut ce a crezut că era mai bine.

– Știu, spuse Kate. Și atunci probabil că asta a și fost mai bine. Dar acum aveam nevoie să știu.

Se întoarse spre Anthony, nu chiar ca să o liniștească, dar ca să știe că el e acolo, și repetă:

– Aveam nevoie să știu.

– Cum te simți acum? Întrebă el blînd, dar direct.

Ea se gîndi o clipă.

– Nu știu. Bine, cred. Puțin mai ușurată.

Apoi, fără să-și dea seama ce face, zîmbi. Era un zîmbet ezitant, dar era. Se întoarse spre soțul ei și spuse:

– Am senzația că mi s-a ridicat o piatră de pe inimă.

– Ți-ai amintit? Întrebă Mary.

Kate clătină din cap.

– Dar tot mă simt mai bine. Nu pot explica. E bine să știu ce s-a întîmplat, chiar dacă nu-mi amintesc.

Mary scoase un sunet ca și cum s-ar fi înecat, apoi se ridică și o îmbrățișă cu toată forța. Amîndouă plîngeau cu suspine amestecate cu rîset. Erau lacrimi de bucurie, iar cînd Kate se retrase și se uită la Anthony, văzu că și el își ștergea o lacrimă din colțul ochiului.

Sigur, însă, că își retrase repede mîna și luă o mină demnă, dar ea îl văzuse. Și atunci știu că îl iubește, cu fiecare gînd, fiecare emoție și fiecare fibră a ființei ei. Îl iubea. Și chiar dacă el nu o va iubi vreodată, ei bine, nu voia să se gîndească la asta. Nu acum, în acest moment profund. Și probabil că niciodată.

Capitolul XX

A mai observat și altcineva în afară de această autoare că domnișoara Edwina Sheffield a fost foarte distrată în ultima vreme? Umblă vorba că și-ar fi pierdut inima, deși nimeni nu prea știe cine e norocosul domn.

Judecînd după comportamentul ei la petreceri, totuși, autoarea crede că putem bănuși că misteriosul domn nu locuiește aici, în Londra. Domnișoara Sheffield nu a dat dovadă de nici un interes pentru vreunul dintre domnii de la petreceri. Ba chiar a stat de-o parte la balul doamnei Mottram, de vinerea trecută.

Oare pețitorul ei e cineva pe care să-l fi cunoscut luna trecută, în provincie? Autoarea va trebui să facă puțin pe detectivul, ca să afle adevărul.

Jurnalul de societate lui lady Whistledown, 13 iunie 1814

– Știi ce cred eu? întrebă Kate așezîndu-se în fața măsuței de toaletă, mai tîrziu în aceeași seara, și începînd să-și pieptene părul.

Anthony stătea la fereastră, cu o mîină sprijinită de toc, privind afară.

– Mmm? răspuse el, fiindcă era prea atent la gîndurile lui ca să fie mai coerent.

– Cred, continuă ea pe un ton vesel, că data viitoare cînd o să fie furtună nu o să mai am nimic.

El se răsuci încet spre ea.

– Chiar așa? întrebă.

Kate dădu din cap.

– Nu știu de ce cred asta. E un sentiment.

– Sentimentele, spuse el pe un ton care chiar și lui i se păru sec, sînt de multe ori foarte precise.

– Sînt neobișnuit de optimistă, spuse ea mișcînd în aer peria cu spate de argint. Toată viața am avut o teamă ascunsă. Nu ți-am spus, nu am spus nimănui, dar de fiecare dată cînd era furtună mă prăbușeam, credeam... De fapt, nu credeam, ci știam cumva...

– Ce anume, Kate? întrebă el, temîndu-se de răspuns, deși nu știa de ce.

– Cumva, spuse ea gînditoare, în timp ce tremuram și plîngeam, știam că o să mor. Știam sigur, fiindcă nu aveam cum să mă simt în halul ăla și să supraviețuiesc.

Aplecă ușor capul și făcu o grimasă încurcată, ca și cum nu ar fi știut cum să spună ce voia să spună. Dar Anthony înțelegea prea bine, și înțelegerea asta îi îngheța sîngele în vene.

– Sînt sigură că o să ți se pară o mare prostie, spuse ea ridicînd jenată din umeri. Tu ești atît de rațional, de calm și de pragmatic... Nu cred că ai cum să înțelegi așa ceva.

Dacă ar ști ea... Anthony se frecă la ochi, simțindu-se de parcă ar fi băut. Se îndreptă împleticindu-se spre un fotoliu, sperînd că ea nu va observa că își pierduse echilibrul, și se așeză. Din fericire, Kate era atentă la sticlutele de pe masa de toaletă. Sau poate că îi era prea jenă să-l privească, gîndindu-se că va rîde de temerile ei iraționale.

– După furtună, continuă ea privind spre măsuță, știam cât de prostesc fusese totul și ce ridicole sînt gîndurile astea. Pîna la urmă supraviețuisem și altor furtuni. Dar faptul că știam asta nu prea mă ajuta. Știi ce vreau să spun?

Anthony încercă să dea din cap. Nu era sigur că știe, într-adevăr.

– Cînd ploua, mai spuse ea, nu exista nimic altceva în afară de furtună. Și, sigur, de tema mea. Apoi ieșea soarele și îmi dădeam din nou seama ce prostuță am fost. Dar la furtuna următoare o luam de la capăt și din nou credeam că o să mor. Eram sigură.

Lui Anthony îi era rău și avea senzația că trupul lui nu-i mai aparține. Nu ar fi putut spune ceva nici dacă ar fi încercat.

– De fapt, spuse ea ridicînd capul și uitîndu-se la el, singura dată cînd am simțit că s-ar putea să supraviețuiesc, totuși, a fost atunci, la Aubrey Hall.

Se ridică și se apropie de el, așezîndu-și obrazul pe piciorul lui, îngenuncheată alături de fotoliu.

– Cu tine, șopti.

El începu să o mîngîie pe păr. Mișcarea era mai mult reflex decît altceva. Nu era conștient că face asta. Nu știa că și Kate se temea de moarte. Majoritatea oamenilor nu erau conștienți că sînt muritori. Era ceva ce îl făcuse să se simtă foarte singur de-a lungul timpului, ca și cum el ar fi înțeles un adevăr pe care ceilalți nu-l știau.

Deși Kate își dădea seama numai uneori că este muritoare, atunci cînd bătea vîntul, ploua și fulgera, iar el știa mereu că e muritor, ea, spre deosebire de el, își depășise teama. Kate se luptase cu demonii ei și îi învinsese. Iar Anthony era al naibii de gelos.

Nu era o reacție nobilă și știa și el. Fiindcă ținea la ea, se bucura și se simțea ușurat că ei nu îi mai era frică de furtună, dar tot era gelos. Foarte, foarte gelos. Kate învinsese.

Iar el, care își cunoștea demonii, dar refuza să se teamă de ei, era acum terorizat. Și toate astea pentru că singurul lucru pe care jurase că nu-l va face se întâmplase deja. Era îndrăgostit de soția lui. Se îndrăgostise de ea, iar acum gândul că va muri și că o va părăsi, conștiința faptului că timpul petrecut cu ea va fi numai o poezie scurtă și nu un roman de dragoste plin de pasiune, toate astea erau mai mult decît putea să ducă.

Și nu știa cine e de vină. Voia să spună că tatăl lui, fiindcă murise atît de tînăr și-l lăsase pe el să poarte acest blestem. Voia să se supere pe Kate, pentru că intrase în viața lui și-l făcuse să se teamă de moarte. Ar fi dat vina și pe un străin, dacă ar fi crezut că-l ajută la ceva.

Dar adevărul era că nu avea pe cine da vina. Nu putea să spună nici măcar că el însuși este vinovat. S-ar fi simțit mai bine dacă ar fi descoperit cine era vinovatul. Să poată spune „E vina ta!” Era o copilărie să simți nevoia să faci asta, și o știa.

– Sînt atît de fericită, murmură Kate cu capul încă la el în poală.

Iar Anthony voia să fie și el fericit. Voia foarte mult ca totul să fie simplu, ca fericirea să fie fericire și atîta tot. Voia să se bucure de victoria ei și să nu se mai gîndească la grijile lui. Voia să se piardă în acest moment, să uite de viitor. Să o țină în brațe și...

Cu o mișcare bruscă, nepremeditată, se ridică și o trase după el.

– Anthony? întrebă Kate clipind surprinsă.

Drept răspuns, el o sărută. Îi luă buzele într-o explozie de pasiune și de dorință care îi întunecau mintea. Voia numai să

simtă. Nu mai voia gânduri. Voia să nu mai poată gândi. Voia doar momentul ăsta. Și voia ca el să dureze la infinit.

O ridică pe soția lui în brațe și se îndreptă spre pat, așezînd-o pe saltea și alăturîndu-i-se imediat. Era uimitoare sub el. Moale și puternică, și consumată de același foc care ardea și în el. Poate că nu știa ce îl apucase, dar simțea și ea același lucru.

Kate se îmbrăcase deja pentru noapte, iar cămașa i se desfăcu repede la atingerea degetelor lui pricepute. Trebuia să o atingă, să se asigure că era acolo, sub el, și că el era acolo și că va face dragoste cu ea. Purta o cămașă de mătase albastră, care se lega la umeri și care îi îmbrățișa seducător formele. Era genul de veșmînt croit ca să îi aprindă pe bărbați, iar Anthony nu făcea excepție.

Pielea ei caldă, simțită prin mătase, avea ceva exasperant de erotic, iar mîinile lui o atingeau fără oprire, strîngînd, făcînd tot ce puteau ca să o apropie. Dacă ar fi putut să o tragă în interiorul lui, ar fi făcut-o, și ar fi ținut-o cu el pentru totdeauna.

– Anthony, rosti Kate sugrumat, în momentul scurt în care el nu o săruta. Te simți bine?

– Te vreau, spuse el răgușit, ridicîndu-i cămașa de noapte. Te vreau acum.

Îl privi uimită și bucuroasă, iar el se ridică în genunchi, deasupra ei, cu greutatea pe genunchi, ca să nu o strivească.

– Ești atît de frumoasă, șopti. Atît de incredibil de minunată.

Kate străluci la auzul cuvintelor lui, și îi atinse chipul, mîngîindu-i obrajii acoperiți de un început de barbă. El o apucă de o mîină și își ascunse fața în palma ei, sărutînd-o, în timp ce, cu mîna cealaltă, ea îi mîngîia umerii.

Degetele lui apucară breteaua subțire de pe umărul ei, legată într-o fundă largă. O desfăcu dintr-o mișcare și, după

ce materialul îi alunecă pe trup și îi descoperi sîinii, Anthony își pierdu orice urmă de răbdare și trase de cămașă pînă cînd o dezbracă de tot sub privirea lui.

Cu un geamăt răgușit el trase de bluza cu care era îmbrăcat și nasturii se rupseră cînd o scoase. În numai cîteva secunde și pantalonii erau pe jos. Apoi, cînd era gol, o acoperi din nou, desfăcîndu-i picioarele cu pulpa lui.

– Nu pot să aștept, spuse sugrumat. Nu pot să fac să fie bine și pentru tine.

Kate gemu și îl apucă de șolduri, conducîndu-l spre ea.

– E bine, spuse ea. Și nu vreau să aștepti.

Atunci cuvintele dispărură, iar Anthony strigă gutural și se cufundă în ea dintr-o singură mișcare puternică și lungă. Kate deschise larg ochii și gura îi formă un „O” surprins și șocat de atacul lui. Dar era pregătită. Mai mult decît pregătită. Ceva din urgența pe care el o simțea stîrnise o pasiune ascunsă adînc în ea, iar acum îl dorea cu o disperare care îi tăia răsufierea.

Nu erau delicați și nu era blîndețe între ei. Erau aprinși, transpirați și plini de pasiune, și se strîngeau în brațe ca și cum ar fi putut face ca momentul să continue la nesfîrșit numai pentru că își doreau asta. Ajunseră împreună la final, în același timp, cu trupurile arcuindu-se și strigîndu-și eliberarea în întuneric.

Cînd terminară, strîngîndu-se în brațe și încercînd să-și revină, Kate închise ochii, fericită, și se lăsă pradă unei amorțeli plăcute. Anthony nu reuși să facă la fel. O privi cum se relaxează, apoi cum adoarme. Îi privi pleoapele sub care, din cînd în cînd, ochii i se mișcau. Îi măsură respirația, numărîndu-i inspirațiile. Ascultă fiecare oftat și fiecare geamăt. Erau unele lucruri pe care un bărbat vrea să și le amintească mereu, iar acest moment era unul dintre ele.

Dar exact cînd el era sigur că ea a adormit cu totul, Kate scoase un sunet mic, se apropie și mai mult de el și deschise ochii.

– Nu ai adormit, murmură ea pe un ton cald.

El dădu din cap, întrebîndu-se dacă o strîngea prea tare. Nu voia să-i dea drumul. Niciodată.

– Ar trebui să dormi, spuse ea.

El dădu din nou din cap, dar nu părea a reuși să închidă ochii. Soția lui căscă.

– E plăcut.

Anthony o sărută pe frunte, scoțînd un sunet aprobator. Ea se întinse ca să-l sărute la rîndul ei, pe buze, apoi se așează înapoi pe pernă.

– Sper că o să fie mereu așa, murmură ea, căscînd din nou și adormind. Pentru întotdeauna.

Anthony îngheță. *Întotdeauna*. Nu avea de unde să știe ea ce însemna acel cuvînt pentru el. Cinci ani? Șase? Poate șapte sau opt. *Întotdeauna*. Era un cuvînt care nu avea nici un înțeles. Era ceva fără sens. Deodată simți că nu poate să respire. Cuvertura părea o cărămidă care-l acoperea, iar aerul parcă devenise mai dens. Trebuia să iasă de aici. Trebuia să plece. Trebuia să...

Sări din pat, apoi, împiedicîndu-se și înecîndu-se, își luă hainele aruncate pe podea și începu să le îmbrace repezit.

– Anthony?

Ridică privirea. Kate se ridicase în capul oaselor și căsca. Chiar și în penumbră îi putea distinge expresia confuză. Și rănită.

– Te simți bine? întrebă ea.

El dădu scurt din cap.

– De ce vrei să bagi piciorul în mîneca de la cămașă?

El privi în jos și înjură într-un fel de care nu se crezuse în stare în fața unei femei. Mai blestemînd o dată, strînse și mototoli bluza și o aruncă pe jos, oprindu-se doar o clipă înainte să-și pună pantalonii.

– Unde te duci? întrebă Kate agitată.

– Trebuie să ies, spuse el.

– Acum?

El nu răspunse, fiindcă nu știa ce.

– Anthony?

Kate coborî din pat și întinse mîinile spre el, dar înainte să-i atingă obrazul el tresări și se dădu în spate pînă cînd lovi unul dintre picioarele patului. Văzu durerea de pe chipul ei, cauzată de respingerea lui, dar știa că, dacă l-ar fi atins tandru, el ar fi fost pierdut.

– La naiba cu toate! Unde-mi sînt cămășile?

– În garderobă, spuse ea speriată. Acolo unde sînt întotdeauna.

El ieși ca să caute o cămașă, incapabil să-i mai asculte vocea. Orice ar fi spus, el nu auzea decît *mereu și întotdeauna*. Și asta îl ucidea.

Cînd ieși din garderobă, cu haina și cu pantofii puși la locul lor, Kate era în picioare, mergînd de colo colo prin cameră și trăgînd neliniștită de cordonul halatului de casă.

– Trebuie să plec, spuse el pe un ton lipsit de emoție.

Ea nu spuse nimic, iar el asta și credea că vrea, dar nu reuși să se miște și așteptă ca ea să spună ceva.

– Cînd te întorci? întrebă ea într-un final.

– Mîine.

– E bine.

El dădu din cap.

– Nu pot să mai stau aici, izbucni el. Trebuie să plec.

Ea înghiți în sec.

– Da, spuse cu o voce dureros de mică. Ai mai spus asta.

Apoi, fără să se uite în urmă și fără să spună unde se duce, el ieși. Kate merse încet spre pat și se uită la el. Cumva, i se părea că nu poate să se urce în pat, să se acopere cu cuvertura și să se ghemuiască acolo. Se gîndea că ar trebui să plîngă, dar nu îi curgea nici o lacrimă. Pînă la urmă merse la fereastră, dădu draperiile la o parte și se uită în gol, surprinzîndu-se fiindcă se ruga să vină furtuna.

Anthony nu mai era și, deși știa că se va întoarce cu trupul, nu era sigură că spiritul lui îi va mai fi alături. Și își dădu seama că are nevoie de ceva. De furtună, ca să-și arate sieși că e puternică, sigură, pentru ea însăși.

Nu voia să fie doar ea, dar s-ar putea să nu aibă de ales. Anthony părea hotărît să păstreze distanța. Erau în el niște demoni pe care, se temea Kate, el nu îi va înfrunta niciodată în prezența ei. Dar dacă destinul îi era să fie singură, chiar și cu soțul ei alături, atunci, pentru Dumnezeu, avea să fie singură, dar puternică. Slăbiciunile, se gîndi sprijinindu-și fruntea de geamul rece și neted al ferestrei, nu ajutaseră pe nimeni cu nimic.

Anthony nu își amintea cum se poticnise prin casă, dar, cumva, ajunsese pe treptele din față, alunecoase din cauza ceții. Traversă strada, neștiind unde se duce, ci doar că trebuia să se îndepărteze. Dar cînd ajunsese pe celălalt trotuar, un diavol din interior îl făcu să ridice privirea spre fereastra dormitorului.

Nu ar fi trebuit să o văd, se gîndi fără noimă. Ar fi trebuit să fie în pat, sau draperiile să fie trase, sau el ar fi trebuit să fie deja la jumătatea drumului spre club. Dar o văzuse și durerea surdă din capul pieptului deveni mai ascuțită și mai

puternică. Avea impresia că inima îi e tăiată în două, și avu senzația neliniștitoare că el însuși ține cuțitul.

O privi un minut, sau poate o oră. Nu credea că îl văzuse. Nimic din poziția ei nu dădea de înțeles că știa că el era acolo. Era prea departe ca să-i distingă chipul, dar i se păru că are ochii închiși.

Probabil că speră să nu înceapă furtuna, se gândi ridicînd privirea spre cerul înnorat. Nu prea avea noroc. Ceața și aburul se transformau deja în stropi pe pielea lui și părea să nu mai dureze mult pînă să înceapă să plouă.

Știa că ar fi trebuit să plece, dar o legătură invizibilă îl ținea pe loc. Chiar și după ce ea plecă de la fereastră, el rămase acolo, uitîndu-se la casă. Era aproape imposibil să se opună dorinței de-a intra înapoi. Voia să fugă în casă și să cadă în genunchi în fața ei ca să-și ceară iertare. Voia să o ia în brațe și să facă dragoste cu ea pînă în zori. Dar știa că nu poate face asta. Sau poate știa că nu ar trebui să facă asta. Nu mai era sigur.

După ce stătuse înghețat pe loc aproape o oră, după ce începuse să plouă și după ce bătuse vîntul rece pe stradă, Anthony plecă. Fără să simtă frigul și ploaia care începuse să cadă cu o forță surprinzătoare. Plecă fără să simtă nimic.

Capitolul XXI

S-au auzit șoapte care spun că lordul și lady Bridgerton au fost forțați să se căsătorească, dar, chiar dacă e adevărat, autoarea nu crede că legătura lor se bazează pe altceva decît pe dragoste.

Jurnalul de societate al lui lady Whistledown, 15 iunie 1814

Era ciudat, se gîndi Kate în timp ce se uita la micul dejun de pe masa din sufragerie, cum poți să fii înfometat și să nu ai deloc apetit, în același timp. Stomacul îi dădea semne și scotea zgomote, cerînd imediat mîncare, și cu toate astea totul, de la ouă și chifle pînă la jumări arăta oribil.

Oftînd dezamăgită, întinse mîna spre un triunghi de pîine prăjită și se așeză pe scaun, cu o ceașcă de ceai. Anthony nu se întorsese acasă în seara trecută. Kate luă o gură de pîine și se forță să înghită. Spera să vină măcar la micul dejun, și amînase masa cît de mult se putea. Era deja unsprezece dimineața, iar ea mîncă, de obicei, la ora nouă. Dar soțul ei nu venise încă.

– Lady Bridgerton?

Kate ridică privirea și clipi. Un servitor stătea înaintea ei, cu un plic mic, de culoarea untului.

– A sosit pentru dumneavoastră acum cîteva clipe, spuse el.

Kate îi mulțumi și întinse mîna ca să ia plicul, care fusese închis cu un strop de ceară trandafirie. Apropiindu-l de ochi, ea citi inițialele EOB. Una dintre rudele lui Anthony? Ar fi putut fi de la Eloise, fiindcă pe ei îi chema în ordine alfabetică.

Deschise cu grijă sigiliul și scoase o singură foaie de hîrtie, atent împăturită în două.

Kate,

Anthony e aici și pare distrus. Sigur, nu e treaba mea, dar m-am gîndit că ai vrea să știi.

Eloise

Kate se uită cîteva secunde la bilet, apoi împinse scaunul și se ridică. Era momentul să facă o vizită la reședința Bridgerton.

Spre surpriza ei, atunci cînd bătu la ușă aceasta aproape că fu smulsă din țîțîni de Eloise, și nu deschisă de majordom, așa cum se aștepta ea.

– Ai fost rapidă!

Kate se uită pe coridor, aproape așteptîndu-se ca alți frați de-ai soțului ei să apară de nicăieri.

– Mă așteptai?

Eloise dădu din cap.

– Și să știi că nu e nevoie să bați la ușă. Casa Bridgerton e a lui Anthony, pînă la urmă. Și tu ești soția lui.

Kate zîmbi palid. Nu se prea simțea așa în dimineața asta.

– Sper că nu crezi că sînt o intrigantă fără scăpare, continuă Eloise luînd-o de braț și conducînd-o pe coridor, dar Anthony chiar nu arată bine și am simțit eu că tu nu știi că e aici.

– De ce ai crezut asta? nu se putu abține Kate.

– Ei bine, nu s-a obosit să ne spună nici nouă că e aici.

Kate o privi cu suspiciune pe cumnata ei.

– Adică?

Eloise avu delicatețea să se înroșească puțin.

– Adică eu știu că e aici numai fiindcă l-am spionat. Nu cred că știe nici mama că e aici.

Kate simți cum clipește des.

– L-ai spionat?

– Sigur că nu. Dar m-am trezit devreme astăzi și am auzit pe cineva intrînd, așa că am investigat situația și am văzut lumină pe sub ușa biroului lui.

– Atunci de unde știi că nu arată bine?

Eloise ridică din umeri.

– M-am gîndit că pînă la urmă trebuie să iasă ca să mănînce sau să meargă la toaletă, așa că am așteptat cam vreo oră pe scară...

– Vreo oră? repetă Kate.

– De fapt au fost trei, recunoscui Eloise. Nu pare mult atunci cînd te interesează ce faci. În plus, aveam o carte la mine și nici n-am observat cînd a trecut timpul.

Kate dădu din cap, admirativ.

– La cît a venit aseară?

– Pe la patru.

– De ce erai trează atît de tîrziu?

Eloise ridică din nou din umeri.

– Nu puteam să dorm. Mi se întîmplă des. Coborîsem să iau o carte din bibliotecă. Pînă la urmă, pe la șapte sau puțin înainte, deci n-au fost chiar trei ore...

Kate începea să se simtă amețită.

– A ieșit în sfîrșit. Nu s-a îndreptat spre sufragerie, așa că nu pot decît să presupun că altul a fost motivul. După vreun minut sau două, a reapărut și s-a îndreptat din nou spre birou.

Unde, spuse Eloise cu emfază, este de atunci încoace.

Kate se uită lung la ea.

– Te-ai gândit vreodată să îți oferi serviciile departamentului de război?

Eloise zîmbi larg, ceea ce o făcu să semene atît de mult cu Anthony încît lui Kate aproape că-i venea să plîngă.

– Să fiu spion? întrebă ea.

Kate dădu din cap.

– Aș fi genială, nu-i așa?

– Superbă.

Eloise o îmbrățișă din senin.

– Mă bucur atît de mult că te-ai măritat cu fratele meu.

Acum du-te și vezi ce are.

Kate dădu din cap, îndreptă umerii și păși spre biroul soțului ei. Apoi se întoarse și spuse:

– Să nu asculți la ușă.

– Nici nu aș visa așa ceva, răspunse cumnata ei.

– Vorbesc serios, Eloise!

Fata oftă.

– Oricum trebuie să mă duc la culcare. Mi-ar prinde bine puțină odihnă după ce n-am închis un ochi toată noaptea.

Kate așteptă pînă cînd sora soțului ei dispăru în sus, pe scară, apoi se îndreptă spre biroul lui Anthony. Atinse clanța și șopti:

– Să nu fii încuiată.

Apoi apăsă. Spre marea ei ușurare, ușa se deschise.

– Anthony? rosti ea.

Avea vocea moale și ezitantă, iar asta nu-i plăcea. Nu era obișnuită să ezite. Nu primi nici un răspuns, așa că intră și mai departe în cameră. Draperiile erau trase, iar catifeaua groasă nu lăsa prea multă lumină înăuntru. Kate privi împrejur pînă

cînd îl văzu pe soțul ei, cu capul pe birou, dormind dus. Merse încet spre fereastră și trase puțin draperiile. Nu voia să-l orbească pe Anthony cînd se va trezi, dar în același timp știa că nu poate să discute ceva atît de important, pe întuneric. Apoi merse înapoi la birou și-l prinse de umăr, scuturînd ușor.

– Anthony? șopti ea. Anthony?

El sforăi și atît. Încruntîndu-se nerăbdătoare, Kate îl scutură mai tare.

– Anthony? spuse încet.

Cu un strigăt incoerent, el se trezi brusc, ridicînd capul de pe birou. Kate îl privi clipind și redevenind coerent, apoi concentrîndu-se la ea.

– Kate, spuse răgușit, de la somn și de la altceva, probabil alcool. Ce faci aici?

– Ce faci tu aici? răspuse ea. Ultima dată cînd m-am interesat, noi doi locuiam la aproape o milă distanță.

– Nu am vrut să te deranjez, mormăi el.

Kate nu-l crezu, dar decise că nu era nevoie să se certe cu el. În loc de asta, alese să-l întrebe direct:

– De ce ai plecat azi-noapte?

El tăcu multă vreme, oftă din greu și, într-un final, spuse:

– E complicat.

Kate se strădui să nu-și încrucișeze brațele.

– Sînt o femeie inteligentă, spuse ea pe un ton intenționat egal. În general reușesc să înțeleg concepte destul de complexe.

Anthony nu păru prea încîntat de sarcasmul ei.

– Nu vreau să discutăm acum.

– Dar cînd?

– Du-te acasă, Kate, spuse el încet.

– Vii și tu cu mine?

Anthony gemu și își trecu mîna prin păr. Iisuse, nu voia să-l lase deloc în pace. Îl durea capul, avea gura uscată și nu voia decît să se spele pe față și pe dinți, iar soția lui îl tot interoga...

– Anthony? insistă ea.

Era destul. Se ridică brusc, trînti scaunul care se lovi cu zgomot de podea.

– O să termini cu întrebările în clipa asta, se răsti el.

Ea făcu o grimasă de furie, dar privirea ei... Anthony înghiți în sec din cauza senzației de vină care îl copleșise. Privirea ei era plină de durere, așa că angoasa lui se înzeci. Nu era pregătit. Nu încă. Nu știa ce să facă pentru ea și nu știa ce să facă pentru sine. Toată viața lui, sau cel puțin de cînd murise tatăl lui, știuse că unele lucruri sînt adevărate, că trebuiau să fie adevărate. Iar acum Kate îi răsucise lumea cu susul în jos. Nu își dorise să o iubească. Nu voia să iubească nici o femeie. Era un lucru, singurul, care îl făcea să se teamă de moarte. Și Kate? Îi promisese să o iubească și să o protejeze. Cum să facă asta, dacă știa că o va părăsi? Nu îi putea vorbi despre convingerile lui neobișnuite. Nu doar că ea ar fi crezut că e nebun, dar nu ar fi făcut decît să o supună aceleiași dureri și aceleiași frici care îl distrugeau și pe el. Mai bine să o lase să fie fericită așa, în necunoștință de cauză. Sau ar fi fost mai bine dacă nu l-ar fi iubit deloc? Anthony nu știa. Și avea nevoie de mai mult timp. Nu se putea gîndi așa, cu ea în fața lui, cu privirea îndurerată. Și...

– Pleacă, se înecă el. Pleacă.

– Nu, spuse ea încet, cu o hotărîre care îl făcea să o iubească și mai mult. Nu, pînă nu-mi spui ce te supără.

El se apropie și o apucă de braț.

– Nu pot să fiu cu tine acum, spuse răgușit, fără să o privească în ochi. Mîine. Ne vedem mîine. Sau poimîine.

– Anthony...

– Am nevoie de timp, ca să mă gîndesc.

– La ce? strigă ea.

– Nu face lucrurile mai grele decît...

– Cum ar putea să fie mai grele? întrebă ea. Nici nu știu despre ce vorbești.

– Am nevoie de cîteva zile, spuse el ca un ecou. Numai cîteva zile, ca să mă gîndesc.

Ca să-și dea seama ce are de făcut, cum are să o părăsească pe marea sa iubire. Dar ea se întoarce cu fața la el, îi puse mîna pe obraz cu o tandrețe care îi rănea inima.

– Anthony, șopti ea. Te rog...

El nu putea spune nimic, nu putea scoate nici un sunet. Ea îl apucă pe după gît și îl trase mai aproape... Iar el nu se putu abține. O voia atît de mult, voia să o simtă lipită de el, să-i guste pielea, să-i simtă parfumul, să o atingă, să îi audă respirația la ureche. Buzele ei le atinseră pe ale lui, moi, căutîndu-l, și limba ei îi gîdilă colțul gurii. Ar fi fost atît de ușor să se piardă în ea, să o culce pe covor și...

– Nu!

Cuvîntul îi ieși din gură și, pentru Dumnezeu, nu știuse că îl va rosti.

– Nu, spuse din nou, dînd-o la o parte. Nu acum.

– Dar...

Nu o merita. Nu în acel moment. Nu încă. Nu, pînă nu înțelegea cum să trăiască atît cît mai avea de trăit. Și dacă asta însemna că trebuie să-și nege unicul lucru care l-ar fi putut salva, atunci așa avea să fie.

– Pleacă, ordonă el pe un ton mai dur decît intenționase. Pleacă. Ne vedem mai tîrziu.

De această dată Kate plecă. Fără să se uite înapoi. Iar Anthony, care abia aflate cum este să iubești, află și ce înseamnă să mori pe dinăuntru.

În dimineața următoare, Anthony era beat. După-amiază era deja mahmur. Îl durea capul, îi țiuiau urechile, iar frații lui, care-l descoperiseră cu surprindere în această stare, la club, vorbeau mult prea tare. Anthony își astupă urechile cu mîinile și gemu. Toată lumea vorbea prea tare.

– Te-a dat Kate afară din casă? întrebă Colin luînd o alună dintr-o farfurie de pe masă și desfăcîndu-i coaja cu un sunet mult prea puternic. Anthony ridică privirea destul cît să se uite urît la el. Benedict se uită la fratele lui ridicînd din sprîncene și zîmbind.

– E clar că l-a dat afară, îi spuse lui Colin. Dă-mi și mie o alună, te rog.

Colin îi aruncă una, peste masă.

– Vrei și biscuiți?

Benedict clătină din cap și zîmbi, ridicînd o carte mare, legată cu piele.

– E mai satisfăcător să le spargi așa.

– Nu face asta, se răsti Anthony repezindu-se să apuce cartea. Nici să nu te gîndești!

– Ai urechile sensibile în după-amiaza asta?

Dacă Anthony ar fi avut un pistol, i-ar fi împușcat pe amîndoi, chiar dacă zgomotul ar fi fost infernal.

– Pot să-ți dau un sfat? întrebă Colin ronțăindu-și aluna.

– Ai putea să te abții, spuse Anthony.

Colin mesteca tare, cu gura deschisă, lucru complet interzis cînd erau mici. Anthony nu putea decît să înțeleagă că fratele lui dădea dovadă de astfel de comportament numai ca să facă și mai multă gălăgie.

– Închide naibii gura, mormăi el.

Colin înghiți, pocni din buze și luă o gură de ceai.

– Orice ai fi făcut, cere-ți scuze. Te cunosc, și încep să o cunosc și pe Kate, și știind ce știu...

– Despre ce naiba vorbește? mormăi Anthony.

– Cred, spuse Benedict sprijinindu-se de spătarul scaunului său, că îți spune că ești un măgar.

– Exact! exclamă Colin.

Anthony clătină din cap cu o mișcare obosită.

– E mai complicat decît credeți.

– Întotdeauna este așa, spuse Benedict atît de fals că aproape că părea sincer.

– Cînd voi doi, idiotilor, o să găsiți niște femei destul de credule încît să vă ia de soți, se răsti Anthony, atunci puteți să-mi dați mie sfaturi. Pînă atunci, tăceți din gură.

Colin îl privi pe Benedict.

– Crezi că e furios?

Benedict ridică o sprînceană.

– Ori furios, ori beat.

Colin clătină din cap.

– Nu e beat. Nu mai e, cel puțin. Clar e mahmur.

– Ceea ce ar explica, spuse Benedict dînd din cap filozofic, de ce e atît de furios.

Anthony își puse mîna pe față și apăsă pe tîmple cu degetul mare și cu mijlociul.

– Dumnezeule mare, mormăi el. Ce trebuie să fac ca să mă lăsați în pace?

– Du-te acasă, Anthony, spuse Benedict pe un ton surprinzător de blînd.

Anthony închise ochii și oftă din greu. Nu-și dorea nimic mai mult, dar nu știa ce să îi spună lui Kate și, mai important, nu știa ce ar simți odată ajuns acasă.

– Da, spuse și Colin. Mergi acasă și spune-i că o iubești. Ce poate fi mai simplu?

Dintr-o dată, și lui i se păru simplu. Trebuia să-i spună lui Kate că o iubește. Acum. Chiar azi. Trebuia să se asigure că ea știe, și jură să-și petreacă fiecare minut din viața asta mizerabilă încercînd să i-o arate.

Era prea tîrziu să mai schimbe ce simțea. Încercase să nu se îndrăgostească, dar nu reușise. Fiindcă nu prea avea cum să nu o mai iubească, putea măcar să profite de situație. Va fi bîntuit de spectrul propriei morți indiferent dacă ea știa sau nu că el o iubește. Nu ar fi fost mai fericit în acești ultimi ani dacă i-ar fi petrecut iubind-o sincer și deschis?

Era destul de sigur că și ea se îndrăgostise de el. Se va bucura să afle că și el simte același lucru pentru ea. Și cînd un bărbat iubea o femeie cu adevărat, din adîncul sufletului și pînă în vîrfurile degetelor, nu era dator să i-o spună de la Dumnezeu să încerce să o facă fericită?

Nu voia să-i spună despre premonițiile sale, totuși. Ce rost ar avea? Poate că el trebuia să sufere la gîndul că aveau foarte puțin timp împreună, dar ea nu era obligată să afle. Mai bine să simtă o durere ascuțită și neașteptată atunci cînd el va muri, decît să sufere și înainte.

El avea să moară. Toată lumea murea, își reaminti. El va trebui doar să moară mai repede. Dar voia să se bucure cît de mult putea de acești ultimi ani. Poate că ar fi fost mai simplu

dacă nu s-ar fi îndrăgostit, dar acum, că se întâmplase, nu voia să se ascundă.

Era simplu. Lumea lui era ea. Dacă ar fi negat asta, era ca și cum ar fi încercat să nu mai respire.

– Trebuie să plec, izbucni, ridicându-se atât de brusc încît se lovi de marginea mesei și împrăstie alunele.

– Așa mă gîndeam și eu că o să faci, murmură Colin.

Benedict spuse numai „Du-te”. Frații lui, înțelese Anthony, erau ceva mai inteligenți decît păreau.

– Vorbim cam într-o săptămîină? întrebă Colin.

Anthony zîmbi. El și frații lui se întîlniseră la club în fiecare zi în ultimele săptămîni. Întrebarea lui Colin, atât de nevinovată, nu putea însemna decît un lucru. Era evident că se îndrăgostise de soția lui și că plănuia să petreacă următoarea săptămîina dovedindu-i asta. Familia pe care o avea acum devenea la fel de importantă ca aceea în care se născuse.

– În două săptămîni, răspunse el îmbrăcîndu-și haina. Poate chiar trei.

Frații lui zîmbiră larg.

Dar cînd Anthony ajunsese acasă, cu răsuflarea tăiată după ce urcase treptele din față cîte trei o dată, descoperi că soția lui nu era acolo.

– Unde s-a dus? îl întrebă pe majordom.

Nu se gîndise nici o clipă că ea ar putea să nu fie acasă.

– E în parc, la plimbare, răspunse majordomul. Cu sora ei și cu domnul Bagwell.

– Peșitorul Edwinei, mormăi Anthony pentru sine.

Fir-ar să fie. Presupunea că ar fi trebuit să se bucure pentru cumnata sa, dar momentul era foarte prost ales. Abia luase o decizie importantă în legătură cu soția sa. Ar fi fost frumos ca ea să fie acasă.

– A luat și creatura cu ea, spuse majordomul înfiorându-se.

Nu îi plăcuse niciodată corgiul.

– L-a luat și pe Newton? Îmi imaginez că o să se întoarcă într-o oră, două.

Anthony bătu cu vârful cizmei în podeaua de marmură. Nu voia să aștepte atât. La naiba, nu voia să aștepte nici măcar un minut.

– Mă duc să-i caut, spuse el nerăbdător. Nu poate fi atât de greu.

Majordomul dădu din cap și îi făcu semn spre trăsura mică în care Anthony venise acasă.

– Aveți nevoie de o altă trăsură?

Anthony clătină o dată din cap.

– Mă duc cu calul. O să ajung mai repede.

– Foarte bine, spuse majordomul făcînd o mică plecăciune. Chem pe cineva să vă aducă un cal.

Anthony îl privi cîteva secunde cum merge încet spre aripa din spate, apoi deveni nerăbdător.

– Lasă că mă ocup eu, se răsti, repezindu-se afară.

Era bine dispus cînd ajunse în Hyde Park. Abia aștepta să o găsească pe soția lui, să o ia în brațe și să-i vadă chipul atunci cînd îi va spune că o iubește. Se ruga ca ea să îi spună la fel. Avea încredere că așa va fi. Văzuse asta în ochii ei de mai multe ori. Poate că doar aștepta ca el să o spună primul. Nu putea să o învinovățească dacă era așa, fiindcă el făcuse mare caz înainte de nuntă ca să se asigure că ea știe că între ei nu este iubire. Ce idiot fusese!

Odată intrat în parc, decise să se îndrepte spre Rotten Row. Aleea aglomerată părea cea mai probabilă destinație a celor trei. Kate nu avea de ce să dorească să meargă pe cărări mai ferite.

Își îmboldi calul să meargă la galop, atît de repede pe cît se putea prin parc, încercînd să ignore salaturile și semnele pe care i le făceau cunoscuții care se plimbau.

Apoi, exact cînd credea că trecuse de ei, auzi o voce de femeie în vîrstă care îl striga pe nume cu un ton insistent.

– Bridgerton! Bridgerton, mă auzi? Oprește-te! Vorbesc cu tine.

El gemu și se întoarse. Lady Danbury, dragonul aristocrației. Nu o putea ignora. Nici nu știa cîți ani are. Șaizeci? Șaptezeci? Oricît ar fi avut, era o forță a naturii și *nimeni* nu o putea ignora.

– Lady Danbury, spuse el încercînd să nu aibă un ton resemnat. Cît mă bucur să vă văd.

– Doamne, băiete, parcă ai fi luat o pastilă amară. Fii mai vesel!

Anthony zîmbi pierdut.

– Unde e soția ta?

– Pe ea o caut, răspunse el. O căutam.

Lady Danbury era prea inteligentă ca să nu-și dea seama ce voia el să spună, așa că Anthony nu putu decît să-și imagineze că ea ignoră înțelesul vorbelor lui atunci cînd spuse:

– Îmi place soția ta.

– Și mie îmi place.

– Nu am înțeles niciodată de ce erai atît de hotărît să o curtezi pe sora ei. E simpatică, dar clar nu era pentru tine.

Dădu ochii peste cap și pufni indignată.

– Lumea ar fi un loc mai fericit dacă oamenii m-ar asculta pe mine înainte să se căsătorească, adăugă ea. Aș putea să fac perechile dintr-un sezon în numai o săptămînă.

– Sînt sigur că așa este.

Ea îl privi cu suspiciune.

– Mă iei de sus?

– Nu aș visa una ca asta, spuse Anthony cu foarte mare sinceritate.

– Bine. Întotdeauna mi s-a părut că ai bun-simț. Eu, mai rosti ea, apoi rămase cu gura căscată. Ce naiba e aia?

Anthony se uită în direcția privirii ei îngrozite și văzu o trăsură deschisă a cărui vizitiu pierduse controlul și care dădea colțul pe două roți. Era prea departe ca să-și dea seama cine era în ea, dar apoi auzi un țipăt și lătratul speriat al unui câțel. Sîngele îi îngheță în vene. În trăsură aceea era soția lui.

Fără să-i mai spună nici un cuvînt lui lady Danbury, el își îndemnă calul și galopă înainte. Nu era sigur ce va face odată ajuns lîngă trăsură. Poate că va apuca hățurile din mîinile vizitiului. Poate că va trage pe cineva din trăsură. Știa, oricum, că nu poate să privească accidentul fără să facă nimic. Și cu toate astea, exact așa se întîmplă.

Anthony era la jumătatea drumului spre trăsură înclinată cînd aceasta ieși de pe alee și se lovi de o piatră mare, care o răsturnă pe-o parte.

Iar el nu putea decît să privească îngrozit cum soția sa moare chiar sub ochii lui.

Capitolul XXII

Contrar a ceea ce crede lumea, autoarea știe că e privită ca fiind puțin cam cinică. Dar, dragă cititorule, acest lucru nu ar putea fi mai departe de adevăr. Autoarei nu-i place nimic mai mult decît un final fericit. Iar dacă asta înseamnă că e o proastă romantică, atunci așa să fie.

Jurnalul de societate al lui lady Whistledown, 15 iunie 1814

Cînd Anthony ajunse la locul accidentului, Edwina reușise să iasă de dedesubt și trăgea de o bucată de lemn, încercînd să facă loc pe partea cealaltă a trăsुरii. Avea mîneca ruptă și fusta murdară și zdrențuită, dar părea să nici nu observe în timp ce trăgea înnebunită de ușă. Newton sărea și se agita la picioarele ei, lătrînd ascuțit.

– Ce s-a întîmplat? întrebă Anthony scurt și panicat, sărind de pe cal.

– Nu știu, spuse Edwina cu răsufierea tăiată, ștergîndu-și lacrimile. Domnul Bagwell nu prea are experiență cu trăsurile, cred, iar cînd a scăpat Newton... Nu știu. A fost foarte neașteptat.

– Unde e Bagwell?

Ea făcu semn spre cealaltă parte a trăsुरii.

– A căzut și s-a lovit la cap, dar o să fie bine. Însă Kate...

– Ce e cu ea?

Anthony căzu în genunchi și încercă să se uite printre lemnele rupte. Trăsura era răsturnată, și avea partea dreaptă făcută țandări.

– Unde e?

Edwina înghiți în sec, apoi rosti cu o voce abia șoptită:

– Cred că e sub trăsură.

În acel moment Anthony simți gustul morții. Era amar, pe gât, metalic și dur. Îi scrijelea pielea ca un cuțit, înecîndu-l și strîngînd, trăgîndu-i aerul din plămîni. Trase cu disperare de trăsură, încercînd să facă loc. Nu era pe cît de grav părăuse atunci cînd se răsturnase, dar asta nu îi calma prea mult agitația.

– Kate! răcni el încercînd să pară calm. Kate, mă auzi?

Singurul lucru pe care îl auzi fu agitația cailor. Fir-ar să fie. Trebuia să-i scoată din hamuri înainte să se sperie și să înceapă să fugă, trăgînd după ei resturile trăsorii.

– Edwina? strigă el tare, peste umăr.

Ea se grăbi să vină lîngă el.

– Da?

– Știi cum să scoți hamurile cailor?

Ea dădu din cap.

– Nu sînt foarte rapidă, dar știu cum.

Anthony îi făcu semn cu capul spre curioșii care se strînseseră în jurul lor.

– Vezi dacă găsești pe cineva care să te ajute.

Ea dădu din cap din nou și se grăbi să facă ce îi spusese.

– Kate? strigă Anthony din nou.

Nu vedea pe nimeni, pentru că o banchetă desprinsă era în calea privirii sale.

– Mă auzi?

Nici un răspuns.

– Încearcă pe partea cealaltă, spuse Edwina speriată. Nu e la fel de ruptă ușa.

Anthony sări în picioare și fugi prin spatele trăsurii, spre partea cealaltă. Ușa se desprinsese deja din balamale și în locul ei era o gaură destul de mare cât să-i încapă pieptul și capul.

– Kate? strigă el încercînd să nu audă tonul panicat pe care vorbise.

Fiecare inspirație i se părea prea zgomotoasă, cu ecou în spațiul mic, amintindu-i că nu o auzea și pe ea respirînd.

Apoi, după ce dădu la o parte, cu grijă, perna banchetei, o văzu. Era îngrozitor de nemișcată, dar nu părea a avea capul într-o poziție nenaturală și nu se vedea nici un pic de sînge. Trebuia să fie un semn bun. Nu știa el multă medicină, dar se legă de ideea asta ca de un miracol.

– Nu poți să mori, Kate, spuse el în timp ce degetele speriate trăgeau de resturile trăsurii,perate să lărgească spațiul și să o poată trage afară. Mă auzi? Nu poți să mori.

Se tăie într-o așchie mare de lemn, dar nici nu văzu sîngele care îi curgea pe mîneacă și trase de o altă scîndură.

– Ai face bine să respiri, o avertiză el, cu vocea tremurînd, periculos de aproape de plîns. Nu trebuia să fii tu. Nu așa era vorba. Nu era momentul să mori. Înțelegi?

Mai rupse o bucată de lemn și o apucă de mîină. Îi găsi pulsul cu degetele și i se păru că e stabil, dar nu putea să-și dea seama dacă sîngerează, dacă are spatele rupt, dacă se lovise la cap sau dacă...

Îl cuprinse un fior. Erau multe feluri în care cineva putea să moară. Dacă o albină putea ucide un bărbat în floarea

vîrstei, cu siguranță că un accident de trăsură putea să omoare o femeie micuță.

Anthony apucă ultima scîndură care îi stătea în cale și se opinti, dar nu reuși să o rupă.

– Nu-mi face asta, mormăi. Nu acum. Nu e timpul ei. Mă auzi? Nu e momentul să moară!

Simți ceva umed pe obraji și-și dădu seama că sînt lacrimi.

– Eu trebuia să mor, spuse el înecîndu-se. Eu trebuia să fiu.

Apoi, cînd se pregătea să mai tragă o dată, disperat, de bucata de lemn, degetele lui Kate se strînseseră în jurul încheieturii lui. O privi și îi văzu ochii deschizîndu-se și clipind nedumeriți.

– Ce naiba, întrebă ea, lucidă și trează, ce tot spui?

Ușurarea îi umplu inima atît de repede că aproape că-l duru.

– Te simți bine? întrebă el tremurînd.

Ea făcu o grimasă și spuse:

– O să mă simt.

Anthony se opri puțin de tot, gîndindu-se la ce auzise.

– Dar acum te simți bine?

Ea tuși puțin, iar lui i se păru că o simte tresărind de durere.

– Am pățit ceva la picior, recunosc eu, dar nu cred că sîngerez.

– Ești amețită? Simți că o să leșini? Ești slăbită?

Ea clătină din cap.

– Mă doare, doar. Ce faci aici?

El zîmbi printre lacrimi.

– Te căutam.

– Da? șopti ea.

El dădu din cap.

– Am venit să... Ca să-ți spun. Adică, mi-am dat seama că...

Înghiți în sec. Nu visase că îi va spune aceste cuvinte vreunei femei, și le simțea atât de importante că abia dacă le putea rosti.

– Te iubesc, Kate, spuse el întretăiat. Mi-a luat o vreme să înțeleg asta, dar te iubesc, și trebuia să îți spun. Astăzi.

Ea zîmbi chinuit și făcu un semn spre trupul ei, cu bărbia.

– Ai ales un moment cum nu se poate mai potrivit.

Uimitor, el zîmbi la rîndul său.

– Aproape că te bucuri că am așteptat, nu? Dacă ți-aș fi spus săptămîna trecută, nu aș fi venit după tine în parc.

Ea scoase limba, lucru care, avînd în vedere situația, îl făcu să o iubească și mai mult.

– Ajută-mă să ies de aici, spuse ea.

– Și atunci o să-mi spui că și tu mă iubești? o tachină el.

Ea zîmbi cu căldură și dădu din cap.

Era, desigur, și asta o declarație, și deși se tîra printre scîndurile rupte ale unei trăsurii răsturnate, deși Kate era prinsă sub acea trăsură, pe Anthony îl cuprinse deodată un sentiment de mulțumire și de împăcare. Și atunci își dădu seama că nu mai simțise asta de aproape doisprezece ani, de cînd, într-o după-amiază, intrase în dormitorul părinților lui și își văzuse tatăl pe pat, rece și nemișcat.

– O să te trag afară, spuse, apucînd-o de sub umeri. O să te doară piciorul, mă tem, dar nu am cum să fac altfel.

– Deja mă doare piciorul, spuse ea zîmbind curajoasă. Vreau să ies de aici.

Anthony dădu o dată din cap, serios, apoi începu să o tragă afară.

– Cum e? întrebă, tresărind de fiecare dată cînd ea se strîmba de durere.

– E bine, spuse ea cu răsufierea tăiată, deși el își dădea seama că se preface.

– O să fie nevoie să te răsucesc, îi spuse uitîndu-se la o bucată de lemn care ieșea de undeva de deasupra.

O să fie greu să o tragă pe lîngă. Nu îi păsa dacă îi rupea hainele. Îi va cumpăra o sută de rochii noi, dacă promitea să nu se mai urce niciodată într-o trăsură condusă de altul. Dar nu suporta gîndul că i-ar putea zgîria vreo bucățică de piele. Trecuse prin destule. Nu avea nevoie de mai mult.

– O să te trag cu capul înainte. Crezi că poți să te strecoři? Destul cît să te apuc de sub brațe?

Ea dădu din cap, strîngînd din dinți și răsucindu-se încet, ridicîndu-se cu mîinile și răsucindu-se spre dreapta.

– Așa, spuse Anthony încurajator. Acum o să...

– Fă-o odată, se răsti ea. Nu e nevoie să-mi explici.

– Foarte bine, răspunse el trăgîndu-se înapoi pînă cînd atinse iarba cu genunchii.

Numără în minte pînă la trei, strînse din dinți și începu să o tragă afară. Se opri aproape imediat, fiindcă ea țipă din toate puterile. Dacă nu ar fi fost convins că va muri în următorii nouă ani, el ar fi putut jura că se speriasse atît de tare că-i luase zece ani din viață cu țipătul ei.

– Ești întregă? întrebă repede.

– Sînt bine, insistă ea.

Dar respira din greu, printre buzele țuguiate, și era încordată de durere.

– Ce s-a întîmplat? se auzi vocea Edwinei, care terminase de eliberat caii și venise, speriată, lîngă ei. Am auzit-o țipînd.

– Edwina? Întrebă Kate răsucindu-se și încercînd să vadă afară. Ești bine?

Îl trase de mîneacă pe soțul ei.

– Cum se simte Edwina? E rănită? Are nevoie de medic?

– Edwina nu are nimic, răspunse el. Tu ai nevoie de medic.

– Și domnul Bagwell?

– Cum se simte Bagwell? o întrebă Anthony pe Edwina pe un ton sec, atent la ceea ce făcea.

– S-a lovit la cap, dar e întreg.

– Nu am nimic. Pot să te ajut? se auzi o voce masculină plină de îngrijorare.

Anthony simțea că accidentul fusese și vina lui Newton, nu doar a lui Bagwell, dar tînărul ținuse hățurile, iar el nu era dispus să fie politicos cu el.

– O să te anunț, spuse răstit, înainte să se întoarcă spre Kate. Bagwell e întreg.

– Nu pot să cred că am uitat să întreb despre ei.

– Sînt sigur că o să ți se ierte impolitețea, date fiind circumstanțele, spuse Anthony trăgînd-o mai aproape de marginea trăsुरii.

Kate era acum chiar la ieșire, și ar fi fost nevoie să o mai tragă o dată, lung și cu siguranță dureros, ca să o scoată afară.

– Edwina? striga Kate. Sigur nu ai nimic?

Edwina se uită prin deschidere.

– Sînt bine, spuse ea pe un ton cald. Domnul Bagwell a fost aruncat din trăsura, iar eu am reușit să...

Anthony o împinse la o parte.

– Strînge din dinți, Kate, ordonă el.

– Cum? Aaaah!

Cu o singură mișcare el o eliberă de sub trăsura și ajunseră amîndoi pe pămînt, respirînd din greu. Anthony era obosit, iar Kate avea dureri.

– Doamne! aproape că țipă Edwina. Uită-te la piciorul ei.

Anthony se uită la Kate și simți cum i se răsuțește stomacul. Pulpa inferioară era îndoită și era mai mult decât clar că era ruptă. Înghiți în sec, încercînd să nu lase să i se citească îngrijorarea pe chip. Picioarele se puteau pune în atele, deși el auzise și de oameni care pierduseră cîte un membru din cauza infecțiilor și a medicilor nepricepuți.

– Ce am la picior? întrebă Kate. Mă doare, dar... Doamne!

– Mai bine nu te uita, spuse Anthony încercînd să-i îndrepte bărbia în altă direcție.

Kate, care deja respira greu fiindcă încerca să controleze durerea, începu să gîfîie, panicată.

– Doamne, spuse ea. Mă doare. Nu mi-am dat seama cît de mult pînă nu am văzut...

– Nu te uita, îi ordonă Anthony.

– Doamne!

– Kate? întrebă Edwina îngrijorată, aplecîndu-se spre sora ei. Te simți bine?

– Uită-te la piciorul meu! țipă aceasta. Ți se pare că e bine?

– De fapt mă refeream la chipul tău. Ești cam palidă.

Însă Kate nu îi mai putu răspunde, fiindcă respira prea repede. Apoi, în timp ce Anthony, Edwina, domnul Bagwell și Newton o priveau, dădu ochii peste cap și leșină.

Trei ore mai tîrziu, Kate era în pat, nu stătea comod, dar măcar nu mai avea dureri atît de mari. Luase laudanum imediat cum ajunseseră acasă. Piciorul îi fusese îndreptat de trei chirurgi pe care îi chemase Anthony, nu că ar fi fost nevoie, așa cum spusese și ei, de mai mult de unul. Lordul Bridgerton îi privise implacabil, cu brațele încrucișate, pînă cînd nu

mai scosese nimeni nici un cuvînt. Și un medic generalist trecuse ca să-i scrie o rețetă care, jura el, îi va grăbi însănătoșirea.

Anthony se învîrtise în jurul ei ca o cloșcă, punînd întrebări despre fiecare mișcare a fiecărui medic, pînă cînd unul dintre ei avusese obrăznicia să îl întrebe cînd își luase licența de la *Colegiul Medicilor*. Pe el nu îl amuzase deloc gluma.

După multă agitație, piciorul lui Kate era în atele și ei i se spusese că se va bucura de statul în pat cel puțin o lună.

– Să mă bucur? gemuse ea după ce plecase și ultimul chirurg. Cum să mă bucur de așa ceva?

– O să ai timp să citești mai mult, îi sugeră el.

Ea răsuflă pe nas, nerăbdătoare. Era greu să respiri pe gură cînd strîngeai din dinți.

– Nu știam că am nevoie să citesc mai mult.

Dacă lui Anthony îi venise să rîdă, se abținu cu succes.

– Poate că ai putea să brodezi, spuse.

Ea îi aruncă o privire urîtă. Ca și cum ideea că ar putea broda o putea face să se simtă mai bine.

Soțul ei se așeză cu grijă pe marginea patului și o mîngîie pe mînă.

– O să-ți țin eu de urît, spuse el zîmbind încurajator. Am decis deja să petrec mai puțin timp la club.

Kate oftă. Era obosită, iritată și cu dureri, și se răzbuna pe el, ceea ce nu era chiar cinstit. Întoarse palma în sus, atingînd-o pe a lui, și își împleti degetele cu ale lui.

– Te iubesc, să știi, spuse ea încet.

El o strînse de mînă și dădu din cap, căldura din privirea lui spunînd mai mult decît o mie de cuvinte.

– Mi-ai spus să nu te iubesc, rosti Kate.

– Am fost un măgar.

Ea nu îl contrazise. O mișcare discretă a buzelor lui îi spuse că sesizase și el. După un moment de tăcere, Kate rosti:

– Ai spus niște lucruri ciudate acolo, în parc.

Anthony continuă să o țină de mână, dar se retrase puțin.

– Nu știu la ce te referi.

– Ba eu cred că știi, spuse ea blînd.

Anthony închise ochii o clipă, apoi se ridică și își lăsă mîna să alunece pe palma ei, pînă cînd nu se mai atingeau. Atîția ani fusese atent să nu-și împărtășească ideile. Păruse cel mai bine. Oamenii puteau fie să îl creadă, și atunci s-ar fi îngrijorat, fie să nu, și atunci l-ar fi crezut nebun. Nici una dintre variante nu i se părea prea fericită.

Dar acum, într-un moment terifiant, îi spusese totul soției sale. Nici nu-și mai amintea ce spusese. Dar fusese destul cît să o facă să fie curioasă. Iar Kate nu era genul de persoană care să uite de ceva ce o făcuse curioasă. Ar fi putut el să evite subiectul mult și bine, dar pînă la urmă ea tot ar fi scos adevărul de la el. Nu exista femeie mai încăpățînată decît ea.

Se apropie de fereastră și se sprijini pe pervaz, uitîndu-se în gol înainte, ca și cum ar fi văzut ceva din ce se întîmpla pe stradă prin draperiile grele, vișinii, care erau de mult închise.

– Trebuie să știi ceva despre mine, șopti el.

Ea nu spuse nimic, dar el știa că îl auzise. Poate din sunetul pe care îl scosese cînd se mișcase în pat, poate din tensiunea care plutea în aer, dar, cumva, știu. Se întoarse spre ea. Ar fi fost mai ușor să vorbească uitîndu-se la draperii, dar ea merita mai mult. Se ridicase în capul oaselor, cu piciorul ridicat pe perne, și avea ochii mari și privirea curioasă și îngrijorată, lucru care lui îi frîngea inima.

– Nu știu cum să îți spun asta fără să pară ridicol, spuse el.

– Uneori, cel mai simplu e să spui și gata, murmură ea.
Bătu cu mîna locul gol de lîngă ea, din pat.

– Vrei să vii să stai lîngă mine?

El clătină din cap. Aproximarea nu ar fi făcut decît să complice lucrurile.

– Mi s-a întîmplat ceva atunci cînd a murit tata, spuse el.

– Erați foarte apropiați, nu-i așa?

El dădu din cap.

– Mai apropiat decît am fost de oricine altcineva pînă să te întîlnesc pe tine.

Ochii ei străluciră.

– Ce s-a întîmplat?

– A venit pe neașteptate.

Avea o voce seacă, de parcă ar fi povestit o știre neimportantă și nu cel mai tulburător eveniment din viața lui.

– Ți-am spus despre albină.

Ea dădu din cap.

– Cine ar fi crezut că o albină poate să omoare un om? spuse Anthony rîzînd caustic. Ar fi fost amuzant, dacă nu era atît de tragic.

Ea nu spuse nimic, ci îl privi cu o înțelegere și o blîndețe care îi frînseră iar inima.

– Am stat alături de el toată noaptea, continuă el întorcîndu-se puțin, ca să nu fie nevoit să se uite în ochii ei. Era mort, dar aveam nevoie de încă puțin timp. Am stat lîngă el și i-am privit chipul, spuse, apoi îi scăpă un nou rîs furios. Doamne, ce prost am fost. Cred că mă așteptam, cel puțin pe jumătate, să deschidă ochii la un moment dat.

– Nu mi se pare o prostie, spuse Kate încet. Și eu am văzut oameni morți. E greu de crezut că, atunci cînd cineva nu mai este, arată atît de împăcat și de liniștit.

– Nu știu cînd s-a întîmplat, spuse Anthony, dar dimineața

eram sigur.

– Că murise?

– Nu, spuse el dur. Că și eu o să mor.

Așteptă ca ea să spună ceva, să plîngă, să facă orice, dar Kate rămase privind-l, fără să-și schimbe expresia. Pînă la urmă el spuse:

– Nu sînt pe cît de grozav a fost tata.

– S-ar putea ca el să nu fie de acord cu asta, spuse ea încet.

– Dar nu e aici ca să spună asta, nu? se răsti Anthony.

Din nou, ea tăcu. Din nou, el se simți un prost. Blestemă pe sub mustață și își duse degetele la tîmple. Începea să-l doară capul și să se simtă amețit. Nu mai știa cînd mîncase ultima dată.

– Eu știu mai bine, rosti încet. Tu nu l-ai cunoscut.

Se sprijini de perete offînd, apoi spuse:

– Dă-mi voie să-ți spun. Nu vorbi, nu mă întrerupe, nu mă judeca. E destul de greu și așa. Poți să faci asta pentru mine?

Ea dădu din cap. Anthony respiră sacadat.

– Tatăl meu a fost cel mai grozav bărbat pe care l-am cunoscut vreodată. Nu trece nici o zi în care să nu-mi dau seama că nu mă ridic la standardele lui. Știam că nu pot decît să sper că îi pot călca pe urme. S-ar putea să nu fiu niciodată la fel de bun ca el, dar dacă aș reuși să mă apropii, ar fi destul. Numai asta mi-am dorit mereu. Să fiu pe aproape.

O privi pe Kate. Nu era sigur de ce. Poate ca să se asigure, poate ca primească înțelegerea ei. Sau poate doar ca să o vadă.

– Dacă știam un lucru, șopti el, găsind cumva curaj să o privească în continuare, acela era că nu-l voi întrece niciodată. Nici măcar după ani întregi.

– Ce încerci să-mi spui? șopti ea.

El ridică din umeri, neajutorat.

– Știi că nu are sens și că nu am nici o explicație rațională. Dar din noaptea aceea în care am stat alături de trupul lui mort, am știut că nu se poate ca eu să trăiesc mai mult decît el.

– Înțeleg, spuse ea încet.

– Chiar?

Apoi, ca și cum un zăgaz interior s-ar fi rupt, cuvintele se revărsară. Spuse tot. Despre cum nu voia să se însoare din iubire, despre cum fusese gelos cînd ea își înfrînsese demonii.

O privi cum duce mîna la gură și își mușcă degetul mare. O mai văzuse făcînd asta cînd era tulburată sau cînd se gîndea la ceva profund.

– Cîți ani avea tatăl tău cînd a murit? întrebă ea.

– Treizeci și opt.

– Cît ai tu acum?

El o privi curios. Știa cîți ani are. Dar îi spuse oricum.

– Douăzeci și nouă.

– Deci, după estimarea ta, am mai avea nouă ani împreună.

– Cel mult.

– Și tu chiar crezi asta.

El dădu din cap. Kate țuguie buzele și respiră lung, pe nas. Pînă la urmă, după ceea ce păruse o tăcere fără sfîrșit, ea îl privi hotărîtă în ochi și spuse:

– Ei bine, nu ai dreptate.

Destul de ciudat, tonul ei direct era încurajator. Anthony chiar simți că zîmbește puțin.

– Crezi că nu știu cît de ridicol sună?

– Nu mi se pare că sună ridicol. E o reacție perfect normală. Mai ales avînd în vedere că îți adori tatăl, spuse ea și ridică din umeri. Dar tot cred că nu ai dreptate.

Anthony nu spuse nimic.

– Tatăl tău a murit accidental, spuse Kate. Un accident teribil, o întorsătură urîță a sorții. Ceva ce nimeni nu putea prevedea.

Anthony ridică din umeri, neputincios.

– Probabil că și eu o să mor la fel.

– Pentru Dum... Kate reuși să-și muște limba înainte să-i scape o blasfemie. Anthony, și eu aș putea muri mâine. Aș fi putut muri și azi, cînd s-a răsturnat trăsura peste mine.

El păli.

– Nu-mi mai aminti.

– Mama mea a murit cînd avea vîrsta mea, îi reaminti Kate pe un ton dur. Te-ai gîndit vreodată la asta? După regulile tale, eu ar trebui să mor înainte de ziua mea.

– Nu fi...

– Prostuță? Îi termină ea propoziția.

Un minut întreg nimeni nu spuse nimic. Pînă la urmă, Anthony, cu o voce pierdută, spuse:

– Nu știu dacă pot să uit de asta.

– Nu trebuie să uiți, spuse Kate.

Își mușcă buza de jos, care începuse să tremure, apoi puse mîna pe locul gol de pe pat.

– Poți să vii aici, ca să te pot ține de mînă?

Anthony răspunse pe loc. Căldura atingerii ei îl inundă, traversîndu-i corpul și mîngîindu-i sufletul. Și în acel moment el realizează că aici era vorba despre mai mult decît iubire. Această femeie îl făcuse un om mai bun. Era bun și puternic și blînd și înainte, dar cu ea alături era ceva mai mult. Și împreună puteau face orice. Aproape că îl făcea să creadă că ar putea ajunge la patruzeci de ani.

– Nu trebuie să uiți, spuse ea din nou, cuvintele plutindu-i ușor între ei. Sinceră să fiu, nu știu cum ai putea să uiți pînă nu împlinești treizeci și nouă de ani. Dar ce poți să faci, spuse strîngîndu-i mîna și făcîndu-l să se simtă și mai puternic decît mai devreme, este să nu-i dai voie acestui gînd să-ți conducă viața.

– Mi-am dat seama azi-dimineață, șopti el, cînd am înțeles că trebuie să îți spun că te iubesc. Cumva, acum știu sigur.

Ea dădu din cap, iar el văzu cum ochii i se umplu de lacrimi.

– Trebuie să trăiești fiecare oră ca și cum ar fi ultima, spuse ea, și fiecare zi ca și cum ai fi nemuritor. Cînd s-a îmbolnăvit tata, avea foarte multe regrete. Mi-a spus că și-ar fi dorit să facă multe lucruri. Întotdeauna se gîndise că mai are timp. Asta e ceva ce port cu mine mereu. De ce crezi că am decis să învăț să cînt la flaut la o vîrstă atît de înaintată? Toată lumea mi-a spus că sînt prea mare și că, pentru a fi cu adevărat bun, trebuie să începi de mic. Dar nu despre asta este vorba. Nu vreau să fiu foarte bună. Vreau doar să mă bucur de asta. Și trebuie să știu că am încercat.

Anthony zîmbi. Nu cînta deloc bine. Nici măcar Newton nu o putea asculta.

– Dar și reciproca e valabilă, adăugă Kate. Nu poți să renunți la noi provocări sau să te ascunzi de iubire fiindcă s-ar putea să nu mai fii aici ca să-ți îndeplinești visele. Pînă la urmă o să ai la fel de multe regrete ca tata.

– Nu am vrut să te iubesc, șopti Anthony. Era singurul lucru de care mă temeam. Mă obișnuisem cu perspectiva mea asupra vieții. Aproape că îmi era comod așa. Dar iubirea...

Se înecă, scoase un sunet prea puțin masculin și se simți vulnerabil. Dar nu îi păsa, fiindcă era în fața lui Kate. Și nu

conta dacă ea îi vedea cele mai adânci temeri, fiindcă știa că l-ar fi iubit oricum. Era un sentiment sublim de eliberare.

– Am văzut dragoste adevărată, continuă el. Nu eram cinicul blazat care mă credeau toți. Știam că iubirea există. Mama, tata...

Se opri, respirînd din greu. Era cel mai dificil lucru pe care îl făcuse vreodată. Și cu toate astea știa că trebuie să spună cuvintele. Știa că, oricît de greu i-ar fi fost, inima îi va fi ușurată după aceea.

– Eram atît de sigur că ar fi singurul lucru care ar putea face această... Nu știu cum să-i spun. Această conștiință a faptului că voi muri, spuse trecîndu-și mîna prin păr, căutînd cuvintele. Iubirea era singurul lucru care ar fi făcut-o de nesuportat. Cum să iubesc pe cineva cu adevărat, știind că dragostea ar fi fost sortită eșecului?

– Dar nu e sortită eșecului, spuse Kate strîngîndu-i mîna.

– Știu. M-am îndrăgostit de tine și atunci am știut. Chiar dacă am dreptate, chiar dacă mi-e sortit să trăiesc numai cît tata înaintea mea, nu sînt sortit eșecului.

Se aplecă înainte și o sărută ușor.

– Te am pe tine, șopti, și nu vreau să irosesc nici o clipă din cele pe care le avem împreună.

Kate zîmbi.

– Ce înseamnă asta?

– Înseamnă că iubirea nu are legătură cu teama că vei muri. Iubirea înseamnă să găsești o persoană care te face să te simți complet și mai bun decît credeai că poți să fii. Înseamnă să te uiți în ochii soției tale și să știi pînă în adîncul sufletului că e cea mai minunată persoană pe care ai cunoscut-o vreodată.

- Anthony, șopti Kate plîngînd. Așa simt și eu pentru tine.
- Cînd am crezut că ai murit...
- Nu spune nimic, rosti ea. Nu trebuie să retrăiești asta.
- Nu, spuse el. Ba trebuie să îți spun. A fost prima dată, chiar și după atîția ani în care am așteptat să mor, cînd am știut ce înseamnă moartea. Dacă tu nu ai mai fi fost... Nu aș mai fi avut de ce să trăiesc. Nu știu cum a reușit mama.
- Avea copiii, spuse Kate. Nu vă putea părăsi.
- Știu, șopti el, dar durerea pe care a simțit-o...
- Cred că inimile oamenilor sînt mai puternice decît ne-am putea imagina.

Anthony se uită la ea lung, privind-o în ochi, pînă cînd simți că sînt unul și același. Apoi, cu mîna tremurînd, o luă pe după gît și o sărută. Buzele lui le adorară pe ale ei, oferindu-i toată dragostea, devotamentul și iubirea pe care le simțea.

– Te iubesc, Kate, șopti el deasupra buzelor ei. Te iubesc foarte mult.

Ea dădu din cap, neputînd să scoată nici un sunet.

– Și acum mi-aș dori... Mi-aș dori...

Apoi se întîmplă un lucru foarte ciudat. Simți că îi vine să rîdă. Era cuprins de bucuria momentului, și abia se abținu să n-o ridice și să se învîrtă cu ea în brațe.

– Anthony? întrebă ea, confuză și amuzată.

– Știi ce altceva mai înseamnă iubirea? murmură el punîndu-și mîinile de-a stînga și de-a dreapta ei și atingîndu-i nasul cu nasul lui.

Ea clătină din cap.

– Nici n-aș putea să mă aventurez cu vreun răspuns.

– Înseamnă, spuse el tare, că mă enervează rău piciorul ăsta rupt.

– Nici pe jumătate cît mă enervează pe mine, sire, spuse ea privindu-l jucăuș.

Anthony se încruntă.

– Nu ai voie să faci mișcare timp de două luni?

– Cel puțin.

El zîmbi, și atunci semănă mult cu marele crai care susținea ea că este.

– E clar că va trebui să fiu, murmură el, foarte, foarte blînd.

– În seara asta? țipă ea.

El scutură din cap.

– Nici chiar eu nu pot să fiu atît de blînd.

Kate chicoti. Nu se putuse abține. Îl iubea pe bărbatul ăsta, iar el o iubea pe ea și, fie că știa, fie că nu, vor îmbătrîni împreună. Iar asta era suficient ca să o facă să se simtă foarte fericită, chiar dacă avea piciorul rupt.

– Rîzi cumva de mine? întrebă el ridicînd arogant o sprînceană și întinzîndu-se pe pat, alături de ea.

– Nici n-aș visa una ca asta.

– Bine. Fiindcă am ceva foarte important să-ți spun.

– Serios?

El dădu solemn din cap.

– Poate că nu o să pot să-ți arăt în seara asta cît de mult de iubesc, dar pot să-ți spun.

– Nu cred că o să mă satur vreodată să o aud.

– Bine. Fiindcă după ce termin de spus, o să-ți povestesc și cum aș vrea să ț-o arăt.

– Anthony! țipă ea.

– Cred că aș începe cu lobul urechii, spuse el gînditor. Da, clar lobul urechii. L-aș săruta și l-aș ronțăi, și apoi...

Kate tresări. Apoi se foi pe loc. Apoi se îndrăgosti din nou de el. Și în timp ce Anthony îi șoptea dulci nimicuri la ureche,

ea avu senzația ciudată că-și poate vedea întreg viitorul. Fiecare zi era mai bogată și mai plină decît cea dinainte și în fiecare zi se îndrăgostea. Oare era posibil să te îndrăgostești de același bărbat din nou și din nou, în fiecare zi? Kate oftă și se așeză pe perne, ascultîndu-i cuvintele îndrăznețe. Avea de gînd să încerce.

Epilog

Lordul Bridgerton și-a aniversat ziua de naștere. Autoarea crede că a împlinit treizeci și nouă de ani. Petrecerea a avut loc acasă, cu familia. Eu nu am fost invitată.

Oricum, detaliile sărbătorii au ajuns la urechile mereu atente ale autoarei, și se pare că a fost distracție mare. Ziua a început cu un concert – lordul Bridgerton la trompetă și lady Bridgerton la flaut. Doamna Bagwell, sora lui lady Bridgerton, se pare că a vrut să cînte la pian, dar oferta i-a fost refuzată.

Vicontesa moștenitoare spune că nu a ascultat niciodată vreun concert mai discordant, și am aflat că pînă la urmă tînărul Miles Bridgerton s-a ridicat în picioare pe scaun și și-a implorat părinții să se oprească.

Am mai aflat și că nimeni nu l-a certat pe băiat fiindcă a fost nepoliticos, ci toată lumea a oftat ușurată cînd lordul și lady Bridgerton au pus jos instrumentele.

Jurnalul de societate al lui lady Whistledown, 17 septembrie 1823

– Cred că are un spion în familie, îi spuse Anthony lui Kate, clătînînd din cap.

Kate rîse. Era la masa de toaletă, se pieptăna, pregătindu-se pentru noapte.

– Nu știa că ziua ta e azi, că nu a fost ieri.

– Foarte suspect, spuse el. Sigur are un spion. Nu există altă explicație.

– Restul a fost corect, observă Kate. Îți spun, eu am admirat-o mereu.

– Nu am cîntat așa de prost, zîmbi el.

– A fost oribil, spuse ea, lăsînd peria din mîna și așezîndu-se lîngă el. Niciodată nu cîntăm bine. Dar măcar încercăm.

Anthony o luă de mijloc și își puse bărbia deasupra capului ei. Nimic nu-l liniștea mai mult decît s-o țină în brațe. Nu știa cum supraviețuiau unii bărbați fără o femeie pe care să o iubească.

– E aproape miezul nopții, murmură Kate. Mai e puțin și se termină ziua ta.

Anthony dădu din cap. Treizeci și nouă. Nu se gîndise niciodată că va apuca ziua asta. Ba nu era așa. Din momentul în care o primise pe Kate în inima lui, temerile începuseră să i se topească. Oricum, era plăcut să ai treizeci și nouă de ani. Era liniștitor. Petrecuse mare parte din zi în birou, uitîndu-se la portretul tatălui său. Și se trezise că vorbește. Ore în șir îi vorbise tatălui său. Îi spusese despre cei trei copii ai lui, despre căsătoriile fraților lui și despre copiii lor. Îi spusese despre mama, care de curînd începuse să picteze și se descurca destul de bine. Și îi vorbise despre Kate, despre cum ea îi eliberase sufletul și despre cum el o iubea atît de mult. Era, înțeleșese el pînă la urmă, ce-și dorise tata pentru el.

Pendula de deasupra șemineului începu să bată, și nici Anthony, nici Kate nu spuseră nimic pînă la ultimul ei sunet.

– Asta a fost, șopti ea.

El dădu din cap.

– Hai să ne culcăm.

Ea se îndepărtă puțin, iar el văzu că zîmbea.

– Așa vrei să sărbătorești?

El îi sărută mâna.

– Nu știu nici un fel mai potrivit. Tu știi?

Kate clătină din cap, apoi rîse și fugi spre pat.

– Ai citit ce mai scria în articolul ei?

– Al lui lady Whistledown?

Ea dădu din cap. Anthony se sprijini în mâini, deasupra ei, și o privi.

– Era vorba despre noi.

Kate clătină din cap.

– Atunci nu-mi pasă.

– Era despre Colin.

Anthony oftă puțin.

– Scrie foarte des despre el.

– Poate că îl place, sugeră Kate.

– Lady Whistledown? spuse Anthony și dădu ochii peste cap. Bătrîna aia?

– S-ar putea să nu fie atît de bătrînă.

Anthony pufni.

– E o bătrînică plină de riduri, și știi și tu.

– Nu știu, spuse Kate fugind de el și ascunzîndu-se sub acoperțură. S-ar putea să fie tînără.

– Și eu cred, anunță Anthony, că nu mai vreau să vorbesc despre ea acum.

Kate zîmbi.

– Nu?

Soțul ei se strecură lîngă ea, atingîndu-i șoldul cu degetele.

– Am lucruri mai bune de făcut.

– Chiar așa?

– Mult mai bune, îi spuse el la ureche. Mult, mult mai bune.

Și într-o cameră mică, mobilată elegant și aflată nu prea departe de casa Bridgerton, o femeie, nu la prima tinerețe, dar cu siguranță nu o bătrânică ridată, se așeză la birou, luă o pană în mână, o înmuie în călimară și scoase o hîrtie. Mișcîndu-și capul dintr-o parte într-alta, puse pana pe foaie și scrise:

Jurnalul de societate al lui lady Whistledown, 19 septembrie 1823

Dragă cititorule, autoarea a auzit că...

SFÎRȘIT

De data aceasta, zărele de scandal s-au înșelat. Anthony Bridgerton nu numai că s-a hotărât să se căsătorească, dar și-a ales și mireasa. Singurul obstacol ar fi sora mai mare a alesei lui, Kate Sheffield, cea mai mare bătăcieasă din toată Londra. Ea îl înnebunește cu urzellele ei de a împiedica nunta... și îi lăntuie somnul noaptea, cu vise erotice...

Contrar părerii generale, Kate e sigură că fustanțiii care se căiesc nu sînt cei mai buni soți - iar Anthony Bridgerton este cel mai mare crai dintre toți. Kate este hotărîtă să-și protejeze sora... dar se îndrăgosteste de el fără să vrea... Iar cînd bazele lui Anthony le ating pe ale ei, ea nu-i poate rezista...

www.miron.ro
MAGAZIN VIRTUAL

LEI: 24,00

